CAPCANĂ MORTALĂ

GERARD DE VILLIERS

Gérard de Villiers

Capcană mortală

ISBN:
973-597-025-2

Malko Productions – Paris,
Li Sha-Tin doit mourir
© *Gérard de Villiers*,
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 2001

Gérard de Villiers

SAS

Capcană mortală

În românește de
Vasile Murgu

2001

Capitolul I

Instalat confortabil în cada jacuzzi ale cărui jeturi de apă la 32°C îi masau agreabil partea dorsală, Li Sha-Tin contempla valurile oceanului Pacific care asaltau promontoriul stâncos pe care era construit *Wickaninnish Inn*, într-un muget de parcă era sfârșitul lumii. Sunetul, captat de microfoane aflate în exterior, era retransmis în camerele hotelului de lux pe un fond de muzică clasică. Era apocalipsul civilizat. După ce se spărgeau de stânci, valurile inundau geamurile groase aflate la distanță de un metru de el.

Era impresionant, el crezându-se pe pasarela unui vas în plină furtună.

Li Sha-Tin întinse mâna spre cupa de șampanie așezată în echilibru pe marginea căzii și sorbi un gât de lichid spumos, Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs producția anului 1995, oferit cu grație de direcțiune. Șampania era pentru chinezi o descoperire recentă pentru care el prinsese gust foarte repede după ce se instalase la Hongkong într-un apartament de opt sute de metri pătrați pe Causeway Bay, în perioada ascensiunii sale fulgerătoare. Cu ochii pe jumătate închiși, cu capul dat pe spate, Li Sha-Tin privi spre următorul val care se apropia mugind. Se simțea stăpânul lumii. Întâi de toate, era viu după ce evitase în ultimul moment o capcană întinsă de Goangbu[1] și pe urmă, era bogat, foarte bogat. În afara bunurilor sale imobiliare rămase prin forța împrejurărilor în China, el era stăpânul mai multor milioane de dolari împărțiți prin diverse bănci din Singapore până-n insulele Caiman și în sfârșit în Canada, ceea ce pentru un imigrant de lux nu era de plâns...

După ce debarcase la Vancouver cu câteva luni în urmă, era neliniștit pentru că până atunci nu ieșise niciodată din China. Dar,

---

1. Serviciile secrete chineze (n.a.)

grație contactelor sale cu triadele[1] stabilite în Canada, el se adaptase repede la atmosfera din această țară, deși nu știa decât câteva cuvinte în engleză.Limba sa maternă era dialectul vorbit în Fujian, provincia sa de origine și în Taiwan. La Hongkong, el învățase cantoneza care era indispensabilă. Desigur, la Vancouver nu erau toate în roz și el trebuia să se ferească douăzeci și patru din douăzeci și patru de ore de o grămadă de răufăcători lansați pe urmele sale. Unii îl voiau mort sau viu, alții, pur și simplu mort, ca să nu-i mai punem la socoteală pe cei care-l doreau viu. Asta însemna foarte multă lume.

Totuși, Li Sha-Tin se putea mândri cu un parcurs strălucitor. Născut într-o familie săracă din Fujian, el se stabilise în capitala acesteia, Xiamen, chiar în fața insulei Taiwan, declarată „zonă economică specială„ prin grația lui Deng Xiaoping. Acest statut care o ferea de constrângerile birocratice ușurase în mare măsură ascensiunea lui Li Sha-Tin, mai întâi prin afaceri imobiliare și apoi grație unei formidabile rețele de contrabandă între Taiwan și China continentală unde el înlesnise pătrunderea ilegală a unor mărfuri în valoare de mai multe miliarde de dolari. Evident, o asemenea afacere presupunea pile sus-puse....

Analfabet dar viclean, inteligent și muncitor, Li Sha-Tin cheltuise la început câțiva yuani[2] investiți în mici afaceri: o fabrică de umbrele, un mic comerț cu piese de schimb de la mașinile date la topit, dar mai presus de orice, înțelesese că în China corupția domina totul. Atunci, el se lansase în contrabandă, la început la scară mică, apoi la scară din ce în ce mai mare, cumpărând vameși militari și autorități locale.

Aceasta i-a permis imediat să importe din Taiwanul aflat chiar vizavi, automobile, material electronic, ciment, adică tot ce lipsea în China.

Banii începură să curgă valuri. El a devenit omul cel mai celebru din Xiamen și de asemenea, cel mai bogat. Autoritățile civile și militare ale provinciei îi ciuguleau din mână. Puțin câte puțin, datorită grămezilor de yuani, seratelor organizate într-un imobil discret – Pavilionul roșu – unde excelenta supă de înotătoare de rechin rivaliza cu frumusețea curtezanelor, Li Sha-Tin devenise unul din oamenii cei mai puternici din China.

---

1. Mafiile chinezești (n.a.)
2. Moneda chineză (n.a.)

Cel mai influent protector al său era generalul Ji Zhengde, care după 1992 era șeful serviciilor de securitate pentru toată China. Îl avea în buzunarul său și pe Zhuang Rushun, guvernatorul adjunct al provinciei Fujian și de asemenea, pe amiralul Liu Huaqing, comandantul marinei chineze de la Fujian, ca să nu mai vorbim de o grămadă de obscuri funcționari și mai ales de nepotul numărului unu chinez, Jiang Zemin.

Grație acestei puternice rețele, Li Sha-Tin devenise binefăcătorul Xiamenului.

În 1996, el primise diploma de cetățean de onoare al orașului ca răsplată pentru donațiile pe care le făcuse pentru construirea de școli, drumuri și cămine pentru pensionari. În 1997, el fusese proclamat unul din cei douăzeci de cetățeni cei mai eminenți din Hongkong.

Pentru a-și consolida și mai mult reputația, el a întreprins, tot la Xiamen, construirea unui zgârie nori de optzeci și opt de etaje, cel mai înalt din oraș, ca și a două turnuri ale căror geamuri trebuiau înrămate în aur, la fel ca vechile palate imperiale.

Pentru a-și mobila casa lui personală, el importase, tot fraudulos, un conteiner plin cu mobilier Claude Dalle, ales direct din catalog.

Pe scurt, nimic nu era prea frumos pentru el.

După care, tot acest edificiu se prăbușise din cauza unei schimbări politice. Ji Zhengde, ministrul securității și protector al lui Li Sha-Tin fusese înlocuit de un „Domn Curat", Jia Chun Wang, care îngrozit de această economie paralelă, decisese, cu împuternicire de la Pekin, să pună capăt carierei lui Li Sha -Tin.

Acesta din urmă dusese o luptă aspră, propunând chiar noului ministru un miliard de yuani dacă trecea cu vederea totul, dar nu era nimic de făcut. Rețeaua sa de funcționari corupți fusese dizlocată, complicii lui arestați și bunurile sale confiscate. Li Sha-Tin, prevenit de prieteni, scăpase de o soartă de neinvidiat, refugiindu-se în Hongkong — ultima sa reședință și cu primul avion plecase la Vancouver.

Toate astea se petreceau cu un an în urmă și dacă el n-ar fi fugit în pripă, ar fi fost desigur împușcat, la fel ca alți paisprezece din complicii lui, înalți funcționari și militari, fără ca înverșunarea Pekinului să se domolească. El era ținta „incoruptibililor" de la Pekin, căci, după ce comuniștii chinezi luaseră puterea în 1949, niciodată nu fusese întâlnit un asemenea caz de corupție masivă.

Debarcat ca „turist" în Canada, Li Sha-Tin ceruse azil politic de la sosirea sa și spera să se stabilească acolo, ceea ce însă nu rezolva toate problemele sale pentru că Goangbu-ul nu-și lăsa niciodată prada iar el era printre primii pe lista celor pe care puterea de la Pekin voia să-i vadă morți. Totuși la Vancouver el se simțea relativ în siguranță, datorită unei duble protecții: cea a canadienilor care se temeau să-l vadă dispărând și cea a câtorva „colțoși" din triade. El îi plătea în aur ca să-i asigure protecția, ceea ce după părerea sa era o bună asigurare pentru viața lui.

Cum el nu prea avea ce face prin Vancouver, în afară de telefoanele pe care le dădea în China pentru a se informa de soarta complicilor lui sau să joace în diverse cazinouri din Columbia britanică, el acceptase sugestia unui prieten să vină să-și petreacă week-end-ul în acest loc luxos și nu regreta deloc. El se simțea aici mai în siguranță decât la Vancouver, și putea spune că într-adevăr este la capătul lumii.

Wickaninnish Inn, un fel de enorm castel cu arhitectură complicată se afla pe „Pacific Rim", coasta de vest a insulei Vancouver, ea însăși situată în fața orașului cu același nume, în fața oceanului Pacific înecat într-o „rain forest" de imenși brazi foarte aproape de orașul Tofino. Pentru a ajunge aici, era nevoie să întreprinzi un adevărat voiaj: fie cu feribotul plecând de la Vancouver și apoi trei ore de drum pentru a traversa insula, fie cu avionul până la Tofino. Acesta din urmă fusese mijlocul ales de Li Sha-Tin în compania celor doi bodyguarzi, „Black Ghost" Ming și „Stupid Ricky" Tai Loon, doi membri ai triadei Dan Huen Lai. Ei ocupau cele două camere vecine cu apartamentul său echipat cu un magnific jacuzzi în care el se bălăcea acum. Acest hotel de lux nu avea decât vreo patruzeci de camere, mereu reținute anticipat. Totuși în afara contemplării valurilor furioase ale Pacificului, nu prea aveai ce face acolo. Marea era rece, vântul violent mătura plaja vecină și ploua tot timpul.

Așa se face că de două zile, Li Sha-Tin nu ieșise din hotel, trecând de la Taittinger la coniacul Otard pentru a stropi mâncărurile chinezești preparate special pentru el, la prețuri exorbitante, de șeful hotelului obișnuit cu capriciile clienților săi excentrici și miliardari. Chiar cu o parte din bunuri confiscate, Li Sha-Tin făcea parte încă din această categorie.

Acesta se întoarse și prinse cu delicatețe între niște bețișoare o crevetă trecută prin sare și piper dintr-o farfurie așezată pe

marginea căzii jacuzzi. La fel ca toți chinezii, lui îi plăcea să mănânce toată ziua. În China hrana ocupa un loc foarte important. De altfel formula de salut în chineză se traduce literal prin „Dumneavoastră ați mâncat?"... veche amintire a înspăimântătoarelor perioade de foamete care devastaseră Imperiul de Mijloc.

Li Sha-Tin își înghiți creveta și asurzit de zgomotul provocat de o enormă baghetă ce se spărsese lovindu-se de geam la câțiva metri de el, abia auzi bătaia din ușă.

— Intră! strigă el.

Nu putea fi decât unul dintre bodyguarzii săi. Ușa se deschise și în cadrul ei apăru un tânăr chinez zdrențăros și atletic, cu părul ras, îmbrăcat în maieu, jeanși și bascheți..„Stupid Ricky" Tai Loon. Oficial gardian la Yaohan Center, marele centru comercial din Richmond, orașul chinezesc aflat la sud de Vancouver, el era mai ales un executant specializat în extorcări de bani care nu avea nici o ezitare în a-i determina pe debitorii cei mai reticenți să înapoieze banii strivindu-le degetele unul câte unul. Cu trupul frânt în două din respect, „Stupid Ricky" murmură câteva cuvinte în cantoneză fără să îndrăznească să se apropie de jacuzzi.

Li Sha-Tin se ridică atât de brusc, încât farfuria aflată în echilibru pe margine era cât pe ce să cadă. Luă apoi un prosop cu care-și încinse talia.

— Poftește-o înăuntru! ordonă el.

„Stupid Ricky" se întoarse spre ușă și lansă un șuierat imperativ.

O tânără chinezoaică pătrunse în încăpere cu ochii plecați. Ea nu avea mai mult de douăzeci și cinci de ani, părul îi era ridicat într-un coc complicat, fața-i încântătoare era triunghiulară, era foarte machiată și gura era agresiv rujată. Puloverul ei mula un piept de dimensiuni impozante, cu care în mod sigur nu se născuse, iar fusta sa mini acoperea doar prima treime a coapselor sale fusiforme. Cocoțată pe niște pantofi cu toc, ea atingea doar un metru șaizeci și cinci.

Ea se înclină ușor, puse poșeta pe care o ținea în mâna dreaptă pe masa de cedru și rămase imobilă cu ochii plecați cu modestie. „Stupid Ricky", în urma unui gest discret al patronului său, bătu în retragere și Li Sha-Tin se apropie de vizitatoarea sa măsurând-o cu lăcomie. Categoric, asociații lui din Hongkong erau mereu la fel de delicați. El se interesă mai întâi de poșetă.

— Este deschisă? întrebă el.

— Da, răspunse chinezoaica dintr-o suflare.

El acționă cele două închizători și ridică capacul, dând la iveală un exemplar din *South China Morning Post*. El îl ridică și zări niște teancuri de bancnote de o sută de dolari frumos aliniate. Li Sha-Tin își simți arterele dilatându-se de bucurie. Să reușești să smulgi acești bani dintr-unul din conturile blocate, era o reușită care-i permitea să nu se atingă de „ultimele rezerve".

— Câți bani sunt aici? întrebă el.

El știa răspunsul, dar era circumspect totdeauna.

— 400.000 de dolari, spuse chinezoaica indiferentă.

Toate se legau. Banca sa din Hongkong debitase contul lui de cinci sute de mii de dolari. Diferența reprezenta comisionul autorului acestei mașinațiuni. Chiar hăituit, Li Sha-Tin avea mâna lungă. El închise capacul satisfăcut. Sistemul „courrier" era mai sigur decât viramentele și nu lăsa nici o urmă. Desigur, asta costa ceva mai mulți bani, dar nu poți avea ceva fără să nu plătești. Mai rămânea o ultimă verificare.

— Cine ți-a dat banii? întrebă el pe un ton indiferent.

— „Nerv de bou".

Altfel spus, era vorba de Lee King Kan, fost polițist din Macao, manager al Macao Race Track și bodyguard al lui Stanley Ho, miliardarul jocurilor. Lee King Kan era legat prin metresa sa de Dan Huen Lai, triada lui Li Sha-Tin. Totul era în ordine.

— Te-au întrebat ceva la vamă? o interogă el.

— Nu.

— Cum ai venit?

— Cu Cathay Pacific, zborul direct.

Privirea lui Li Sha-Tin alunecă de la gura bine desenată spre pieptul agresiv, apoi spre coapse.

— Cum te numești?

— Cindy Ling.

Locuitorii din Hongkong adoptau adesea un prenume englezesc.

— Cu ce te ocupi?

— Lucrez la *Peninsula*, la recepție.

El deschise din nou sacul de voiaj, scoase câteva bancnote dintr-unul dintre teancuri și i le întinse lui Cindy Ling.

— Fă câteva cumpărături înainte să pleci.

Tânăra chinezoaică respinse bancnotele cu o expresie voit șocată.

— Vai, nu, mulțumesc! Sunt onorată să fac servicii unui om atât de însemnat ca dumneavoastră.

Ea puse bancnotele pe masa de cedru. Li Sha-Tin o fixă îndelung. Atitudinea tinerei femei era ambiguă. În mod normal, ar fi trebuit să plece după ce refuzase banii, dar nu se impunea neapărat. Privirile lor se încrucișară și deodată el își explică motivul atitudinii ei. Prietenul său Lee King Kan îi trimisese două cadouri. La Vancouver el nu avea o viață sexuală foarte activă, din motive de precauție pentru securitate. Lui puțin îi păsa de toată lumea dar căldura din jacuzzi îi dilatase sexul și se simțea deodată bine dispus.

— Vrei să rămâi cu mine? o întrebă el brusc.

— Dacă dumneavoastră doriți...

Spunând acestea îi adresă printre pleoapele pe jumătate închise o privire de femeie ușoară. Ea coborî ochii și el avu impresia că ea îi ațintise asupra prosopului care-i acoperea abdomenul și această idee îl excită instantaneu. El se apropie de Cindy Ling, își petrecu brațul stâng în jurul mijlocului ei și cu mâna dreaptă începu să-i mângâie sânii, descoperind cu plăcere că nu purta sutien. El adora sânii mari și tari ca cei ai tinerei chinezoaice și-și ținu mâna pe ei timp îndelungat. Cindy Ling se lăsă în voia lui cu ochii pe jumătate închiși. Această rezervă ațâță și mai tare dorința lui Li Sha-Tin. Fără nici o altă tatonare, el își strecură mâna sub fusta scurtă, apucând între degete un chilot de nylon pe care începu să-l tragă în jos. Cindy Ling îl ajută cu drăgălășenie cu o mișcare de coapsă care ușură manevra. Această mișcare neprevăzută părea să facă parte din obligațiile ei. Li Sha-Tin o împinse pe tânăra femeie sprijinind-o de marginea căzii și reîncepu să caute pe sub fusta mini explorând cu degetele sale groase, de țăran, sexul dezvelit. Când el își introduse acolo degetul arătător și degetul mare, Cindy avu o tresărire. Sub apăsarea sexului lui Li Sha-Tin de-acum în erecție, prosopul rulat în jurul taliei lui se desfăcu și apăru deodată gol. Ca și când nu s-ar fi așteptat la asta, Cindy Ling, cu un gest grațios, plin de umilință, căzu în genunchi pe mocheta deasă și prinse cu gura membrul tare, cu aplombul unei profesioniste. Strângând cu mâna baza membrului, ea începu să sugă încet, pândind din când în când cu o privire scurtă reacția lui. Li Sha-Tin aprecia această simplitate. El adorase totdeauna curtezanele. Cum el filma

zbenguiala complicilor săi cu prostituatele pe care el le oferea cu generozitate, avea o mare experiență vizuală a felației.

Această Cindy Ling era într-o formă foarte bună, mai ales după un zbor obositor. Întrucât ea își accelera ritmul, el o prinse de ceafă și o obligă să se ridice în picioare. Sexul său era tensionat la maximum și el nu voia să ejaculeze în gura ei.

— Dezbracă-te! spuse el.

Ascultătoare, Cindy Ling își scoase fusta și puloverul dezvelind pieptul mare pe care Li Sha-Tin îl apreciase deja și niște fese și coapse musculoase. Sexul ei era aproape în întregime ras, fapt care-i propulsă chinezului în artere o descărcare de adrenalină.

— Vino în jacuzzi, îi propuse el.

Aceasta era categoric ziua sa fastă. Patru sute de mii de dolari și o încântătoare mică prostituată foarte ascultătoare.

* * *

Bine sprijinit pe treapta inferioară a căzii, cu spatele la jet și cu fața la oceanul Pacific, Li Sha-Tin cuprinse talia lui Cindy așezată în picioare în fața lui, o făcu să pivoteze și o atrase pe genunchii lui. Ea însăși își strecură mâna între corpurile lor pentru a apuca sexul în erecție și a-l ghida spre sexul ei. Li Sha-Tin așteptă mai întâi să ajungă pe buzele sexului oferit pentru a o apuca pe tânăra chinezoaică de coapse și a o trage în jos, penetrând-o. El simți cum sexul lui forțează mucoasa încă adormită și avu impresia delicioasă a unui viol.

Cu mâinile sale mari agățate de coapsele lui Cindy, el se amuza ridicând-o și lăsând-o apoi să cadă chiar puțin înainte ca sexul lui să iasă din pântecul ei. Puțin câte puțin, mucoasa devenea mai suplă și el o penetra din ce în ce mai adânc. Cu coapsele bine desfăcute de coapsele lui, ea îl primea cu mici oftături în timp ce el îi maltrata sânii cu furie. Cu fața la oceanul dezlănțuit, aceasta era o senzație minunată. Li Sha-Tin mugea ca un vier fericit. După un galop scurt, el explodă în fundul pântecului lui Cindy cu un oftat de plăcere.

Imediat ce el juisă, ea se degajă și îngenunchiată în jacuzzi, îi cuprinse cu gura sexul încă în stare de erecție pentru o a doua felație. Deîndată, Li Sha-Tin simți renăscându-i vigoarea. Atunci Cindy își reluă poziția pentru a fi penetrată, dar de data asta, cu fața la el. Lui îi trebuiră câteva secunde pentru a realiza ce se

petrece și crezu că o să moară de fericire atunci când își simți sexul forțând încet orificiul dintre fesele sale, cu largul consimțământ al lui Cindy care-i adresă un surâs lubric.

— Vă place așa? Vă simțiți bine?

— Da, este minunat, șuieră chinezul.

— Sunteți foarte mare, dar așa e bine, adăugă Cindy, înfingându-se până în adâncul șalelor cu o mică grimasă.

Ea se aplecă în față înlănțuindu-și brațele de gâtul chinezului și frecându-și pieptul de bustul lui. Li Sha-Tin se simțea în al nouălea cer. Această mică ștrengăriță urma să-i sugă toată vlaga. El își spuse că o s-o mai păstreze câteva zile. De-acum sfincterul devenise suplu și membrul lui făcea mișcarea de du-te vino ca în sexul ei. Cu mâinile crispate de fesele musculoase. Un val enorm se strivi de nișa cu geam și el, în mod involuntar, avu o mișcare de recul. În aceeași clipă el simți o înțepătură aproape de urechea sa stângă, ca și când s-ar fi încercat să i se înfigă un cui în cap.

Nișa cu geam îi dezvălui atunci o imagine care-i produse un fior în șira spinării. Cindy Ling, în continuare înfiptă în sexul lui, ținea în mâna sa dreaptă ceva care semăna cu un ac lung.

Instinctiv el o împinse pe tânăra femeie care căzu în cadă cu mâna dreaptă crispată pe acul mai mult ca sigur luat din cocul său. Lui Li Sha-Tin îi trebuiră câteva secunde pentru a realiza în ce situație se află. Cindy îl fixa cu privirea vizibil speriată. Ea se redresă încercând să iasă din jacuzzi. Li Sha-Tin revenindu-și, îi apucă încheietura mâinii drepte și o răsuci cu violență. Chinezoaica scăpă din mână acul care căzu în fundul căzii. Acesta se termina cu o gămălie neagră ca cele care susțineau cocul.

Profitând de un moment de neatenție al lui Li Sha-Tin care-și ridicase ochii, Cindy se zmulse din mâna acestuia cu o forță de neimaginat și cu dosul palmei îl lovi violent în laringe. Surprins, chinezul alunecă spre spate, lovindu-se de fața laterală a căzii jacuzzi. Iute ca un fulger, Cindy băgă mâna în cadă și-și recuperă acul de păr, năpustindu-se imediat asupra lui. Cu mâna stângă ea îi blocă capul de marginea căzii și cu dreapta încercă să-i înfigă acul în ureche. Li Sha-Tin realiză într-o fracțiune de secundă că dacă-i reușea manevra, vârful acului din oțel urma să-i străpungă creierul.

Cu un efort disperat și cu gâtul care încă îl mai durea, el reuși s-o respingă și ea căzu în baie, zbătându-se ca un pește cu o detentă puternică.

— Ricky!

Cindy ieșise deja din jacuzzi. În pielea goală ea traversă camera, căzând literalmente în brațele lui „Stupid Ricky". Ei se încleștară într-o luptă sălbatică, un festival de lovituri cu dosul palmei și lovituri de picior și era cât pe ce ca ea să reușească să fugă. Din fericire, Ricky era tâmpit dar rezistent. El reuși s-o apuce de gât și o lovi cu capul de perete până ce aceasta căzu.

Li Sha-Tin ieși la rândul său din jacuzzi și aflat încă în stare de șoc, se apropie. Cu fața la pământ, Cindy Ling, leșinată sau făcând pe leșinata, nu mai mișca. Li Sha-Tin uitase că este în pielea goală și se grăbi să recupereze geanta, în timp ce „Stupid Ricky" o imobiliza pe chinezoaică cu ajutorul unui șnur smuls de la perdele. El se duse să ridice acul și-l examină. Acesta semăna cu un ac din cele care-i susțineau cocul fetei și avea un vârf din oțel ascuțit. Dacă n-ar fi fost valul mare care-i provocase mișcarea de recul, Cindy Ling l-ar fi omorât în cada jacuzzi. Zece centimetri de oțel în creier sunt foarte dăunători pentru sănătate.

El se ridică, merse să ia o sticlă de coniac Otard XO pusă pe o etajeră și bău o înghițitură zdravănă. Timp de câteva minute se crezuse în paradis, dar trebuia să coboare pe pământ. Această tentativă de asasinat, aducea cu sine semne foarte dezagreabile. Categoric, el nu se putea încrede în nimeni. Ricky terminase de imobilizat tânăra femeie, cu mâinile și gleznele legate fedeleș. Li Sha-Tin o întoarse pe spate și ea îl fixă cu o expresie tâmpă aproape indiferentă, fără nici o iluzie cu privire la ce-o aștepta.

— Cine ți-a ordonat să mă ucizi? întrebă el cu o voce indiferentă.

Nuditatea frumoasei chinezoaice nu-l mai tulbura. Ea nu clipi, dar rămase mută.

„Stupid Ricky" rupse liniștea:

— Boss, las-o pe mâna mea.

* * *

Cindy Ling zăcea din nou pe mochetă lungită pe burtă, cu „Stupid Ricky" îngenuncheat în dreptul scobiturii dintre fesele ei. Fața chinezoaicei era împurpurată și ea respira șuierat. La fiecare secundă Li Sha-Tin aștepta ca ei să-i vină rău. Din gură îi curgea salivă rezorbită de mochetă. Brațul ei drept, dezlegat, era imobil de-a lungul corpului și toate degetele, umflate și răsucite, prinseseră un contur de culoare violet.

„Stupid Ricky" înșfăcă mâna stângă a lui Cindy și ea gemu imediat:

— Nu! Nu!

Chinezul îi apucă degetul arătător și începuse să-l răsucească pe spate. Lui Li Sha-Tin îi era greață. Degetul făcea spre spate un unghi din ce în ce mai imposibil sub apăsarea lui „Stupid Ricky". Troznetul osului fu perceptibil cu o fracțiune de secundă înaintea urletului de durere al lui Cindy. Ea ridică capul, apoi căzu din nou, cu fața acoperită de sudoare. Deja „Stupid Ricky" apucase degetul mare. Li Sha-Tin îl opri cu un gest și se aplecă spre chinezoaică.

— Cine ți-a ordonat să mă omori, repetă el pentru a șaptea oară întrebarea.

El crezu că Cindy Ling va continua să păstreze tăcerea dar durerea era prea atroce. Ea bolborosi câteva cuvinte iar el înțelese numele de care se temea.

— Lee King Kan.

Acesta era unul dintre prietenii lui cei mai siguri. El se ghemui aproape de ea și insistă:

— Pentru ce?

Cindy se răsuci ușor pe o parte și începu să-și depene istoria cu o voce sacadată. În plus față de slujba ei de recepționeră, ea lucra de asemenea în calitate de call-girl pentru triada Dan Huen Lai. Lee King Kan o întrebase dacă este gata să facă un serviciu organizației, adică să-l omoare pe Li Sha-Tin. Deoarece ea ezita, el îi explicase că Goangbu îl pusese să aleagă: ori colabora, ori îl arestau pentru complicitatea la numeroasele activități criminale ale lui Li Sha-Tin, apoi urma să fie aspru judecat, condamnat și împușcat.

Li Sha-Tin sesiză situația. Goangbu „penetrase" deci sistemul lui de transfer de fonduri din conturile sale teoretic blocate. Încă o pertiță care se închidea!

— Asta-i tot? întrebă el.

Cindy Ling voia să trăiască. Ea începu să vorbească fără reținere, explicând cum doi agenți ai Goangbu o escortaseră până la Vancouver. Unul dintre ei avea un pașaport diplomatic și el era cel care transportase banii, pentru ca vama canadiană să nu-i poată intercepta. Ei o așteptau acum la Vancouver.

— Unde?

— La *Vancouver Hotel*. Trebuie să mă întâlnesc cu ei acolo.

— Cunoști numele lor?

— Da!

El nu insistă. La ce bun să se războiască cu Goangbu? Aceștia nu erau decât niște executanți. De la sosirea sa în Canada, aceasta era prima tentativă directă pentru a-l elimina. Până acum, chinezii se mulțumiseră cu presiuni asupra guvernului canadian pentru a cere extrădarea lui în China ca criminal, numai că nu exista nici o convenție în acest sens între cele două țări.

Pekinul mersese chiar mai departe, oferindu-se să primească mai multe mii de imigranți chinezi clandestini arestați în Canada și pe care China, până acum, refuzase să-i recunoască drept cetățenii săi, cu condiția ca pe listă să fie inclus și Li Sha-Tin. Viktor Chang, avocatul acestuia din urmă, supraveghea îndeaproape manevrele chineze, căci era tentant pentru guvernul canadian să omoare doi iepuri dintr-un foc: să satisfacă Pekinul cu care întreținea strânse relații și să scape de imigranții cu care nu știa ce să facă. Victor Chang era gata să mobilizeze organizațiile pentru apărarea drepturilor omului, fără prea mari iluzii. Nu poți folosi cuvintele în lupta contra rațiunii de stat.

Epuizată de durere, Cindy rămase nemișcată și mută. „Stupid Ricky" îi eliberă brațul stâng care căzu la fel ca celălalt. Cei doi bărbați schimbară o privire lungă. Era imposibil de trecut cu vederea această tentativă de omor. Chiar dacă aceasta nu schimba nimic, dat fiind că putea fi urmată de altele asemenea, Li Sha-Tin nu putea ierta această trădare fără să-și vadă prestigiul știrbit.

— Eu mă duc să-l caut pe „Black Ghost" Ming, spuse cu voce scăzută „Stupid Ricky".

Rămas singur cu Cindy Ling, Li Sha-Tin se îmbrăcă cu un pantalon și un tee-shirt. Valurile continuau să se spargă de peretele din sticlă dar el nu le mai dădea atenție. Această tentativă însemna începutul adevăratelor ostilități. El era obligat să-și schimbe tactica. El se gândise totuși să se stabilească în Canada și de-aici să-și conducă afacerile din China, așteptând ca apele să se liniștească. El nu era un om complicat. Îi plăcea să facă bani, să fie recunoscut și să joace. Femeile abia după toate acestea ocupau un loc. Gânditor, el se juca cu acul de păr care era cât pe ce să-l ucidă. Îi fusese hărăzită o moarte silențioasă și rapidă care i-ar fi permis lui Cindy Ling să se eclipseze. Era posibil ca agenții Goangbu să-l aștepte prin împrejurimi.

Ușa se deschise în fața lui „Stupid Ricky" și „Black Ghost" Ming. Acesta din urmă avea fața rotundă, inexpresivă cu ochii

înguști ca două muchii de lame de ras, purta un lanț gros de aur în jurul gâtului și la încheietura mâinii un enorm Breitling de aur care cântărea în jur de un kilogram și un impozant inel. Spinarea, pieptul și brațele erau în totalitate acoperite cu tatuaje multicolore care aveau toate o semnificație. El era originar din aceeași regiune ca și „Stupid Ricky", din sudul Chinei și vorbea același dialect.

„Stupid Ricky" se aplecă asupra lui Cindy Ling, o ridică și o trase până la un scaun unde o sprijini ca să nu se prăbușească. Curios, Li Sha-Tin se întreba cum vor proceda. În acest hotel de lux nu putea fi vorba să lase urme de sânge sau să facă prea mult zgomot, deci nu se putea folosi armă de foc, și, în plus, RCMP[1]-ul în mod sigur îl supraveghea, așa că nu trebuiau să facă valuri, dar Cindy trebuia să plătească.

Cei doi bărbați schimbară câteva cuvinte îl dialectul lor. Imediat, „Stupid Ricky" o cuprinse pe chinezoaică cu brațele la nivelul pieptului imobilizând-o. „Black Ghost" Ming întinse mâna spre farfuria cu creveți reci și luă cele două bețișoare puse de-a curmezișul. Ținându-le de un capăt, el reveni spre Cindy. Aceasta, cu capul aplecat pe pieptul său, părea leșinată.

Chinezul o înșfăcă cu mâna stângă de păr și-i trase cu brutalitate capul pe spate. Instinctiv, ea deschise gura. Iute ca fulgerul, „Black Ghost" Ming îi înfipse cele două bețișoare în gâtlej. Ea fu scuturată de o violentă tresărire atunci când vârfurile atinseră traheea și sughiță. Deja chinezul împingea bețișoarele împreunate, astfel ca acestea să pătrundă cât mai adânc posibil. Cindy începu să sară pe loc, sughițând, gemând cu ochii ieșiți din orbite, asfixiată de bețișoarele care o împiedicau să respire. Rezistența sa dură mai puțin de trei minute. Brusc, după un ultim sughiț, trupul ei se cutremură tot și ea se prăbuși cu ochii ficși. Murise ca cineva care s-a înecat cu un os de pui.

„Black Ghost" scoase încet bețișoarele din gâtul victimei sale și le puse la loc în farfurie. În caz că vor apărea probleme, cauza morții era greu de găsit... Corpul lui Cindy alunecă de pe scaun și se ghemui pe podea. Nu se scursese o oră de la sosirea ei. Li Sha-Tin era stăpânit de un singur gând, acela de a se întoarce la Vancouver.

— Ce-o să faceți cu cadavrul? întrebă el neliniștit.

— Vom aștepta să se însereze, spuse „Black Ghost" Ming. Aici oamenii se culcă devreme. O vom îngropa în pădure.

---

1. Royal Canadian Mounted Police (n.a.)

— Aveți unelte?

Ei nu aveau ce le trebuincioase.

— *Mai bine aruncați-o în mare*, sugeră el.

Avu loc o scurtă discuție tehnică. „Black Ghost" Ming nu era de acord. Ea nu avea aer în plămâni și dacă se ajungea la autopsie, poliția va trage concluzia că a fost un asasinat și nu era momentul să se pună rău cu canadienii.

— O.K., încheie Li Sha-Tin. Mergeți la Tofino și cumpărați cele necesare săpării unei gropi.

Fără să spună vreun cuvânt, cei doi chinezi luară corpul și-l duseră afară din apartament. Li Sha-Tin începu să se plimbe prin cameră, gândindu-se la o ripostă. El avea împotriva sa una din țările cele mai puternice din lume și alți câțiva adversari, deloc neglijabili, ca să nu mai vorbim de canadienii care erau gata să vină pe capul lui, dacă devenea dezagreabil. Viitorul i se păru deodată sumbru.

* * *

Pe Chesterman Beach cădea o ploaie fină la fel ca-n fiecare zi. Era ora două dimineața și luminile lui *Wickaninnish Inn* se stinseseră de mult. Deși era începutul lui iunie, era un frig pătrunzător. Nimeni nu observă cele două umbre care ieșeau dintr-una din camerele laterale și apoi mergeau prin galeria exterioară până la parking. Unul dintre ei ducea pe umăr ceva care semăna cu un covor rulat, iar cel de-al doilea un sac de golf. Evident, nu era ora potrivită pentru a juca golf și de altfel, nu exista teren pentru așa ceva în zonă, dar era practic. Ei pătrunseră în parcare, deschiseră portbagajul mașinii lor de închiriat 4x4 și-și depuseră acolo bagajele, înainte să se urce și să pornească cu farurile stinse pe drumul ce ducea spre Pacific Rim Highway.

În câteva minute, ei fură în afara razei vizuale a hotelului.

Ajunși la șoseaua cea mare, ei virară la dreapta ca pentru a merge la Port Alberni. Șoseaua era absolut pustie. După ce parcurseră un kilometru, ei mai virară odată la dreapta pe una din numeroasele poteci ce legau șoseaua de Chesterman Beach. Farurile luminau trunchiuri imense de brazi, una din ultimele „rain forest" din lume. „Black Ghost" Ming care conducea, schimbă viteza și pătrunse în pădure. El nu merse prea departe. Solul era atât de impregnat de apă, încât îi era frică să nu rămână înțepeniți în noroi.

După vreo treizeci de metri, el opri în plină pădure și coborâră din vehicul. Locul era deosebit de sinistru. Valurile mari care se spărgeau pe plaja vecină produceau un fel de muget continuu. Ei luară o cazma și un târnăcop și începură să sape. Cei doi făceau treaba în tăcere la lumina farurilor. Le trebui o oră pentru a săpa o groapă adâncă de doi metri. Erau amândoi leoarcă de sudoare. Era o noapte atât de întunecoasă că nu-și vedeau nici mâinile. În fine, „Black Ghost" Ming se îndreptă de șale cu o strâmbătură.

— Atât ajunge, spuse el.

Ei merseră să ia corpul înfășurat într-o cuvertură și îl derulară, aruncând corpul lui Cindy Ling în groapă, după care, nu le rămase decât să acopere groapa și să niveleze solul. Cu un pic de noroc, acest corp nu va fi descoperit decât după mai multă vreme, el fiind suficient de adânc îngropat ca să nu fie dezgropat de animale. Pădurea – rezervație naturală – era interzisă celor care voiau să instaleze corturi, așa că puteau sta liniștiți. „Stupid Ricky" împături cu grijă cuvertura și o puse la spate, înainte să plece spre hotel.

Cindy Ling, intrată cu viză turistică în Canada, la fel ca majoritatea imigranților clandestini, va figura în statistici ca o clandestină în plus și urma să fie căutată de poliția canadiană, numai că acolo unde se afla ea, nu mai era de găsit.

Peste douăzeci de minute, cei doi bărbați se înapoiaseră în parking.

*
* *

Nemișcat în camera lui întunecoasă, cu fereastra deschisă, John Mancham observa prin binoclul său cu infraroșii pe cei doi bărbați ce se pregăteau să coboare din marea mașină 4x4. El supraveghease plecarea lor. El băgă de seamă că ei nu mai aveau pachetele, ceea ce lămurea cauza sinistră a deplasării lor nocturne. Deoarece el observase în cursul zilei sosirea tinerei chinezoaice, era ușor de presupus ce se întâmplase.

Cei doi bărbați intrară în hotel și John Mancham închise fereastra, satisfăcut. Lucrurile începeau să se miște.

Capitolul II

Malko decise să parcurgă pe jos distanța dintre *Hyatt*, hotelul în care se cazase și *Sutton Place Hotel*, locul unde era stabilită întâlnirea și care erau despărțite de trei blocuri. Ca întotdeauna, Downtown Vancouver nu era decât o imensă strangulare a circulației și Burrard Street nu făcea excepție de la regulă. Ploua și circulația, deja lentă, se desfășura cu încetineala unui melc.Toate pliantele turistice ale Columbiei britanice subliniau că Vancouver era singurul oraș din Canada în care nu ningea niciodată, dar uitau, în mod pudic, să menționeze cele-două sute de zile de ploaie pe an care totuși, nu-i descurajau pe amatorii de activități în aer liber. Mașinile înțepenite în strangulări erau deseori dublate de ciclești cu pulpe monstruoase, purtând căști ca extratereștrii, pedalând în tee-shirt în ploaie. Locuitorii Columbiei britanice erau sportivi, chiar foarte sportivi. În fiecare weekend, ei se duceau pe biciclete, motociclete sau pe jos, să facă ascensiuni, să facă jogging sau să plonjeze în apele înghețate ale Pacificului. De la nouă seara însă, orașul se golea ca sub imperiul unei virtuale stingeri. Sosit în seara din ajun, Malko, după plecarea de la aeroport avusese impresia că traversează un imens ghost town. Vancouverul etala pe niște kilometri buni localuri de proastă calitate și cartiere rezidențiale amestecate în dezordine, inestetic și fără suflet.

Hotelul *Hyatt*, în care CIA îi reținuse o cameră era curat, trist și banal, în mijlocul unei mulțimi de turnuri din sticlă și de oțel care evocau Wall Streetul și Shanghaiul. Asiaticii erau peste tot, 30% din populația Vancouverului provenind din China. Dacă bătrânul cartier Chinatown din centrul orașului nu ocupa decât câteva străzi mărginite de buticuri prăfuite, Richmond, aflat la sud, era China în miniatură. În cea mai mare parte din buticuri nu se vorbea decât cantoneza.

El grăbi pasul prin rafalele de vânt glacial. Deși era luna iunie, te-ai fi crezut în noiembrie. Prognoza meteo la Vancouver, nu spunea dacă o să plouă sau va fi frumos, ci dacă va ploua mult sau puțin. Prudenți, locuitorii din Vancouver nu se despărțeau de umbrelele lor.

Malko nu-și putu reprima o criză de nostalgie. Dacă n-ar fi trebuit să câștige bani pentru întreținerea castelului său, el ar fi fost la Liezen împreună cu logodnica sa Alexandra, gata să se bucure de începutul verii în Austria. Probabil că în biblioteca sa se îngrămădeau invitațiile adresate Alteței Sale Serenissime prințul Malko Linge, dar vai, Liezenul era un veritabil butoi al Danaidelor și cerea mereu mai mulți bani, ca să nu mai vorbim de mobilier. În timpul uneia dintre absențele sale, contesa Alexandra achiziționase un magnific pat cu baldachin Louis al XVI-lea pe care-l reperase cu ocazia uneia dintre escapadele ei în magazinul Claude Dalle de la Cannes.

El străbătu ultimii metri care-l despărțeau de cele șaptesprezece etaje ale lui *Sutton Place Hotel.* Un magnific Ferrari roșu staționa în fața intrării. El se duse direct la ascensoare și apăsă pe butonul pentru etajul paisprezece. Pe ușa de la apartamentul 1406-08 era prins un panou cu firma: *„Adventure Productions. Ring the bell and proced*[1]*."*

El se execută. O blondă cu trăsăturile feței pronunțate, dar cu pieptul voluminos, citea Variety în spatele biroului instalat în micul antreu. Ea afișă imediat un surâs comercial și întrebă cu un pronunțat accent american:

— *May I help you?*[2]

Am întâlnire cu domnul Simon Levine, îi răspunse Malko.

— Care este numele dumneavoastră, dacă nu vă supărați?

— Malko Linge.

— Luați loc! Mă duc să văd dacă vă poate primi.

Ea se ridică și dispăru pe un mic culoar, balansând niște coapse puse în valoare de o fustă foarte mulată. Când reapăru, ea deborda de bunăvoință.

— Domnul Levine vă va primi imediat, îl anunță ea cu o voce mult mai călduroasă. Vă rog să mă urmați!

Lui i se păru legănatul șoldurilor mult mai accentuat. Înainte să-l introducă în birou, ea se întoarse și îi adresă o privire în stare să topească o banchiză.

— Numele meu este Sandra. Dacă aveți nevoie de ceva, eu sunt la dispoziția dumneavoastră.

Unicul ocupant al camerei se ridică pentru a-l primi pe Malko cu mâna întinsă. Era un bărbat de talie scundă, părul grizonat, cu un nas de-a dreptul șocant, enorm, ca un apendice de focă. Numai

---

1. Adventure Productions. Sunați și intrați (n.a.)

2. Cu ce vă pot fi de folos? (n.a.)

acesta ieșea în evidență în fața lui. Omul strânse cu putere mâna lui Malko.

— Simon Levine, se prezentă el. Ați călătorit bine? Luați loc!

Ei se așezară de-o parte și de cealaltă a mesei joase. Malko aruncă o privire pe pereții acoperiți cu fotografii, cu planuri de film, și altele asemenea. Te-ai fi crezut cu adevărat într-o societate de producție cinematografică și nu într-o infrasctructură clandestină a Central Intelligence Agency. Ca și când i-ar fi ghicit gândurile, Simon Levine avu un surâs complice.

— Ne jucăm rolul, chiar dacă omologii noștri canadieni nu se lasă înșelați. Societatea mea furnizează prestații – tehnicieni, material, figuranți – unor producții cinematografice care se toarnă aici pentru că este mai puțin scump decât la Hollywood. Se lucrează aici vreo două sute pe an începând de la *X-Files la Highlander*. Richard Gere umbla pe-aici acum vreo cincisprezece zile. Eu însumi sunt în Vancouver de mai multe ori pe an, și asta fără nici o legătură cu activitățile agenției.

— Cum reușiți dumneavoastră să îmbinați cele două ocupații? întrebă Malko, mirat de un amestec de acest gen.

Desigur, el cunoștea foarte bine faptul că agenția de informații americană controla în diferite domenii zeci de societăți care-i serveau drept acoperire, dar nu se gândise la cinema.

Simon Levine surâse dezarmant. În ciuda enormului său apendice, el avea mult farmec.

— Înainte să ajung la *Company*, eram realmente producător. Fratele meu, care era analist la Langley, a fost cel care mi-a cerut să fac un serviciu anume. Treaba asta se petrecea acum zece ani. După aceea, această structură s-a dovedit prețioasă în numeroase cazuri.

El tăcu. Compartimentarea nu era deci un cuvânt simbolic.

— Acesta este motivul pentru care n-am auzit vorbindu-se niciodată despre dumneavoastră, conchise Malko, deși erați atașat la Serviciul Operațiuni.

— Eu am auzit vorbindu-se mult despre dumneavoastră, spuse Simon Levine cu un surâs călduros. Dumneavoastră sunteți un mit la Langley. Afacerile pe care le rezolv eu de obicei cu Adventure Productions sunt infinit mai puțin primejdioase decât cele în care sunteți implicat dumneavoastră. Apropo, doriți să vorbim nemțește? Știu că dumneavoastră sunteți austriac.

— Asta nu vă deranjează?

— Eu vorbesc germana, ebraica, araba, spaniola, portugheza și

un pic de chineză, preciză Simon Levine. Deși american, eu sunt născut în Brazilia și am trăit în Israel și în Argentina. Să spunem că sunt multicultural.

În orice caz, el părea foarte diferit față de cea mai mare parte a agenților C.I.A., foarte acasă la el în societatea „civilă".

— Dumneavoastră sunteți deci șeful acestei misiuni? întrebă Malko.

— Eu eram. Eu sunt de-acum înainte la dispoziția dumneavoastră la ordinul domnului Krongard. El este cel care după ce a discutat cu domnul Frank Capistrano, a cerut ca dumneavoastră să interveniți în această afacere.

„Buzzy" Krongard era un bancher care tocmai fusese numit *Executive Director* al C.I.A., ceea ce însemna numărul trei în ierarhia Agenției. El reprezenta noua tendință „dură" ca urmare a alegerii în calitate de președinte a lui George W. Bush. El avea profilul oamenilor din O.S.S.[1], strămoșul C.I.A., supranumit „Oh So Social" datorită backgroundului universitar al membrilor săi. Niște băieți foarte bine crescuți, niște patrioți fără inimă, înclinați mai degrabă spre acțiune decât spre analiză. „Buzzy" Krongard se înțelegea probabil de minune cu vechea cunoștință a lui Malko, nelipsitul consilier pentru probleme de securitate al Casei Albe sub mai mulți președinți, Frank Capistrano, cel care-l trimisese deja în câteva afaceri deosebit de încurcate.

Se auziră bătăi în ușă și Simon Levine îi strigă să intre. Un uriaș cu un fizic foarte „latino", cu mustața cuceritoare intră în cameră. Simon Levine îl invită să ia loc și făcu prezentările:

— Malko, vi-l prezint pe Jésus Domingo, un vechi *asset* al Companiei. El a lucrat foarte bine în Honduras între 1980 și 1984, într-un moment în care noi aveam acolo mari probleme. De atunci el locuiește în Canada și domnul Krongard s-a hotărât să apeleze la el. Ce se-ntâmplă Jésus?

— Eu merg la Burnaby, anunță Jésus Domingo. John merge cu mine. Vă sunăm dacă lucrurile se mișcă.

— Perfect, aprobă Simon Levine. Fiți prudent! Eu o să-l pun la curent pe domnul Linge cu situația. De-acum, de la el veți primi instrucțiuni.

— *No problem*, afirmă Jésus cu un surâs puțin crispat, înainte să se ridice și să iasă.

După ce fură din nou singuri, Malko întrebă:

---

1. *Office of Special Services (n.a.)*

— Sunteți numeroși în echipa asta?

— Vreo douăzeci pentru „preproducție", adică pentru partea „oficială" a activităților noastre. Noi dispunem de mai multe vehicule și de un elicopter. Pentru operația „Sunset" – cea care vă interesează – sunt eu, un *case-officer* în mod normal lucrând la consulat, John Mancham, Jésus și doi dintre oamenii săi care au emigrat în Canada împreună cu el, Manuel Garcia și Juan Olvido. Consulatul asigură comunicațiile noastre codificate, și prin Isis Scott face legătura între cele două structuri.

— Adică? întrebă Malko.

Vizibil încurcat, Simon Levine aprinse o țigară cu o brichetă Zippo decorată cu un cap de leu.

— Isis Scott, explică el, era manechin aici. Ea s-a hotărât să se lanseze în cinema și astfel am cunoscut-o eu. Eu i-am putut obține anumite mici roluri aici și la Hollywood și trebuie să spun că m-am atașat de ea.

Altfel spus, era metresa lui.

— Înțeleg, comentă Malko cu o voce indiferentă. Și care este rolul ei în operațiunea „Sunset"?

— Vă voi explica asta imediat, ocoli răspunsul Simon Levine. Înainte, cred că trebuie să vă spun în ce constă operațiunea...

— N-ar fi inutil, spuse Malko sobru.

Ca de obicei, el ignora motivul sosirii sale la Vancouver, abia venit dintr-o expediție în Orientul Mijlociu unde era cât pe ce, odată în plus, să-și lase pielea.

Aceasta era a doua ocazie în doi ani când el se regăsea în Canada, iar Vancouver nu părea deloc mai atrăgător decât Montréal. Simion Levine se duse să caute o fotografie pe biroul său și i-o întinse.

— Dumneavoastră îl cunoașteți pe acest bărbat?

Documentul reprezenta un chinez surâzător cu părul foarte scurt, fața rotundă luminată de o privire rea, cu o mustață mică, niște umeri atletici strânși într-un polo. Părea să aibe patruzeci de ani.

Malko îi restitui fotografia.

— Nu, spuse el. Cine-i omul acesta?

— Un personaj foarte interesant, explică Simon Levine. Li Sha-Tin, născut la Xiamen în provincia Fujian, chiar în fața insulei Taiwan. Este fiu de țărani săraci, analfabet și care nu vorbește nici măcar engleza. În mai puțin de douăzeci de ani, el a construit o avere colosală datorită contrabandei la scară mare, corupând o groază de oficiali ai Partidului Comunist Chinez și de-ai armatei

populare. Se spune că el a introdus fraudulos în China diverse mărfuri pentru mai mult de zece miliarde de dolari. El importa vase întregi pline cu mașini Mercedes din Taiwan. Un funcționar corupt îi furniza plăci cu numere și acte de înmatriculare și el economisea 350% drepturi vamale. Din păcate pentru el, în 1999 schimbarea primului ministru de la Pekin a dus la căderea sistemului său. Mai mulți dintre complicii săi foarte sus puși au fost arestați. Paisprezece au fost deja împușcați iar el este vânat.

— Unde se găsește acest personaj?

— Aici, la Vancouver.

Malko se încruntă.

— Pentru ce se interesează Agenția de Li Sha-Tin?

Privirea vioaie a lui Simon Levine străluci.

— Domnul Li Sha-Tin a compromis un număr incalculabil de foarte înalți funcționari ai partidului și ai armatei. Complicii săi au fost recrutați din anturajul președintelui chinez Jiang Zemin, marele șef suprem. Este unul din cei mai activi. El este patronul zonei de coastă aflată chiar în fața Taiwanului și de unde ar putea porni operațiunile militare contra acestei insule. Mai este nevoie să vă spun ce „sursă" ar reprezenta acest om pentru Agenție?

— Văd, spuse Malko.

— Deci „Buzzy" Krongard m-a trimis aici cu misiunea să-l duc pe Li Sha-Tin cu orice preț pe teritoriu american. La început, asta părea să fie o misiune extrem de ușoară dar după aceea...

— După aceea ce? întrebă Malko intrigat.

Vancouver era pe șosea la distanță de o oră de frontiera americană și în avion, la distanță de câteva minute. În plus, Canada este o țară aliată...

— O să vă explic asta jos la bar, unul din colțurile simpatice din acest oraș.

* * *

O canadiană cu sâni imenși, instalată la barul *Gerard*, împinse cu degetul mare și puternic o bucată de lămâie pe gâtul sticlei sale de Corona și o dădu pe gât dintr-o înghițitură, sub privirea blazată a barmanului.

Se găseau de toate la barul lui *Sutton Place*, chiar foarte elegant cu lambriurile sale din lemn, lumina și boxele sale discrete unde poposeau câteva femei frumoase și niște oameni de afaceri. Te-ai fi crezut la New York. Nu exista nici un taburet liber și conversațiile decurgeau în largul lor. Simon Levine se strecură

împreună cu Malko în singura boxă liberă și îi comandă chelnerului un dublu Defender „Cinci ani vechime" la gheață. Malko ceru o votcă. Zgomotul de voci proteja conversația lor.

Malko îl lăsă pe american să-și savureze scotchul înainte de a-i pune prima întrebare care-i stătea pe buze.

— Un om ca Li Sha-Tin ar fi trebuit să fie dornic să se refugieze în Statele Unite, remarcă el. Cum de n-a ajuns acolo?

— Bună întrebare, recunoscu Simon Levine în timp ce studia o blondă înaltă cu voce stridentă cățărată pe un taburet la bar și care pivotase expunând cea mai mare parte a coapselore sale. Eu nu vă pot da decât o parte a răspunsului. Mai întâi, Li Sha-Tin, prevenit că o să fie arestat, a sărit în primul avion spre Canada, țară în care putea intra fără viză turistică. Apoi a cerut azil politic. Aparent el are mulți prieteni aici și se gândea că sejurul lui va fi de scurtă durată. Situația n-a evoluat în favoarea sa și se pare că el nu se va putea întoarce niciodată în China, decât pentru a fi împușcat.

— De când sunteți dumneavoastră aici, nu i-ați propus azil politic? întrebă Malko mirat.

Simon Levine oftă.

— Noi suntem gata să-i oferim un azil politic extrem de favorabil, preciză el, dar există un ce. Din momentul în care Pekinul a știut că Li Sha-Tin se află în Canada, diplomația chineză s-a dezlănțuit. Ambasadorul Chinei la Ottawa, domnul Mei Ping, a cerut oficial ca Li Sha-Tin să fie expulzat în China ca un criminal, în numele excelentelor relații existente între cele două țări, ceea ce era cât pe ce să se înfăptuiască, dar din nenorocire nu există convenție de extrădare între Canada și China. Trebuiau deci votate câteva legi și asta era o treabă mai grea, cu atât mai dificilă cu cât a intervenit și Departamentul nostru de Stat la rândul lui, precizând că trimiterea în China a lui Li Sha-Tin la o execuție sigură ar fi considerată ca un gest extrem de neamical. În plus, noi am alertat și asociațiile pentru drepturile omului de tipul Amnesty International care au început să urle și urlă în continuare. Nu trebuie uitat că China deține recordul mondial al pedepselor capitale.

Malko își muie buzele în votca sa cu gheață.

La bar, canadiana cu sânii mari ataca cea de-a treia Corona. Ea ar fi putut sugruma un grizzli între coapsele sale.

— De ce ar face Canada jocul Pekinului? se miră el.

— Foarte bună întrebare, spuse Simon Levine, surâzând strengărește. Dintre toate țările industrializate, Canada este cea mai apropiată de Pekin, pentru două motive evidente și pentru unul mai

puțin clar. În primul rând, ponderea comunității chineze în țară și volumul schimburilor comerciale. Al treilea motiv este mai controversat. Din numeroase surse din mediul informațiilor, inclusiv F.B.I-ul, s-ar părea că Goangbu-ul, sprijinindu-se pe triade, a infiltrat mediul industrial și politic canadian, printr-un sistem sofisticat de corupție. F.B.I-ul a descoperit că cele două partide canadiene, Partidul Liberal și Partidul Conservator – au primit contribuții financiare oculte de proveniență chineză. Unii dintre foștii polițiști canadieni cu funcții înalte se regăsesc în fruntea unor mari societăți aparținând unor chinezi. În Ontario, un studio de producție cinematografică are un patron canadian dar este legat de o triadă, ea însăși în contact cu serviciile de informații chineze. Guvernul din Pekin, discret dar sistematic, s-a infiltrat în toate societățile cu tehnologie avansată, inclusiv nucleare și a terminat prin a exercita o influență importantă în mediile politice canadiene. Foarte oficial, primul ministru canadian Jean Chrétien, nu ascundea afinitățile sale cu China comunistă.

— Și asta o știe toată lumea? întrebă Malko mirat.

— Nu chiar, surâse Simon Levine. În 1996 cele două mari agenții canadiene de informații, RCMP și CSIS[1] au elaborat un raport privitor la penetrarea chineză în Canada. Raportul „Sidewinder", conținând douăzeci și trei de pagini de dezvăluiri explozive care n-au fost făcute cunoscute publicului. Doar guvernul l-a citit și a declarat că este o țesătură de minciuni, dar l-a clasat ca „secret", și tuturor celor care au lucrat la el li s-a interzis să spună ceva. Unul dintre principalii autori ai raportului, ofițer în cadrul RCMP, a fost trecut în rezervă pentru că s-a revoltat împotriva acestui „cover-up" și nu s-a mai auzit niciodată nimic despre „Sidewinder".

— Dumneavoastră dețineți informații de o calitate remarcabilă, îl felicită Malko.

Simon Levine sorbi o înghițitură de Defender și spuse:

— Acest ofițer din RCMP, Brian Murray, este de mult timp una dintre sursele mele. Grație lui, în decembrie 1996, am putut noi zădărnici o operațiune a serviciilor chineze. Prin intermediul unei societăți canadiene, ei își procuraseră două mii de AK-47 unor activiști indieni din rezervația Mohawk, acei *Amerindian Warriors.* Aceștia aveau intenția să declanșeze un război de gherilă contra Statului Federal. De asemenea, după ce eu am fost însărcinat cu

---

1. Canadian Security Intelligence Service (n.a.)

afacerea „Sunset", l-am contactat din nou pe Brian Murray. Cum el și-a păstrat niște prieteni cam peste tot, noi am putut fi preveniți de manipulațiile guvernului canadian în timp optim, fapt care ne-a permis să le anihilăm iar el continuă să ne informeze. Aici intervine Isis Scott, după care el e nebun. Pentru a-și păstra legătura cu ea, el a fost de acord să ne ajute, pentru că el își riscă libertatea și poate chiar mai mult. Bineînțeles că ea îl plimbă dar acesta e un băiat foarte naiv.

Lui aproape că i se umfla pieptul... Malko era grăbit s-o vadă pe această Mata-Hari canadiană.

— Dacă sunteți atât de bine informat, remarcă el, cum de n-ați reușit să-l recuperați pe Li Sha-Tin?

— Deoarece canadienii se opun. Ei l-au prevenit că dacă ar încerca să se refugieze la noi, l-ar trimite imediat în China. Guvernul canadian a trimis o notă oficială la Washington cerând să nu se amestece în afacerea Li Sha-Tin. Bineînțeles că diplomații pederești de la State Departament s-au conformat și au dat ordinele corespunzătoare la Langley.

În bar zgomotul era din ce în ce mai mare și Malko trebui să ridice vocea pentru a pune întrebarea următoare.

— Și dumneavoastră n-ați acționat?

— Nu, recunoscu americanul. Li Sha-Tin este păzit în permanență de niște membri ai RCMP. Nu te poți apropia de el și nici să-i telefonezi. Liniile sale telefonice sunt interceptate. Abia reușim să-i supraveghem deplasările. Situația asta durează de două luni. Noi am avut emoții acum două luni. El s-a dus la cazinoul din Niagara Falls, la câțiva kilometri de frontieră, ca să joace, iar noi l-am urmărit. Canadienii s-au prins și l-au arestat sub un pretext neserios pentru a-l readuce aici.

— Dumneavoastră aveți contacte cu el?

— Indirect, datorită unui avocat chinez, Victor Chang care, de asemenea, dorește ca Li Sha-Tin să vină la noi. El i-a sugerat asta, dar răspunsul a fost evaziv.

— Este ciudat...

— Da și nu. Noi avem impresia că Li Sha-Tin, până mai zilele trecute, spera încă să ajungă la un acord cu chinezii. Cred de asemenea, că mai există încă un motiv care explică reticența lui Li Sha-Tin de a veni în SUA. Acesta ar fi apropierea noastră de lumea din Taiwan.

— Asta nu ar trebui să-l deranjeze, obiectă Malko.

Simon Levine mai bău o înghițitură din Defenderul său și surâse.

— Da, însă aici există o mică treabă pe care are să și-o reproșeze. După ce a făcut avere în provincia sa, Li Sha-Tin a emigrat la Hongkong. Cum el cumpăra toate produsele de contrabandă din Taiwan, evident că avea relații excelente cu taiwanezii din Hongkong. Dar în 1997, amicii comuniști ai lui Li Sha-Tin i-au cerut să-i ajute să anihileze rețeaua de spionaj taiwaneză din Hongkong datorită relațiilor sale. Fiind sociabil, el a acceptat și s-a pomenit membru al Goangbu, nu din convingere politică bineînțeles, ci penru a asigura o acoperire traficurilor sale. El s-a descurcat așa de bine că a reușit să-l „contacteze" pe șeful serviciilor militare din Taiwan la Hongkong, Yue Bing Nan, care avea încredere în el. Fără să ezite, Li Sha-Tin l-a predat autorităților de la Pekin, la fel ca pe toată rețeaua lui. Astăzi, Yue Bing Nan, așteaptă să fie împușcat împreună cu alți vreo douăzeci de spioni taiwanezi. Drept care, Taiwanese Intelligence a pus un premiu pe capul lui Li Sha-Tin. Ei îl vor mort și dacă este posibil tăiat în bucățele mici, lucru care nu simplifică sarcina noastră, deoarece el se întreabă dacă după ce-l vom fi stors de secrete și nu ne va mai fi util, nu vom fi tentați să-l transferăm colegilor noștri taiwanezi.

„Ipoteză perfect plauzibilă" își spuse Malko care nu era naiv. O sursă uzată nu valora mai mult decât o sticlă goală de Coca. Era cert că Li Sha-Tin avea o personalitate cu multiple fațete.

El se pregătea să pună o nouă întrebare, când remarcă o tânără femeie blondă croindu-și drum prin mulțimea îngrămădită în jurul barului. Era o blondă înaltă cu părul împletit, privirea ascunsă în spatele unor ochelari negri, cu bluza mov explodând sub apăsarea a doi sâni mari, gura cărnoasă și o alură de semeață.

— Poftim, spuse el, uite un star! Există deci într-adevăr oameni de cinema aici.

Blonda se apropia de masa lor. Simon Levine se ridică cu stângăcia precipitată a unui elev de liceu și spuse cu o voce brusc schimbată:

— Malko v-o prezint pe Isis Scott! Isis, prințul Malko Linge.

Isis Scott rămase nemișcată, își ridică ochelarii negri și-i adresă lui Malko o privire cu care ar fi putut fulgera un bizon – directă, sexy, sigură.

— *Good afternoon, Mister Linge*, spuse ea cu o voce fermă. Sunt foarte bucuroasă că v-am cunoscut.

Malko apucă mâna întinsă și avu impresia că mâna tinerei femei era unsă cu un clei foarte puternic. Ea nu slăbea mâna lui, cu privirea în ochii acestuia, cu o expresie foarte comică și un surâs

carnivor. Cu coada ochiului, el văzu că Simon Levine devenise verzui și întorsese privirea într-o parte.

— Ia loc Isis, propuse americanul cu vocea sugrumată.

Malko putu în sfârșit să-și recupereze mâna și tânăra femeie se strecură printre ei doi în boxă. Abia așezată ea se întoarse spre Simon Levine și-l sărută îndelung pe gură, în timp ce coapsa ei se lipea pe sub fața de masă de cea a lui Malko...

Spioană de ocazie, dar autentică ticăloasă.

După ce-și recăpătă respirația, Simon Levine, renăscut după această manifestare de afecțiune, se aplecă spre Malko cu un aer conspirativ:

— Așa cum v-am explicat, Isis este momeala noastră pentru a-l recruta pe Brian Murray.

Cu un gest plin de senzualitate, frumoasa Isis se întoarse spre Malko și întrebă:

— Mister Linge, dumneavoastră gândiți că aș putea juca rolul unei bune momeli?

Coapsa ei continua să fie sudată de cea a lui Malko. Acesta din urmă își spuse că recuperarea lui Li Sha-Tin promitea să-i rezerve câteva surprize. O creatură ca Isis nu risca să simplifice lucrurile.

— Desigur, răspunse el. Oricine ar risca să muște din ea.

Avu impresia că Simon Levine o să-i sară de gât, dar americanul se rezumă la un râs fals și întrebă:

— Isis, ce doriți să beți?

— Un strawberry daiquiri.

Pentru a destinde atmosfera, Malko adăugă imediat:

— Povestiți-mi urmarea. Ce vor canadienii?

— Ei trag de timp, spuse americanul, pentru a permite chinezilor să-l lichideze discret pe Li Sha-Tin. Aceștia ar fi reușit cu siguranță fără protecția asasinilor din triadele canadiene. Noi ne gândeam să găsim un truc pentru a-l exfiltra „ușor", continuă Simon Levine, dar, acum câteva zile, s-a produs un incident care ne-a arătat că nu trebuie să dormim. Cred că de data asta, serviciile chineze s-au hotărât să-l lichideze pe Li Sha-Tin cât mai repede posibil. Pentru asta sunteți dumneavoastră aici.

Capitolul III

— Ce s-a întâmplat? întrebă Malko.

— Un incident pe care noi încă nu l-am elucidat. În cursul ultimului week-end, Li Sha-Tin și garda sa de corp au plecat pe Vancouver Island într-un hotel de lux, *Wickaninnish Inn*. John Mancham i-a urmărit. Sâmbătă după-amiază, el a văzut sosind la hotel pe o tânără chinezoaică ce purta un sac de voiaj și care venise cu avionul din Vancouver. Ea a întrebat de Li Sha-Tin și el a primit-o imediat.

El îi relată cele observate de *case-officerul* CIA, concluzionând cu asasinarea probabilă a acestei necunoscute.

— Noi nu știm ce s-a petrecut în realitate, nici chiar de unde venea ea, nici numele ei, dar sunt 99% șanse dintr-o sută, ca ea să fi fost omorâtă și îngropată în „rain forest". Cum ea a venit de bunăvoie, nu poate exista decât o singură explicație: ea a dorit să-l omoare pe Li Sha-Tin și el sau zbirii lui au lichidat-o. Desigur, aceasta însă, este doar o ipoteză. Noi vom încerca s-o verificăm prin intermediul lui Victor Chang, avocatul lui Li Sha-Tin. Dacă această presupunere se adeverește, acesta din urmă nu are cu ce se lăuda. După mine, chinezii nereușind să obțină de la canadieni extrădarea lui Li Sha-Tin în China, au trecut la ofensivă, încercând să-l omoare.

— Asta pare a fi logic, recunoscu Malko. De ce însă au trimis o femeie singură și nu un comando de asasini?

— Nu pot explica asta. Ar fi probabil mai ușor decât un atac frontal. Li Sha-Tin este bine păzit.

— Oare n-o fi o tentativă a prietenilor dumneavoastră din Taiwan?

— În principiu nu, îl asigură Simon Levine. Noi i-am întrebat.

Gălăgia din bar era din ce în ce mai mare. Isis Scott căscă și-i adresă un surâs cuceritor lui Malko.

— Credeți că eu l-aș putea seduce pe acest chinez? întrebă ea pe un ton hazliu.

În mod sigur, ea era foarte surescitată.

— Desigur! N-ați încercat încă?

Simon Levine răspunse în locul ei cam sec:

— Li Sha-Tin nu iese din casă decât pentru a merge la Great Canadian Casino din Richmond sau la cel din *Holiday Inn*. Nu vorbește cu nimeni, este înconjurat de garda sa personală și nu vorbește decât cantoneza...

Malko era cât pe ce să remarce că trupul lui Isis era poliglot, dar se reținu la timp. Coapsa metresei oficiale a lui Simon Levine continua să fie lipită de a lui.

— Ce intenționați să faceți? întrebă el.

Simon Levine mai sorbi o înghițitură de Defender. Nasul său păru să se fi alungit.

— Langley vă cere să organizați kidnappingul lui Li Sha-Tin, spuse el pe un ton lugubru. Aceasta este înainte de orice, o cursă contra cronometru între chinezii de la Pekin și noi, cu un avantaj net pentru ei, căci canadienii vor închide ochii.

— Din câte mi-ați spus, remarcă Malko, aceasta este aproape o misiune imposibilă.

— Nu! Foarte dificilă, îl corectă Simon Levine. Evident, dacă suntem prinși, riscăm penitenciarul.

Malko își reținu un surâs. Levine îl făcea să se gândească la avocatul care vine să-l anunțe pe clientul său că a fost condamnat la pedeapsa capitală spunând „noi am fost condamnați la moarte". Penitenciarul îi era destinat lui. Ca de obicei când riscurile erau mari, CIA prefera să cedeze afacerea.

— Unde locuiește Li Sha-Tin? întrebă el.

— Într-unul din cartierele șic din Vancouver, la est, la Burnaby, la etajul șaptesprezece al Crystal Court, un building care găzduiește un sediu al RCMP la parter. Canadienii supraveghează toate contactele sale și nu i se poate telefona, fără să fie ascultat. El este mereu însoțit de bodyguarzii săi.

Cu alte cuvinte, el trebuia să-i elimine pe chinezi și pe canadieni.

— Nu este deloc încurajator, spuse Malko.

Simon Levine se uită chiorâș la el.

— Acesta este motivul pentru care Langley v-a trimis aici. Când am sosit eu aici, credeam că istoria este mai degrabă amuzantă și

mă gândeam că va fi ușor să-i convingem pe chinezi să se alieze cu noi. În elicopter, în zece minute ai ieșit din spațiul aerian canadian. De-acum înainte, este vorba de o operațiune foarte dezagreabilă, comportând multe riscuri certe. Băieții lui Li Sha-Tin nu vor ezita să ne omoare în văzul lumii, dacă el le ordonă.

Malko își spuse că ar fi preferat să-i aibe cu el pe Chris Jones și Milton Brabeck, cei doi „baby-sittres" ai CIA, complicii lui cei vechi, decât pe romanticul Simon Levine, aflat în plină lună de miere cu încântătoarea sa creatură, prea prețioși în ochii celor de la Langley ca să-i riște cu nesăbuință.

Terminându-și votca, el întrebă:

— Este Li Sha-Tin chiar atât de prețios?

— Cred că dumneavoastră nu vă dați seama. Dacă punem mâna pe acest tip, putem destabiliza întregul sistem politic chinez. Judecați și dumneavoastră: principalul său complice este generalul Ji Zhengde, șeful Goangbu după 1992. Li Sha-Tin știe totul despre el. El a fost arestat, dar are domiciliu forțat. El este cel care i-a trimis trei sute de mii de dolari lui Bill Clinton în timpul campaniei sale prezidențiale în 1996 pentru a-l discredita. Lista oficială a complicilor săi se confundă cu staf-ul chinez și noi nu știm încă toul. Acesta este doar vârful icebergului. Li Sha-Tin nu are doar numere de telefon și acte, ci și filme. El îi invita pe toți prietenii săi – demnitarii partidului – la niște orgii în Pavilionul roșu din Xiamen unde îi filma. El are desigur niște casete pe care ar fi bine să punem mâna. Noi n-am putut recruta nicioadată oameni importanți din ierarhia comunistă. Ei sunt gata să acționeze la comandă. Am putea influența din interior politica chineză. Imaginați-vă că am fi avut asemenea mijloace la dispoziție atunci când au capturat echipajul avionului nostru spion...

— Dumneavoastră sunteți sigur că Li Sha-Tin nu se laudă?

Simon Levine își termină Defenderul său. Barul era acum ticsit și zgomotul infernal.

— Noi nu suntem naivi. În decembrie trecut am recuperat un spion al Pekinului, colonelul Xu Junping, nu foarte important, dar el ne-a confirmat tot ceea ce se spunea. Li Sha-Tin reușise să câștige pentru afacerile sale complicitatea întregii ierarhii cele mai înalte a partidului și armatei populare. Acești oameni ar constitui o „bancă de date" de neprețuit pentru noi. De altfel Casa Albă nu s-a înșelat în privința asta. China este obsesia noului nostru președinte.

El tăcu. Isis Scott își terminase băutura și-l chemă pe chelner pentru a mai comanda un pahar. Malko îl zări pe Jésus Domingo care-și făcea drum cu coatele ca să ajungă la ei.

— Poftim, uite-l pe spook[1]! spuse Isis.

Latino-americanul se apropie, cu toți dinții rânjiți, cu o privire lacomă îndreptată spre Isis.

— Ce s-a întâmplat? întrebă imediat Simon Levine.

— Am nevoie de bani, spuse Jésus Domingo. Am legat prietenie cu unul din băieții de la întreținere din imobil. El ne poate da țevi dar trebuie să-l motivăm.

— O.K., o să-ți dau, spuse americanul. Să urcăm!

El se ridică și Isis se încruntă.

— Eu n-am poftă să urc. Te așteptăm aici. Îmi termin băutura. Întoarce-te repede.

Simon Levine acceptă cu un oftat disperat și se depărtă însoțit de Jésus Domingo.

Isis se întoarse spre Malko:

— Acum suntem puțin singuri...

La concursul de târâturi, ea putea pretinde medalia de aur.

— Eu îl urăsc pe acest Domingo, spuse ea cu hotărâre.

— Bine, spuse Malko, de ce?

— Mai întâi, el a încercat într-o zi să mă dezbrace când am rămas singuri în birou.

Dacă ea s-ar fi purtat cu Jésus așa cum s-a purtat cu Malko, atunci avea toate scuzele.

— Asta nu e bine, spuse Malko, dar este o ispită căreia îi pot cade victimă mulți dintre bărbați...

Ea spuse răsfățându-se:

— Vai! Mulțumesc. Acesta este totuși un ticălos. Mi-a povestit viața lui. A omorât o mulțime de oameni.

— Așa! spuse Malko ciulind urechile. Aici în Canada?

— Nu, în Honduras, țara sa de origine. El lucra cu CIA și conducea un escadron al morții care-i lichida pe anti-americani. El s-a lăudat că a ucis sute de bărbați, femei și copii, cu măciuca, împușcându-i și chiar înăbușindu-i cu un sac de plastic. El a crezut că asta o să mă excite.

— Și asta v-a excitat?

— Puțin, recunoscu Isis cu o figură încântătoare, dar prea puțin pentru a mă determina să-i cedez.

— El nu este căutat?

---

1. Urât (n.a.)

— Ba da! Din cauza asta s-a refugiat în Canada. Simon i-a promis c-o să-i faciliteze venirea în Statele Unite dar este totuși un tip ticălos.

Categoric, CIA nu-și pierduse relele obiceiuri. Echipa destinată spre a rezolva cazul lui Li Sha-Tin era eterogenă, începând cu Isis Scot. Aceasta îl privea pe sub sprâncene pe Malko în timp ce-și lipăia paharul de strawberry daiquiri recent comandat.

— Vă plac? îl întrebă ea brusc pe Malko.

— Sunteți superbă, spuse Malko fără să se forțeze.

Isis se încruntă.

— M-am îngrășat. Înainte, când eram manechin, eram mult mai frumoasă. Acum mă întreb dacă plac bărbaților.

— În ceea ce mă privește, da, spuse Malko. Dar se pare că Simon Levine este foarte subjugat de dumneavoastră.

— El e puțin cam bătrân... și foarte posesiv...

Între ei părea să fie o diferență cam de treizeci de ani. Simon Levine avea niște circumstanțe.

— Găsiți un alt bărbat mai tânăr, sugeră el.

— Nu, spuse ea hotărâtă. Eu vreau să fac cinema, să devin un star, să fiu celebră și fără el n-o să reușesc acest lucru.

Cel puțin, era foarte cinstită.

— În acest caz, spuse Malko, trebuie să jucați rolul.

Isis aprobă din cap.

— Dumneavoastră sunteți foarte mișto. Feriți-vă de Jésus. Dacă ați ști ce mi-a povestit... Dacă se întoarce în Honduras, îl omoară. Acolo el este condamnat la moarte. El a comis acolo niște orori. Chiar și în Canada el trebuie să se ascundă. Tot timpul este înarmat. Are un pistol mare plin cu gloanțe și nu se gândește decât să violeze femei frumoase. Dumneavoastră ați văzut-o pe blonda, pe Sandra de la recepție, cea care seamănă cu un cal? Ea este nebună după Jésus. Seara ea încuie ușa cu cheia și face dragoste în biroul ei.

— De unde știți?

Isis surâse sarcastic.

— Într-o seară, ea n-a văzut că eu eram încă în biroul lui Simon. Eu am auzit-o guițând ca o nebună. Eu am aruncat o privire. Ea era lungită pe birou lângă centrala telefonică și el în picioare o împingea cu mișcări ample...

Evocând acestea, privirea ei se tulburase și rămase fixată asupra lui Malko. Ochii ei erau de culoarea mării.

— Ați putea să mă duceți la cinema? propuse ea. Nu trebuie să știe Simon. Îmi place să flirtez pe întuneric.

Se intra deja în zona roșie.

— Ce vârstă aveți dumneavoastră? întrebă Malko.

— Douăzeci și trei de ani.

— N-ați dori să aveți un prieten de vârsta dumneavoastră?

Isis îi aruncă o privire cu reproș.

— Sunt niște idioți. Unul dintre tipii din vecini este un băiat foarte bine și mă iubește de mult timp. Deja când eram puștoaică, el mă pipăia peste tot. Când am împlinit optsprezece ani, m-am culcat cu el. Pentru că i-am spus că-mi plac bărbații foarte musculoși, el s-a îndopat cu steroizi și a devenit atlet.

Ea pufni...

— Numai că, s-a produs un incident.

— Care? întrebă Malko intrigat.

— *His balls were reduced to two sweet peas*[1]... spuse ea pufăind. El nu mai putea nimic, chiar dacă era plin de mușchi. Atunci eu l-am părăsit și el a murit.

— Cum?

— S-a spânzurat în camera lui. Înainte însă îmi răsturnase mașina ca să-mi arate cât este de puternic...

Prin fața lui Malko trecu un înger absolut înspăimântat. Nu mai exista tinerețe. Deodată Isis îl întrebă:

— Unde locuiți dumneavoastră?

— La *Hyatt*.

— Ce cameră?

— 1708. De ce?

— Pentru că eu aici locuiesc în aceeași cameră cu Simon, spuse ea simplu.

Telemobilul ei sună și îl smulse din poșetă.

— *Brian! I'm glad to hear you...*

Aparent, era vorba de Brian Murray, „sursa" lui Simon Levine. Conversația fu foarte scurtă.

— Vrea să mă vadă, comunică Isis. Se pare că are ceva foarte important să-mi comunice.

— Unde? Aici?

Ea coborî vocea.

— Nu, la el acasă. Mă duc repede acolo, înainte ca Simon să se întoarcă. Atenție! El crede că noi ne întâlnim în locuri publice.

---

1. Testicolele lui au devenit de dimensiunea unui bob de mazăre (n.a.)

Este însă mai agreabil la el, pentru că are muzică bună și afară de asta el este minion. Pe curând!

Ea se ridică, abandonând paharul de daiquiri abia început. Malko își spuse că Simon Levine nu-și dusese tot calvarul la capăt. După toate aparențele, Brian Murray era de asemenea, amantul lui Isis. Nu trecuseră trei minute de la plecarea ei, atunci când Simon Levine reapăru.

— Unde-i Isis? întrebă el imediat, ca și când Malko ar fi ascuns-o sub masă.

— A plecat la o întâlnire cu Brian Murray, îi comunică el. Se pare că el are o informație importantă

— Bine, spuse americanul, dintr-odată crispat. Nu v-a spus unde?

— Nu.

Bine, zise el, resemnat. O să vă arăt unde locuiește Li Sha-Tin.

* * *

Un enorm 4x4 marca Lincoln Interceptor negru cu geamurile fumurii era parcat în față la Sutton Place lângă mașina Ferrari. Simon Levine trânti portiera și apucă volanul,ceea ce produse un zgomot de ușă de casă de bani. Mașina era blindată. Malko zări fixat între două scaune un pistol-mitralieră Skorpio. El se regăsea într-un mediu familial...

Merseră pe Burrard Street, luând-o apoi la stânga în direcția est. Circulația era exasperant de lentă din cauza stopurilor și a ploii: Ei se angajară pe Kingsway, un bulevard lung ducând oblic spre sud-est, mărginită de garaje, de vile și imobile vechi, deloc veselă. Americanul părea gânditor. El se uită cu coada ochiului spre Malko.

— Isis nu v-a povestit prea multe amănunte picante?

— Este încântătoare, se eschivă Malko.

— Ea e foarte dificilă. De când s-a îngrășat, este convinsă că și-a pierdut sex-appealul. De-atunci încearcă să seducă pe toată lumea.

— Pueril, oftă Malko.

Americanul nu avea aerul să-i împărtășească părerea.

— Ea l-a aprins atât de tare pe Jésus, încât era cât pe ce s-o violeze în biroul meu. El e un latin... S-a purtat O.K. cu dumneavoastră?

— Da!

Simon Levine păru mai calm.

— Desigur, ea este foarte utilă în această misiune. Brian Murray îi ciugulește din mână. Fără ea, el nu ne-ar destăinui atâtea secrete.

Ei mai merseră vreo douăzeci de minute, ajungând la Barnaby, periferia șic situată la est de Vancouver. La intersecția cu Willingdon Avenue, Simon Levine vină la dreapta.

— Ajungem! Este turnul acela rotund de colo, cu reflexe verzui.

El arăta spre un turn de vreo douăzeci de etaje cu storuri ciudate verzi la ferestre, care-l făceau să semene cu un acuarium. El opri de-a lungul trotuarului din față la câțiva metri de un Dodge alb cu doi oameni la bord.

— Aceștia sunt Manuel și Juan, îi explică americanul.

La dreapta imobilului se găsea sediul Mounted Police Station. Mai multe vehicule ale poliției staționau pe o stradă transversală.

Simon Levine și Malko se apropiară mergând pe jos de Crystal Court. Printr-o poartă mare din sticlă se dădea în hol. Așezat pe o banchetă lângă ascensor, un chinez de vreo treizeci de ani, în maieu, cu un sac de sport între picioare, citea un ziar. Umerii săi, brațele și chiar mâinile lui erau tatuate. El avea fața rotundă, părul tuns foarte scurt și o expresie de brută. După ce aruncă o privire scurtă în direcția lor, el se adânci din nou în lectura sa.

Simon Levine se opri puțin mai departe.

— Tocmai l-ați văzut pe „Black Ghost" Ming, un criminal renumit, foarte primejdios, promovat ca șef al securității lui Li Sha-Tin, îi spuse el. Sunt desigur, mai mulți bărbați în apartament la etajul șaptesprezece. Cu telefonul său mobil, el poate aduna în câteva minute o duzină de asasini.

— Nu i se poate transmite un mesaj?

— Nu! I s-a interzis să vorbească cu indiferent cine.

Când ei trecură din nou, chinezul îi privi, de data asta cu mai multă insistență. Apoi, o mașină a poliției demară și vină la colț, trecând prin fața lor spre intersecția cu Kingsway.

— Canadienii ne-au reperat în mod sigur, remarcă Malko. Ei nu reacționează?

Simon Levine surâse.

— Bineînțeles că ei știu cine suntem, dar știu de asemenea că există un acord între ei și State Department. Ei se cred la adăpost de orice lovitură.

Ei se urcară în mașina lor 4x4, lăsându-i la pândă în continuare pe cei hondurieni.

— Mă întreb ce-o fi aflat Brian Murray, spuse Simon Levine, în timp ce mergeau pe Kingsway în direcția Sutton Place. Sper că nu e doar un pretext ca să bea ceva în compania lui Isis.

Ei se duseră din nou la barul care era acum aproape pustiu. Simon Levine, nervos ca un liceean, întorcea la fiecare treizeci de secunde privirea spre intrare. El era acum la al doilea pahar de Defender „Succes" 12 ani vechime cu gheață și Malko nu știa unde să se mai bage. Era ora nouă seara și Isis nu-și făcuse apariția. Pentru a douăzecea oară, americanul îl întrebă pe Malko:

— Sunteți sigur că nu v-a povestit nimic?

Telefonul mobil al tinerei femei era dezactivat. La fiecare cinci minute, Simon Levine suna la apartamentul lor, fără să primească vreun răspuns. Între timp, el aprindea și stingea bricheta Zippo într-un ritm exasperant.

— Sigur, spuse Malko, ea a trebuit să se ducă undeva departe unde i-a dat întâlnire.

— Uite-o, spuse deodată Simon Levine sărind în picioare.

Isis traversă barul cu un mers nonșalant și senzual pentru a veni să se așeze lângă ei.

— Doamne! Ce circulație încurcată....oftă ea.

În secunda aceea, Malko fu sigur că ea tocmai ieșise din patul lui Brian Murray. Ea era prea luminoasă, prea sigură de ea.

— Pentru Dumnezeu, pe unde ai umblat? mormăi americanul.

— Cu Brian, răspunse femeia. El a întârziat foarte mult. Știi că treaba asta nu mă amuză. Eu fac asta doar ca să te servesc.

— Unde?

— Într-o cafenea pe Powell Street.

— Ce ți-a spus?

— Nimic. Mi-a dat asta pentru tine.

Ea îi întinse un plic închis pe care el îl deschise imediat. Malko îi văzu expresia feței schimbându-se. Fără să spună un cuvânt, americanul îi întinse foaia de hârtie, ca el să poată citi cele trei rânduri scrise la mașină:

„Goangbu-ul pregătește răpirea lui Li Sha-Tin. El trebuie exfiltrat clandestin spre China pe cargoul *Pretty River*. Canadienii cooperează."

Capitolul IV

Malko puse hârtia pe masă, evaluând situația cu viteza fulgerului. Echipa sa heteroclită urma să se ciocnească cu voința a două guverne, dintre care unul cel al țării în care se găseau. Vasul de pământ contra vasul de fier.

— Aceasta-i o veste proastă, comentă el cu sobrietate.

Total detașată de aceste probleme, Isis scoase un pachet de Marlboro din poșetă și Malko îi aprinse țigara cu un Zippo de argint masiv. Tânăra suflă fumul și întrebă:

— Mergem să cinăm? Mi-e foame.

Simon Levine era galben la față. De furie, el înghiți cuburile de gheață cu restul de Defender „Succes".

— Canadieni ticăloși! mormăi el printre dinți. Jigodii nenorocite! Trebuie să prevenim Centrala de la Langley imediat. Isis! Brian ți-a mai spus ceva în afară de acest mesaj?

Isis suflă fumul într-o stare euforică, și prea puțin îngrijorată de soarta lui Li Sha-Tin. Totul în ea, respira satisfacția sexuală.

— Ba da, spuse ea. Brian mi-a spus că se va întâlni cu tine mâine la ora șase la locul obișnuit, că de-acum înainte, va încerca să obțină noi informații. Acum mergem să luăm masa?

Ei nu trebuiră să meargă prea departe. Restaurantul, cu un bufet magnific, se învecina cu barul. Abia instalată la masă, Isis îi ceru chelnerului o sticlă de Taittinger, probabil pentru a sărbători orgasmul ei clandestin. În timp ce ea pleca să se aprovizioneze la bufet, Malko întrebă:

— Brian Murray este de încredere?

— Până acum a fost, spuse americanul. El a devenit și mai și de când îi face curte lui Isis. Știe că eu sunt cel care ține lesa.

O foarte lungă lesă... Care permite destule, dar era mai bine să-l lase pe Simon Levine pradă iluziilor sale. Malko era pentru pacea cuplurilor.

— Ar trebui avertizat Li Sha-Tin, sugeră el. Aveți vreo posibilitate?

— Prin intermediul lui Victor Chang, avocatul său. Înainte am însă nevoie de precizări. Dumneavoastră veți veni mâine cu mine să-l vedeți pe Brian. Noi ne vom întâlni mereu în sala de așteptare a dermatologului lui, în Medical Building, pe West Broadway la nr. 750. De-acum înainte, eu o să dau alarma la Langley. Va trebui să mergem mâine dimineață la consulat ca să comunicăm pe un circuit protejat.

Isis revenea cu un platou de gustări. Ea roși ușor când întâlni privirea lui Malko și întinse chelnerului care tocmai destupase sticla de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs 1995 paharul ei.

— În seara asta doresc să petrecem, spuse ea. Mergem într-o tavernă?

Văzând figura lui Levine, ai fii zis că el avea poftă să meargă mai degrabă într-un cimitir.

*
* *

Consulatul american era instalat la numărul 1095 pe West Pender, într-un zgârie nori roșietic nou-nouț, al cărui parter îl împărțea cu un Starbuck Coffe. Intrarea discretă se găsea pe o latură la numărul 1075. Un pușcaș marin care stătea de pază în spatele unui geam blindat, îi conduse până la primul etaj unde erau câteva birouri ocupate de sucursala locală a C.I.A. Fură primiți de un bărbat corpolent, chel și jovial.

— Mike Carmel, îl prezentă Simon Levine. El este responsabil cu comunicațiile noastre și cu sursele „tehnice". Fără el noi am fi pe o insulă pustie, surzi și muți. Simon Levine se remontase după seara din ajun, poate grație lui Isis.

— Doriți să începeți? propuse agentul CIA. Am pregătit biroul. Nu aveți decât să deschideți telefonul.

El îi conduse într-o încăpere fără fereastră, plină cu calculatoare, unde, pe o masă goală lângă o cafetieră și mai multe straifuri de carton, era pus un telefon. Înainte de a se instala, Simon Levine se întoarse.

— Nimic nou în problema chineză?

Mike Carmel asculta de asemenea, convorbirile consulatului chinez, supravegheate și de „urechile mari" ale N.S.A.

— Analiza nu se face aici. Aștept știrile de la Langley pe parcursul zilei.

Simon Levine nu trebui decât să apese pe tasta pentru a intra în legătură cu Centrala C.I.A. de la Langley. „Buzzy" Krongard era în meeting, așa că trebui să-și încredințeze informațiile asistentului lui. Nu avea de făcut altceva, decât să aștepte instrucțiunile Centralei, care ea însăși, avea să consulte Casa Albă.

— Mergem să-l vizităm pe avocat? sugeră Malko.

— O.K., spuse americanul. Nu este departe de aici. Locuiește la numărul 1200.

Pe parbrizul mașinii era lipit un proces verbal de contravenție pe care el îl rupse cu furie. Biroul lui Victor Chang se găsea la etajul șapte al unui zgârie nori vechi. O secretară chinezoaică foarte grasă le aduse la cunoștință că avocatul era toată dimineața plecat la Ottawa. Nu le mai rămânea decât să se ducă să ia masa, în așteptarea întâlnirii cu Brian Murray.

— Mergem s-o luăm pe Isis? sugeră imediat Simon Levine, după ce-și consultă ceasul Breitling Navitimer.

* * *

Instalat la biroul său în fața unui pahar de ceai, Li Sha-Tin, cu o agendă mare deschisă în fața lui, dădea unul după altul, telefoane în China. Nu decalajul de fus orar și nici calitatea comunicațiilor erau cauza, ci mai ales pentru că era vorba de telefoane mobile.

În plus, el știa evident că este ascultat de CSIS și pe de altă parte, mulți din cei cu care vorbea, erau ascultați de Goangbu.

El golise deja o jumătate de pahar de ceai și transpira abundent. Ceea ce făcea el, era o muncă de Penelopă. Scopul lui era simplu: să recupereze filmele compromițătoare pe care nu avusese timp să le ia cu el. Incidentul de la *Wickaninnish Inn* fusese edificator. Pekinul îi declarase un război pe viață și pe moarte. Dacă el reușea să recupereze filmele, aceasta era pentru el o asigurare pe viață. Posesia lor i-ar furniza un formidabil mijloc de șantaj împotriva guvernului de la Pekin.

El le încredințase amantei sale, doamna Lin, căsătorită cu nepotul lui Jiang Zemin, deci o persoană intangibilă, dar nu știa ce făcuse ea cu ele. Bineînțeles că nu se punea problema s-o cheme direct și totodată era imposibil să menționeze direct motivul apelurilor sale.

El trebuia să procedeze din aproape în aproape, trimițând mesaje care să nu fie compromițătoare și care totuși să conțină destule elemente din care interlocutorii lui să înțeleagă ce voia.

În fine, mai exista un ultim element, pe care nu-l putea aprecia de la distanță. Doamna Lin mai era oare de partea sa?

El bău un gât de ceai și pentru a cincisprezecea oară, tastă cu grijă un număr format din treisprezece cifre. Era ocupat, sau dezactivat. Acest număr trebuia să-l prindă cu orice preț. Pentru a-și calma furia el se ridică și se duse să ia dintr-un mic bar o sticlă de coniac Otard XO, din care își turnă puțin într-un balon. El se întoarse apoi la biroul său pentru a-l savura în liniște. Avea tot dreptul la o mică recreație și coniacul bun era unul dintre micile lui păcate.

După ce goli paharul el se așeză lângă telefon, răbdător ca un benedictin.

* * *

West Broadway ducea de la est la vest, pe la sud de Granville Bridge, în inima cartierului comercial din Vancouver. La numărul 750 era un impozant building alb, cu mai multe restaurante la parter, ocupat de zeci de doctori. Ei luară ascensorul până la etajul paisprezece. Un afiș aflat pe ușa doctorului John Ridley îndemna să intri fără să bați la ușă. Secretara durdulie și mormăind a nemulțumire, înregistră numele lui Simon Levine și le spuse să intre în sala de așteptare. Era ora șase fix. Acolo se găsea o singură persoană absorbită de lectura lui *National Geographic Magazine*, un bărbat de vreo cincizeci de ani, cu o ciudată panama de culoare crem, cu ochi mari albaștrii, o mustață și alură de playboy, fără nici un aer de polițist, ci mai degrabă cu cel al unui bătrân ecologist, așa cum era, îmbrăcat în tee-shirt, pantalon de pânză șifonat și un surâs puțin nerod.

Simon Levine făcu prezentările, întrebând imediat:

— Ați primit confirmarea?

Brian Murray răspunse cu un semn afirmativ al capului și spuse cu o voce șoptită:

— Da și nu am putut prinde prea multe lucruri.

— De la cine? șuieră Simon Levine.

— Un prieten din CSIS. Birourile lor sunt chiar în fața buildingului lui *Vancouver Post*. Ne cunoaștem de douăzeci de ani și lui nu-i place întorsătura pe care o ia istoria aceasta.

Ei vorbeau în șoaptă ca niște conspiratori

— Ce știți cu exactitate? insistă Simon Levine.

— În două sau trei zile, cargoul chinezesc *Pretty River* venind de la Fusan din Coreea de Sud, va sosi la Vancouver unde va rămâne două zile pentru a încărca lemn și containere goale de la COSCO înainte să plece din nou spre portul Tinyang de lângă Pekin. Canadienii s-au pus de acord cu chinezii pentru a-l exfiltra pe Li Sha-Tin cu ajutorul acestui cargou. Desigur, aceasta este o operațiune organizată de Goangbu. Pe urmă, canadienii vor pretinde că Li Sha-Tin a fugit din țară, fără ca ei să poată întreprinde ceva.

Lui Malko nu-i venea să creadă.

— Guvernul canadian acoperă acest „kidnapping"?

— Da.

— Sunteți sigur?

— Absolut, confirmă Brian Murray cu vocea sa domoală. Lumina verde a venit din partea ministrului imigrării de la Ottawa, cu permisiunea primului ministru, care a obținut de la chinezi ca toată operațiunea să se deruleze fără mare tam-tam. Odată ajuns pe puntea lui *Pretty River*, soarta lui Li Sha-Tin e pecetluită.

— Dar cum îl vor obliga să urce pe vas?

— Probabil, ascuns într-un container gol, presupuse Brian Murray. Foarte des vama canadiană interceptează imigranți clandestini provenind din China, ascunși în niște conteinere unde stau ascunși mai mult de cincisprezece zile. Ei au aerisire și rezerve de hrană. De cele mai multe ori ei nu sunt prinși. Ultima dată au fost interceptați pentru că imigranții închiși în conteinerul lor deja debarcat râdeau în interior și au fost auziți de un vameș.

— Dar cum vor să-l răpească?

Brian Murray depărtă brațele într-un gest de neputință.

— Despre asta, nu știu nimic, dar ultima fază a operațiunii este ușoară. Mergeți și plimbați-vă în port! Sunt mii de conteinere îngrămădite cam peste tot, toate aparținând companiei COSCO, iar aceasta este controlată de armata populară chineză.

Conversația aceasta șușotită, purtată într-o sală de așteptare banală, părea fantastică.

— Guvernul canadian știe că vor exista reacții la dispariția lui Li Sha-Tin, obiectă Malko. Ei riscă incidente diplomatice și o campanie de presă din partea organizațiilor neguvernamentale umanitare.

Brian Murray dădu din cap cu un zâmbet trist.

— Nici măcar atât! Ei vor pretinde că Li Sha-Tin le-a scăpat printre degete și s-a ascuns pe undeva prin Canada ca alte mii de clandestini, pentru a evita ceea ce se numește *removal* adică expulzarea din Canada, în cazul în care li se refuză cererea de imigrare. Eu cred că totul a fost stabilit cu cincisprezece zile în urmă, cu ocazia unui voiaj la New York al ministrului imigrării unde s-a întâlnit cu niște conducători chinezi. Aceștia au ridicat foarte sus ștacheta, spunând că nici nu poate fi vorba ca Li Sha-Tin să rămână în Canada unde ar reuși în cele din urmă să intre în contact cu inamicii lor, adică cu americanii, și i-au dat un termen foarte scurt. Potrivit surselor mele, ei au revenit la chestiune, cu o ofertă imposibil de refuzat.

— Asta se leagă, spuse scurt Levine. Ei au eșuat în tentativa lor de asasinat de la *Wickaninnish Inn*, deci au schimbat tactica. Ei știu că noi ne învârtim în jurul lui Li Sha-Tin și nu vor să-și asume nici un risc.

— Care o fi această ofertă „irefutabilă"? întrebă Malko.

Brian Murray își ridică ochii de un albastru deschis cu același surâs vag inocent.

— Canadienii au pe capul lor în jur de patru mii de imigranți clandestini chinezi fără acte, pentru că atunci când au ajuns aici, ei le-au distrus sau le-au dat călăuzelor lor pentru ca ei să le poată folosi din nou. Niște bieți nenorociți care vin pentru a scăpa de mizerie să lucreze aici. Nu are de-a face nimic cu politica. Guvernul chinez a propus un protocol secret guvernului prin care acceptă să-i primească pe toți acești chinezi, plus unul: Li Sha-Tin și se angajează ca pe viitor să împiedice imigrația clandestină provenind din China, în Canada. Cei care vor fi repatriați nu riscă nimic. Aceștia sunt refugiați economici. În schimb Canada ar scăpa de o problemă grea.

— Dumneavoastră nu aveți nici un detaliu operațional? întrebă Malko. Există totuși o problemă delicată: Li Sha-Tin se află sub supravegherera poliției canadiene, căreia îi va fi greu să explice cum a lăsat să fie răpit.

— Știu, recunoscu Brian Murray. Există desigur un truc pentru a-i scăpa de răspundere pe niște canadieni, dar nu-l cunosc. Nu uitați că este o afacere de stat și că secretul este bine păzit.

— Dumneavoastră credeți că chinezii se vor folosi de triade? întrebă Simon Levine.

— Nu, nu cred. Mai degrabă poate de agenții Goangbu care mișună prin Canada și probabil pe *Pretty River*.

El tăcu și se uită imediat la ceas.

— Am o întâlnire peste câteva minute. Dacă am noutăți o voi suna pe Isis.

Ei se despărțiră tăcuți strângându-și mâinile și ajunseră pe culoarul etajului paisprezece. Gânditor, Malko îl interpelă în șoaptă pe Simon Levine care își scărpina cu furie impozantul apendice nazal.

— Echipa lui Jésus nu trebuie să-l scape din ochi nici o clipă pe Li Sha-Tin, conchise el. Pentru un moment, este tot ce putem face. Mă miră totuși un lucru: canadienii știu că noi îl supraveghem și ei au comunicat asta chinezilor care în planurile lor sunt obligați să țină seama de asta. Cum gândesc ei să se debaraseze de noi?

— Nu știu, mărturisi americanul. Până ce acest nenorocit de cargou nu va pleca din Vancouver fără Li Sha-Tin, eu n-o să dorm. Chinezii s-au gândit poate să atace în forță eliminându-ne. Primul lucru pe care trebuie să-l facem, este să aflăm când sosește. O să dau ordin să telefoneze în port.

— Trebuie, de asemenea, sublinie Malko, să avem instrucțiuni precise asupra conduitei de urmat.

*
* *

Simon Levine îi întinse lui Malko fără să spună vreun cuvânt, telexul tocmai decriptat pe care i-l dăduse Mike Carmel, ștampilat *Very Secret* și *For your eyes only*. Malko îl citi cu atenție. Purta semnătura lui „Buzzy" Krongard și conținutul lui era în același timp precis și vag. Scopul operațiunii „Sunset" era acela de a împiedica cu orice preț înapoierea în China a lui Li Sha-Tin. Îi revenea deci șefului misiunii sarcina de a lua măsurile necesare.

Malko simți o dezagreabilă arsură pe coloana vertebrală. De acum șeful misiunii era el. În mod cert, Canada era lada de gunoi a lumii, deși era totuși o țară civilizată, cu niște legi stricte și poliție, iar C.I.A. îl împingea fără s-o spună explicit, la posibile acțiuni perfect ilegale, bineînțeles, având dret „soldați" un grup de criminali de război hondurieni. Agenția nu prea se purta cu mănuși. În ceea ce-l privește, el se bucura de considerație din partea C.I.A., dar nu era american deci putea fi sacrificat. El îi restitui documentul lui Simon Levine. Acesta nu pierdu nici o secundă.

— Ce propuneți?

Cu abilitate, el tocmai transfera responsabilitatea acestei operațiuni foarte riscante, de pe umerii săi pe cei ai lui Malko.

— Jésus și oamenii lui sunt la post?

— Da. Ei sunt și înarmați.

— Când sosește ?

— Potrivit căpităniei portului, mâine în jurul orei șapte dimineața.

— Ei bine, nu ne rămâne decât să deschidem bine ochii și să ne rugăm, concluzionă Malko.

* * *

Simon Levine își opri mașina chiar la ieșirea din Lion's Gate Bridge, care făcea legătura dintre Stanley Park și North Vancouver. Toate navele care intrau în Burrard Inlet unde se găseau toate docurile, trebuiau să treacă pe dedesupt. Podul enorm trecea pe la o înălțime de aproximativ treizeci de metri, strâmtoarea îngustă care se termina cu o fundătură, semănând oarecum cu Cornul de Aur de la Istanbul. Pe cheiuri erau îngrămădite mii de conteinere, gata să fie îmbarcate, mai ales de-a lungul căii ferate care străbătea longitudinal zona portuară, chiar după terminalul cruise boats-urilor și heliport, o zonă liberă în față în care erau ancorate zeci de vase.

Ploua și un vânt violent mătura puntea. Simon Levine lăsă binoclul jos și se întoarse spre Malko.

— Cred că ăsta este.

El îi dădu binoclul lui Malko. Acesta din urmă focaliză cargoul care tocmai dublase Point Atkinson la Vancouver West și urma să treacă pe sub pod. El mergea doar cu cincisprezece noduri pe oră și trecu mai mult de o jumătate de oră înainte ca ei să-i poată examina pupa. Pulsul lui Malko crescu: Drapelul chinez roșu cu stele flutura pe partea din spate a cargoului care purta pe cocă inscripția *Pretty River* și niște caractere chinezești. Puntea era pustie și semăna cu orice alt vas de categoria lui. Ei îi urmăriră cursa în timp ce el pătrundea în Burrard Inlet. El încetini și în final aruncă ancora chiar în fața zonei portuare, după heliport.

Simon Levine își puse binoclul în etui oftând.

— Cel puțin din acest punct de vedere, informația lui Brian Murray era exactă...

— Ce-l mai atrage? întrebă Malko abținându-se să precizeze „în afară de Isis".

— Acesta este un om onest rănit în amorul său propriu, explică Simon Levine, cu amărăciune. I-au distrus cariera pentru că-și

făcuse treaba descoperind niște lucruri foarte grave. Șefii lui ierarhici nu l-au susținut. El a fost chiar amenințat. Totuși, el continuă să fie loial țării sale. El a refuzat să-mi dea copia raportului „Sidewinder" care este în posesia sa.

Nu le rămânea decât să se întoarcă la Vancouver și să reflecteze serios pentru a obține o mișcare avans față de Goangbu..

* * *

Simon Levine, Isis și Malko terminau cina, la Sutton Place când sună telefonul mobil al americanului. După ce răspunse, acesta tresări și îi spuse lui Malko:

— Li Sha-Tin va ieși ! Jésus mi-a telefonat. Mergem acolo.

— Și cu mine cum rămâne? întrebă Isis. Voiam să ies...

Machiată, mulată într-un tee-shirt și un pantalon încins cu o enormă centură aurită, ea era încă și mai sexi ca de obicei.

— Nu vom sta prea mult timp, îi promise Simon Levine. Este prea periculos ca să mergi cu noi.

Peste douăzeci de minute, ei ajungeau în față la Crystal Court. Chiar în fața Dodge-ului lui Jésus Domingo, staționa o limuzină „stretch" de doisprezece metri lungime, un Lincoln Towncar negru cu geamurile fumurii. Jésus Domingo ieși din mașina sa și se duse la Interceptor.

— M-am informat de la șoferul limuzinei, spuse el. Așteaptă un V.I.P. chinez. Li Sha-Tin este singurul de genul ăsta care stă în acest imobil.

De la sosirea lui *Pretty River*, hondurienii își dublaseră vigilența și-i dădeau raportul lui Simon Levine la fiecare sfert de oră. Malko privi în jurul lor. Nu exista nici o mașină de poliție și nici altă mașină banală. Canadienii păreau să nu se intereseze de Li Sha-Tin. Suspect.

— Cei doi bodyguarzi sunt sus cu el, continuă Jésus. Unul a ieșit acum o oră ca să cumpere de mâncare la un supermarket la colț cu Kingsway. Noi l-am urmărit, dar el nu s-a întâlnit cu nimeni.

Trebuia avută în vedere, de asemenea, ipoteza că garda de corp a lui Li Sha-Tin să fi fost cumpărată de Goangbu...

— Rămâneți cu noi, îi spuse Malko lui Jésus Domingo.

Cei doi oameni ai săi erau în Dodge-ul alb. Hondurianul luă loc în spate și Malko zări sub vesta sa un pistol-mitralieră Skorpio, plus un mare pistol strecurat la centura sa. Ei aveau cu ce face față neprevăzutului.

— Uite-l! spuse deodată Simon Levine.

Din Crystal Court, aproape alergând, ieși și se urcă în limuzină un bărbat urmat de alți doi. Erau prea departe pentru a-i putea identifica. În plus, Malko nu-l văzuse pe Li Sha-Tin decât în fotografie, așa că îi dădu crezare americanului. Lincolnul demară spre sud virând apoi la stânga pe 49 Avenue în direcția vest, traversând Vancouver-ul de la un capăt la altul. În interceptor domnea o liniște apăsătoare. Malko se întoarse. În afara Dodge-ului agenților C.I.A. el nu zări nici un alt vehicul. În aparență, canadienii nu-i urmăreau.

Limuzina cea lungă înainta cu viteză de melc și nu era greu de urmărit. Malko tresări: o motocicletă călărită de doi oameni cu cască tocmai îi dublase și ajungea la nivelul Lincoln-ului.

— Atenție la motociclişti, spuse el.

Simon Levine strivi acceleratorul și Jésus Domingo scoase pistolul-mitralieră. Alertă falsă. Motocicleta depășise deja limuzina. Aceasta ajunse la intersecția cu Granville și vira la stânga spre sud. Ei se treziră în bulevardul cel mare care tăia orașul de la nord la sud și ducea la aeroport și la Richmond.

— Ei se duc la Richmond, spuse printre dinți Simon Levine.

— Ce să facă acolo? întrebă Malko.

— Să-și vadă prietenii. Acolo nu sunt decât chinezi. Într-adevăr, la capătul lui Granville Road, limuzina se angajă pe Arthur-Laing Bridge ca și cum ar fi mers la aeroport. Malko își reținea răsuflarea. Ajunsă în următoarea răscruce de autostrăzi, ea o luă spre est, ajungând din nou la un braț de mare prin Moray Bridge. Ei se aflau la Richmond. Malko zări o placă indicând Bridgeport Road și Simon Levine exclamă:

— Merge la Diamond Casino.

Peste câteva clipe ei parcau în spatele Lincoln-ului într-un parking destul de plin în fața unui restaurant numit *Dem Rib* și a ceea ce părea să fie un hangar. Locul nu prea arăta a cazinou cu lămpile sale cu neon albicioase în plină zonă industrială. Li Sha-Tin dispăruse împreună cu cei doi acoliți ai lui în „hangar".

— Rămâneți aici împreună cu prietenii dumneavoastră, îi spuse Malko lui Jésus. Supravegheați spatele clădirii.

Firma cu neon din fața lor anunța „Black Diamond Casino". Ei împinseră o poartă mică și se pomeniră într-o sală zgomotoasă, prost luminată, plină de chinezi de ambele sexe, în care mesele mari de ruletă alternau cu black-jack. În dreapta intrării era o cameră mai mică rezervată pentru poker.

Simon Levine și Malko merseră încet printre șirurile de mese și reușiră să-l găsească în sfârșit pe Li Sha-Tin. Chinezul era singur la o masă de black-jack, în fața unei crupiere prea machiată, și ea chinezoaică, și începuse să joace cu concentrarea unui copil. Îngrămădind jetoane pe cele cinci amplasamente rezervate jucătorilor, el paria singur contra cazinoului, câte două – trei mii de dolari la fiecare lovitură. Malko se plasă astfel încât să-l observe. Acum era prima dată când îl vedea în carne și oase. Concentrat, cu ochii aproape închiși, Li Sha-Tin întorcea tacticos cărțile împărțite de crupieră și câteodată, atunci când dădea o lovitură bună, izbucnea într-un râs strident. Cei doi bodyguarzi se țineau la distanță. Ei nu jucau, dar ocoleau încet masa, adresând câteodată câteva cuvinte altor chinezi, studiindu-i cu mare atenție pe cei care se apropiau de patronul lor. Privirea lui Malko se întâlni cu privirea vioaie a chinezului tatuat, „Black Ghost" Ming. El se apropie de Simon Levine.

— Dacă am încerca să-i vorbim?

— În mod sigur există niște agenți canadieni în sală, răspunse americanul, iar Li Sha-Tin nu vorbește decât cantoneza pe care eu n-o știu așa bine. Să așteptăm!

O femeie slabă cu breton se apropie de chinez și schimbă câteva cuvinte cu el. Alți jucători de departe, îi aruncau priviri intrigate. Aparent, aici Li Sha-Tin era în siguranță.

Simon Levine oftă.

— Pe moment suntem aici. Adesea el joacă până în zori. Sunt mirat că nu-i reperez pe oamenii de la CSIS...

Ei se îndepărtară supraveghind ieșirea. Atmosfera părea mai degrabă destinsă. Era greu să-ți imaginezi că acest blând omuleț în tee-shirt, pierdut în acest cazinou jalnic mânuia miliarde și făcea să tremure guvernul chinez.

— Nu vă este sete? întrebă Simon Levine. Aș bea un scotch.

Malko nu avu timp să răspundă căci în exterior se auziră urlete de sirenă. Câteva clipe mai târziu o grămadă de polițiști în uniformă și în civil se năpustiră în micul cazinou. Îmbrâncindu-i pe jucători, fugind printre mese, ei se îndreptară spre masa de black-jack la care se găsea Li Sha-Tin.

Capitolul V

Privind la turma de polițiști care se precipitau în direcția sa, Li Sha-Tin se opri brusc din joc. „Black Ghost"Ming și „Stupid Ricky" încercară să-i facă un baraj din corpurile lor, dar ei fură repede cotropiți după o luptă de o violență rar întâlnită. „Black Ghost" Ming proictă un polițist pe o masă de ruletă înainte să fie încătușat și culcat pe burtă pe sol. „Stupid Ricky" se servi de o crupieră ca proiectil înainte să fie imobilizat. În ceea ce-l privește pe Li Sha-Tin, polițiștii îl culcară pe postavul verde al unei mese de ruletă, cu fața în mijlocul jetoanelor înainte de a-i răsuci brațele la spate și a-i pune cătușele.

Un chinez foarte slab, probabil patronul cazinoului, apăru vorbind strident și-i interpelă pe polițiști.

— Ce doriți? Pentru ce-i arestați pe acești oameni?

Unul dintre polițiști îi răspunse cu dispreț:

— Ei făceau manipulații ilegale. Aceștia sunt niște criminali. Dacă protestați, închidem cazinoul.

Toți jucătorii încetaseră să joace și în sală domnea o liniște mormântală. Polițiștii îi luară în stăpânirea lor pe cei trei bărbați. „Stupid Ricky" avea un cucui enorm pe frunte, ochiul stâng îi era închis și tee-shirtul îi era zdrențe. Cu repeziciune, polițiștii duseră trioul spre ieșire. Malko și Simon Levine îi urmară la distanță. Parkingul, luminat de girofarurile unei duzini de mașini de poliție, semăna cu o sărbătoare câmpenească. Niște polițiști împresurau hangarul. Malko îi văzu pe cei trei polițiști urcând într-un furgon care demară imediat în urlet de sirenă, urmat de alte vehicule. Câteva clipe mai târziu, nu mai era nici o urmă a acestei descinderi cu lupte. Simon Levine și Malko se întoarseră în cazinou. Numai o crupieră plângând și o masă de black-jack ruptă mai aminteau de această descindere a poliției.

Manuel Garcia, un negrotei zdrențăros cu aerul perfid, se apropie de Simon Levine și-i șopti ceva la ureche.

— Jésus a urmărit furgonul, îi spuse americanul lui Malko. Vom ști unde l-au dus. Mie nu-mi place treaba asta... Să ne întoarcem la hotel.

Ei o luară pe Burrard Street. Parcând în fața hotelului, ei văzură Dodgeul alb. Jésus era deja acolo. Ei se reîntâlniră la *Gerard* cu Isis care stătea în fața inevitabilului strawberry daiquiri.

— De ce nu m-ați luat cu voi? întrebă ea cu un aer supărat, odată ce se întâmpla ceva amuzant...

— Unde l-au dus? îl întrebă Simon Levine pe Jésus Domingo.

— La închisoarea de la colțul lui Gore Street cu Cordova, spuse hondurianul, ca și pe ceilalți. Nu au fost încă prezentați unui judecător.

Totul mirosea a mânăreală. Malko aruncă o privire pe ceasul său Breitling Crosswind. Era ora unsprezece și zece. În seara asta nu prea mai era nimic de făcut.

— Mâine trebuie să mergem să-l vedem pe Victor Chang la prima oră, spuse el. Trebuie prevenit Li Sha-Tin despre ceea ce se întâmplă.

El comandă o votcă, cu gândul la *Pretty River* ancorată la câțiva kilometri depărtare. Strania arestare a lui Li Sha-Tin de către poliția canadiană nu putea fi o coincidență. Simon Levine, foarte iritat, se ridică și-i spuse lui Isis:

— Vino! Mâine ne sculăm devreme.

Ea făcu pe supărata:

— Așteaptă, protestă ea, să-mi termin băutura. Nu mi-e somn.

Lui Malko îi păru că ea încerca să-i prindă privirea. Prudent, el își termină votca dintr-o înghițitură și se ridică la rândul lui.

— Mă duc și eu acasă. La ce oră ne întâlnim aici?

— Ora nouă.

Jésus Domingo rămăsese și el. Vizibil iritat, Simon Levine îl urmă pe Malko. Când fură afară din bar, el spuse:

— Acest fiu de câțea de Jésus o s-o cobzărească pe Isis...

— Ea vă iubește pe dumneavoastră, afirmă Malko fără să râdă. Nu riscați nimic. Pe mâine.

El se depărtă mergând pe jos pe Burrard Street, pustie la ora aceea. Ploua ca întotdeauna. *Hyatt*-ul era încă mai sinistru decât de obicei. Ajuns în camera lui, se întreba ce manevră preparau canadienii. Cel puțin deocamdată, Li Sha-Tin era în siguranță în închisoarea sa.

* * *

Malko se uita la CNN pentru a nu adormi fără să fie informat,atunci când auzi soneria de la ușa camerei sale. Mirat el se ridică și se duse să-și lipească ochiul de vizor. Pulsul său crescu ca

o rachetă. Isis Scott se afla în spatele ușii. Cum de putuse urca, având în vedere că ascensoarele nu funcționau decât cu cheia magnetică a unei camere? El își reținu respirația și așteptă. Ea nu pleca. Din contră, ea își lipi gura de ușă.

— Știu că sunteți aici. Deschideți!

Cu un efort eroic, Malko se depărtă. Nici vorbă să se lase antrenat într-o aventură. Situația era deja destul de complicată. Se scurseră zece minutre fără să se întâmple nimic nou, după care auzi păcănitul unei uși. Se gândi că era vorba de camera vecină, până în momentul în care în mijlocul camerei prinse contur făptura lui Isis. El se ridică din fotoliul său și se întoarse cu fața spre ea stupefiat.

— Cum ați reușit să intrați?

Ea îi adresă un surâs inocent.

— Am chemat o cameristă și i-am spus că mi-am uitat cheia. Vă indispune asta?

— Cum ați scăpat de Jésus?

— I-am spus că mă duc să mă culc, că Simon este foarte gelos și nu pot să rămân cu el la bar.

— Dacă Simon coboară și nu vă găsește acolo?

— Îi voi spune că m-am dus să beau ceva cu Jésus. El nu o să îndrăznească să spună ceva pentru a nu deveni ridicol. Am luat ascensorul și pe urmă am coborât imediat.

Jezabel, fiica lui Belzebut...

Ea îl privea surâzând, puțin lascivă, cu o expresie nostimă a ochilor ei de culoare albastru-verzuie.

— Nu mă vreți? îl întrebă ea.

Era o situație caraghioasă, dar erotismul degajat de tânăra femeie era aproape palpabil.

— Ce doriți? o întrebă el, ca și când asta n-ar fi fost evident.

Isis își trecu vârful limbii pe buze și spuse cu o voce de fetiță:

— Să mă liniștiți.

— De ce vă este frică?

— Sunt neliniștită, spuse ea coborând ochii. Afară de niște porci ca Jésus care ar viola și o capră, bărbații nu se mai uită la mine de când m-am îngrășat. Simon mi-a spus că dumneavoastră umblați mereu cu femei foarte frumoase și atunci am vrut să văd dacă și eu vă plac...

— Dumneavoastră sunteți cu Simon Levine, obiectă Malko, iar noi lucrăm împreună și el este nebun după dumneavoastră.

— El nu va afla nimic.

— Mă atrageți în mod deosebit, o asigură el, dar o să vă însoțesc la Sutton Place.

El avansă, dar Isis nu făcu nici o mișcare.Ei aproape că se atingeau și el îi putea vedea sânii grei palpitând în decolteul pătrat al tee-shirtului, subliniați de broderia neagră a sutienului. Privirea lui Isis se întunecă.

— În acest caz o să-i spun că dumneavoastră ați revenit după plecarea lui și ați vrut să mă duceți în camera dumneavoastră. El mă va crede.

În mod sigur, ea era capabilă de așa ceva. El încercă s-o aducă la realitate:

— Isis, suntem într-o situație foarte dificilă. Nu e momentul să semeni discordie între noi.

— Puțin îmi pasă de chinez, spuse ea. Întâi de toate, există mai mult de un miliard de chinezi, așa că unul în plus sau în minus...

Ei se atingeau și el îi putea simți parfumul. Era un test inuman. El se gândi brusc la cele petrecute în ajun.

— Brian nu v-a calmat? întrebă el. Se pare că vă place foarte mult.

Isis strâmbă din nas.

— Brian... Da, e drăguț, dar n-a cunoscut niciodată o adevărată femeie. El mă place pentru că mă pipăie ore întregi.

Ea tăcu, luă mâinile lui Malko și le puse pe coapsele ei, apoi îl întrebă într-o răsuflare parfumată, cu ochii în ochii lui:

— Dumneavoastră nu mă doriți? Nu vă plac?

Era imposibil să știi dacă ea flirta sau vorbea serios. Gura ei se strivi cu dulceață de gura lui Malko și tot corpul ei păru să se cufunde în corpul lui, ca și când n-ar fi avut oase. Ea se mișca încet frecându-se de el, limba i se încolăcea voluptuos în jurul limbii lui, ca un mic animal independent și îndrăzneț. El simțea sânii ei lipiți de cămașa sa. Brusc, ea strecură o mână între corpurile lor și-i prinse sexul.

— Se întărește, murmură ea extaziată.

— Mi se mai întâmplă, spuse Malko, subtil ironic.

Degetele lui Isis îl masau. Ele urcară cureaua și ea murmură:

— *I want to see your dick*[1].

Cât ai clipi din ochi, ea îl dezbrăcă de tot ce o jena, cu o brutalitate masculină. Când el fu în pielea goală, ea cuprinse cu mâna sexul în stare de erecție și cu privirea în ochii lui începu să-l mângâie smulgându-i lui Malko un oftat sugrumat. Această ticăloasă urma să-l facă să juiseze ca pe un elev de liceu.

— Oprește-te, o rugă el.

Isis opri mișcarea degetelor sale fără să lase din mână sexul.

— Din cauza mea sunteți în stare de erecție?

---

1. Vreau să vă văd coada (n.a.)

— Cred că nu mai e nimeni în afară de noi în această cameră, replică Malko exasperat și excitat în același timp.

El o lipi de el, mângâindu-i fesele rotunde și tari. El îi cuprinse sexul, dar ea se feri. Deodată, cu grația unei balerine, ea se lăsă în genunchi, cu fața la câțiva centimetri de sexul lui în erecție. El închise ochii așteptând ca ea să-l cuprindă cu gura, dar nu se întâmplă nimic. El îi redeschise: Isis era ca fermecată în fața sexului tare. Malko îi puse mâna pe ceafă și apăsă, lovindu-se însă de o rezistență neașteptată. Ea își ridică spre el ochii inocenți.

— Ce doriți?

Era totuși evident... Furios, el o prinse de părul împletit și cu ambele mâini împinse capul tinerei femei spre sexul său, aproape de a exploda.

— Gura dumneavoastră.

— Nu, spuse ea cu simplitate. Nu astăzi.

Cu aceeași grație, ea se ridică și spuse:

— Dacă sunteți prea excitat, mângâiați-vă. Mi-ar plăcea să vă văd juisând, pentru mine, pentru că la mine vă gândiți, nu este așa?

El ar fi omorât-o! Ea vorbea serios. Malko nu se mai putea stăpâni, așa că o apucă de coapse și o aruncă pe pat. Ei se luptară câteva clipe, până ce el reuși s-o domine și se așeză peste ea cu picioarele larg desfăcute. În loc să protesteze, ea îi adresă un surâs vrăjit.

— Mulțumesc!

— Mulțumesc pentru ce? strigă el scos din fire.

— M-ați calmat. Știu acum că mă doriți.

Malko lipi mâna de sexul ei, scos în evidență de pantalonul colant. Era la un pas de un viol.

— Exact, recunoscu el. Și o să vă am.

Cu o detentă neașteptată, ea se eliberă și se ridică.

— Eu n-am venit aici pentru asta, spuse ea liniștită. V-am spus doar că aveam nevoie să fiu calmată, asta-i tot.

Egocentrismul la acest nivel era admirabil. Malko ezita în privința modului în care urma să se comporte, când ea spuse cu o voce mai înceată:

— O să mă aveți mai târziu, și doar cu o condiție. În ciuda voinței lui, el nu se putu împiedica să întrebe:

— Ce condiție?

— Vreau să ejaculați acum, aici, privindu-mă.

Privirea ochilor ei albaștrii-verzui era intensă, hipnotică. Ea coborî asupra sexului său și Malko avu impresia că erecția sa era încă și mai puternică. El respiră adânc și, pradă furiei și totodată

dorinței care făcea să-i zvâcnească tâmplele, el își cuprinse sexul cu degetele cu ochii în ochii lui Isis și se mângâie.

Ea îl privi ejaculând, ca tetanizată, cu privirea fixă și el se întreba dacă nu cumva juisa și ea. Apoi ea făcu un pas înainte, cuprinse între degetele sale sexul încă tare, culegând ultimele picături de lichid înainte de a se depărta cu un oftat de mulțumire.

— Acum o să dorm bine...

El auzi închizându-se ușa și reveni la realitate. Ar fi spart televizorul cu lovituri de picior. Se năpusti sub duș pentru a se calma, gândindu-se la Simon Levine. Cu Isis, americanul nu avea nevoie de problemele C.I.A. pentru a-și face de lucru. În ciuda tuturor celor întâmplate, rușinat, el se întreba dacă ea își va ține promisiunea. Până atunci, trebuia salvat Li Sha-Tin.

* * *

Domnul Victor Chang semăna cu un drăcușor, cu ciocul lui mic bine aranjat, cu costumul său impecabil și ochii veseli puțin încruntați. El îi primise pe Simon Levine și pe Malko într-o minisală de conferințe decorată cu dragoni din carton, cadouri de la clienții săi pentru Anul Nou chinezesc.

— Li Sha-Tin a fost arestat ieri seară în timp ce dumneavoastră erați la Ottawa, spuse cumbru americanul.

Domnul Victor Chang le întinse *Vancouver Sun*.

— Știam. Priviți!

Un mare articol în josul paginii făcea cunoscut că poliția efectuase o descindere la cazinoul din Richmond și fuseseră arestați mai mulți chinezi care se dedaseră acolo la manevre ilegale. Urmau numele lui Li Sha-Tin și a bodyguarzilor săi. Mai preciza articolul că în dimineața celei de-a doua zi la nouă urma să aibă loc un hearing[1] pentru a decide menținerea în stare de detenție a inculpaților.

— Cum vă explicați dumneavoastră această arestare? întrebă Malko.

Chinezul se încruntă:

— Este ciudat! Poliția îi acuză pe Li Sha-Tin și prietenii săi de activități criminale fără nici o precizare. Eu voi cere dosarul și vom ști mai multe mâine dimineață la hearing. Dumneavoastră o să veniți?

— Bineînțeles, răspunseră ei în cor. Ce veți face dumneavoastră?

— Voi cere eliberarea domnului Li Sha-Tin și a celorlalți, dacă ei n-au avocat.

---

1. Audiere (n.a.)

Simon Levine își aprinse o țigară fără să-și disimuleze nervozitatea și lăsă bricheta Zippo pe masă.

— Chiar dacă Li Sha-Tin n-ar fi fost arestat, tot aș fi venit să vă văd în această dimineață, spuse el. Dețin informații neliniștitoare. Chinezii încearcă să-l răpească pentru a-l duce în China, cu complicitatea autorităților canadiene

Domnul Victor Chang albi.

— Asta e o rușine. Am să alertez presa și organizațiile pentru apărarea drepturilor omului.

— Așteptați, îl sfătui Simon Levine. Pe moment Li Sha-Tin este în siguranță. Vom vedea ce se petrece mâine la hearing. Vă veți duce mâine dimineață la ora nouă la audiere.

Avocatul chinez nu se lăsă ușor convins. În final el cedă în fața argumentelor lui Simon Levine. Atâta timp cât Li Sha-Tin se află în închisoare, nu i se poate întâmpla nimc.

Ei se întoarseră la Sutton Place, întâlnindu-l acolo pe Jésus Domingo în biroul societății. Isis era invizibilă. Ploua în continuare și aveau douăzeci și patru de ore de inactivitate la dispoziție, cu excepția apelului lui Brian Murray.

* * *

Vreo duzină de jurnaliști și fotografi se plimbau la etajul al XVIII-lea al clădirii în care era administrația, la colțul străzii Hamilton cu Georgia Street, unde urma să aibă loc audiența lui Li Sha-Tin. Audierea urma să aibă loc într-o sală modestă cu câteva rânduri de scaune. Domnul Victor Chang sosi gâfâind și îi luă imediat deoparte pe Simon Levine și Malko.

— Am vești bune, le comunică el. Li Sha-Tin va fi eliberat foarte repede. Nu s-a reținut nici o acuzație în sarcina sa și justiția se mulțumește să-i interzică accesul în cazinourile din Columbia Britanică, sub pretextul că el spăla acolo bani.

Era din ce în ce mai bizar. Ușierul anunță începutul audierii și toți intrară în sala de ședințe. Peste zece minute își făcu apariția Li Sha-Tin în trening roșu, încătușat, încadrat de doi polițiști. I se luară cătușele. Victor Chang luase loc lângă clientul său cu un alt chinez. Malko băgă de seamă că el i se adresa lui Li Sha-Tin numai prin intermediarul lui.

— De ce nu-și vorbesc? întrebă el.

Simon Levine se aplecă la urechea lui.

— Victor Chang este născut în Canada și nu vorbește chineza. Ei au un interpret găsit de guvern și eu presupun că el nu vrea să-i dezvăluie afacerea care ne preocupă.

Malko își dădu brusc seama de absența lui „Black Ghost" Ming și a lui „Stupid Ricky".

— Unde sunt cei doi bodyguarzi? îl întrebă el pe Simon Levine.

Acesta n-avu timp să răspundă. Judecătorul pătrunsese în sală și toată lumea se ridică. Începea audierea. Magistratul vorbea cu voce joasă și totul era tradus de interpretul oficial care anunță că Li Sha-Tin cerea eliberarea sa imediată. Reprezentantul procuraturii la rândul său, spuse că nu se opune la asta, cu condiția ca Domnul Li Sha-Tin să semneze un angajament de a nu mai frecventa cazinourile din British Columbia.

Urmă un scurt dialog între Li Sha-Tin, avocatul său și interpret, apoi acesta din urmă anunță că prevenitul accepta. După o scurtă întrerupere a ședinței, judecătorul reveni și comunică verdictul.

— Acuzatul Li Sha-Tin va fi pus în libertate, anunță el, din momentul în care copia legalizată în limba engleză a angajamentului său va sosi la grefă.

Domnul Victor Chang se ridică atunci și declară că el era de asemenea însărcinat cu apărarea bodyguarzilor lui Li Sha-Tin. Judecătorul îi replică aspru că existând un *criminal record* [1] canadian, aceștia rămâneau pe moment încarcerați.

Jurnaliștii se dispersară. Simon Levine și Malko îl ajunseră din urmă pe Victor Chang în stradă. Avocatul părea încântat.

— Eram sigur că n-au nimic contra lui, spuse el. Malko era perplex. Arestările din ajun erau aranjate. Ce se urmărea dacă Li Sha-Tin fusese pus în libertate imediat ? Deodată lui i se păru totul clar. Luându-l la o parte pe Simon Levine îi încredință temerile sale în șoaptă:

— Mie mi-e clar. Ei i-au arestat pe bodyguarzii lui Li Sha-Tin pentru a-l lipsi de garda sa apropiată... El va ieși din închisoare, foarte probabil azi și va fi singur, în timp ce *Pretty River* mai este aici încă cel puțin două zile.

Lui Simon Levine îi trebuiră câteva secunde pentru a judeca, apoi explodă:

— *Damn it!* Evident! Este genial.

El se năpusti spre Victor Chang în mare conversație cu niște jurnaliști și-l smulse literalmente de lângă ei.

— Sub nici o formă clientul dumneavoastră nu trebuie să iasă din închisoare, îi spuse el avocatului înspăimântat.

---

1. *Precedent judiciar (n.a.)*

Capitolul VI

Cum avocatul chinez, tulburat, încă mai șovăia, Simon Levine și Malko îl duseră spre Lincolnul Interceptor, care demară imediat în văzul jurnaliștilor, puțin șocați de această „răpire". În timp ce urcau pe Georgia Street, americanul nu mai pierdu timpul.

— Li Sha-Tin este în primejdie! îi comunică el. Tot ceea ce se întâmplă de ieri nu este decât un scenariu pus la cale de canadieni pentru a-l izola de paza sa de corp.

El îi rezumă avocatului chinez teoria lui Malko, care era așezat în spate. Victor Chang era descumpănit.

— Va fi foarte greu să împiedicăm eliberarea lui din închisoare, obiectă el.

— Atunci, sugeră Malko, să se pună sub protecția noastră, cu cauțiunea dumneavoastră. Noi nu vom întreprinde nimic împotriva lui. Vrem doar ca lui să nu i se întâmple nimic.

— Duceți-vă acum să-l vizitați în carcera sa, împreună cu interpretul dumneavoastră. Atât timp cât *Pretty River* nu va fi plecat din Vancouver, el va fi în pericol, insistă Simon Levine. .

— Lăsați-mă la palatul justiției, ceru Victor Chang. Trebuie să găsesc un traducător autorizat în care să am încredere. Dar nu credeți că ar trebui să organizez o conferință de presă pentru a denunța această oribilă manipulare?

Simon Levine strâmbă din nas. Rareori spionajul și presa fac casă bună.

— Nu, îl sfătui el. Ei își vor anula planul și vor găsi altceva. Când îl veți vedea pe Li Sha-Tin, spuneți-i două lucruri: mai întâi că noi suntem gata să-l primim pe teritoriul american și apoi că taiwanezii nu vor putea întreprinde nimic contra lui.

— De ce taiwanezii?

— El va înțelege. Singura sa șansă de supraviețuire este aceea de a coopera cu noi.

Victor Chang îi aruncă o privire sfidătoare.

— Dumneavoastră mi-ați spus asta deja, dar clientul meu nu pare să fie de acord. El se teme ca dumneavoastră să nu-i puneți apoi niște condiții în schimb.

Simon Levine nu-l contrazise.

— Bineînțeles, anumite informații care sunt în posesia lui și care ne interesează, dar nu i le vom zmulge prin constrângere și în al doilea rând, să nu mai viseze că va mai putea pune vreodată piciorul în China.

— Foarte bine, spuse chinezul. O să vă sun cât mai curând.

Ei îl lăsară la intersecția dintre Freemont și Hastings Street și-l văzură dispărând în palatul justiției.

— Să mergem la căpitănie, sugeră Malko. Dacă vom reuși să aflăm data plecării lui *Pretty River,* vom avea o informație foarte prețioasă.

* * *

Pretty River, potrivit autorităților portuare, își anunțase ridicarea ancorei pentru vineri în zori. Rămâneau deci mai puțin de patruzeci și opt de ore „periculoase". Instalați în birourile din Adventure Productions, Simon Levine și Malko își munceau creierii pentru a încerca să ghicească planul celor de la Goangbu. În mod normal, Li Sha-Tin trebuia să iasă din închisoare în cursul dimineții și să se ducă la apartamentul său din Burnaby. Fără „Black Ghost" Ming și „Stupid Ricky", în continuare încarcerați, nu-i mai rămânea la dispoziție decât protecția C.I.A.

Simon Levine aproape că zmulse telefonul din soclul lui atunci când Sandra îl anunță că-i va face legătura cu Victor Chang. Americanul branșă imediat microfonul și Malko înțelese clar vocea nazalizată a chinezului.

— Domnul Levine?

— Da.

— Am vești foarte bune, îl anunță avocatul vizibil încântat. Mai întâi domnul Li Sha-Tin rămâne încarcerat încă două zile pentru obscure rațiuni administrative.

— Sunteți sigur? întrebă Malko.

Aceasta era cea mai bună știre a dimineții: Li Sha-Tin urma să iasă în momentul în care *Pretty River* urma să ridice ancora. Oare Brian Murray nu se lăsase „intoxicat"?

— Pe urmă? întrebă Simon Levine.

— Am un permis pentru a-l vizita mâine dimineață și am găsit un interpret sigur în persoana domnului Charlie Fang. Voi putea deci să-i transmit clientului meu recomandările dumneavoastră.

— La ce oră vă veți duce?

— La ora nouă. Îi voi stabili întâlnire interpretului în fața închisorii.

— Putem veni să vă facem o vizită la birou în jurul orei unsprezece?

— Nici o problemă.

— Deci, pe mâine.

După ce închiseră telefonul, cei doi bărbați se priviră liniștiți. Simon Levine radia:

— De data asta, spuse el, cred că suntem stăpâni pe situație, chiar dacă povestea lui *Pretty River* e vrăjeală.

— Pentru ce să nu-l avem definitiv în mână? sugeră Malko. Să-l agățăm pe Li Sha-Tin în momentul ieșirii sale din închisoare, să-l ducem direct la helioport și de-acolo în SUA?

Surâsul lui Simon Levine se șterse brusc.

— Și canadienii?

— În mod normal, spuse Malko, ei nu vor fi acolo spre a lăsa mână liberă prietenilor lor de la Goangbu.

Americanul își maltrată apendicele nazal.

— Evident, recunoscu el, este o variantă seducătoare, dar ar fi mai bine să folosim un elicopter de la noi.

— Mă gândeam că dumneavoastră dispuneți de unul.

— Este un pilot canadian, el nu este angajat de C.I.A. și nu sunt sigur că el va accepta. Trebuie să cer avizul de la Langley.

— Acționați, spuse Malko decepționat. Noi nu ne vom mai întâlni cu o astfel de situație.

Din punct de vedere administrativ, Simon Levine era mereu răspunzător pentru „Sunset", chiar dacă Malko era veritabilul șef de misiune, situație proastă și ambiguă.

* * *

Ca de obicei, Simon Levine, Isis și Malko luau cina la Sutton Place. Cei trei hondurieni, șomeri, instalați discret la o masă vecină își înmulțeau cursele tur-retur spre bufetul îmbietor. Malko își spuse ca aceștia aveau într-adevăr figuri de asasini, ceea ce și erau de fapt. Simon Levine îi ținea la distanță folosindu-i doar pentru probleme punctuale. Americanul comunicase situația centralei de la Langley și aștepta instrucțiunile ce urmau să sosească în dimineața următoare. Spre amiază, după vizita lor la domnul Chang, ei urmau să dispună de toate elementele problemei.

— Nici o veste de la Brian Murray? întrebă Malko.

— Ba da! El mi-a telefonat, zise imediat Isis, lingând paiul din paharul ei de strawberry daiquiri.

— Ce anume?

Simon Levine era să se înece cu cuburile de gheață din paharul de Defender.

— Și tu nu mi-ai spus nimic.

Isis îi aruncă o privire care putea îngheța și lava.

— El mie mi-a telefonat. Nu avea nimic să-ți comunice ție. Malko își spuse că ambianța se deteriora și căscă ostentativ.

— Eu cred că mă voi duce să mă culc. Mâine ziua va fi grea. Plouă, pot să împrumut mașina de teren?

— Desigur, acceptă imediat Simon Levine, întinzându-i cheile, încântat să rămână într-un tête-à-tête cu Isis.

La volanul Interceptorului, Malko urcă din nou pe Burrard spre nord, acolo unde strada cobora la nivelul oceanului și viră la dreapta pe Waterfront Drive, mergând de-a lungul zonei portuare, lăsând în urmă debarcaderul cruise boots-urilor. Waterfront Drive era încadrată între o cale ferată și niște terenuri virane unde erau înghesuite niște containere pe punctul de a pleca. Zeci de macarale de-a lungul malului permiteau transbordarea lor pe vasele ancorate. La o sută de metri depărtare, el zări la stânga sa o placă indicând eliportul. Acesta din urmă era pe malul apei alături de cursele ce mergeau spre Vancouver Nord. El continuă să meargă drept, dar Waterfront Drive se termina într-o fundătură. El trebui să întoarcă și să urce din nou pe o alee ducând la Main Street, care surplomba portul și mergând spre sud. Pe urmă el viră la dreapta pe Hastings, revenind spre vest. Cartierul era sinistru, abandonat unei faune de vagabonzi, deșeuri umane, drojdia Vancouverului. Casele abandonate alternau cu vechi antrepozite, terenuri virane și mici magazine, peste tot vagabonzi înghesuiți prin diverse unghere și chiar, lucru rar la Vancouver, câteva prostituate hidoase, așezate sub felinarele care difuzau o lumină gălbuie. Dezolant. Foarte dezolant.

Era colțul unde albii cei mărunți, care rataseră trenul succesului, supraviețuiau de bine de rău din expediente și ajutorul umanitar. Buildingurile luminate din Downtown Vancouver nu erau totuși decât la câteva sute de metri

Malko viră la dreapta pe Gore Street, revenind în direcția mării. La un bloc mai departe, el găsi la colțul cu Cordova Street, o construcție din cărămidă roșie, aproape fără ferestre care ocupa tot terenul. Era închisoarea în care se găsea Li Sha-Tin. În față, era un șir de mici imobile care păreau nelocuite, o stație-service închisă și o piață în aer liber luminată de niște lămpi cu neon, în fața căreia o prostituată albă cu un coc enorm își oferea serviciile.

El făcu de două ori înconjurul blocului pentru a-și întipări bine topografia locurilor. Poarta de intrare-ieșire a închisorii se găsea pe Cordova, între Gore Street și Dunlevy Avenue.

El plecă din nou, refăcând în sens invers același traseu, până la eliport. Opri în fața acestuia și privi acele fosforescente ale ceasului său Breitling. Îi trebuiseră exact șase minute, dar la această oră târzie, nu era practic nici un fel de circulație. În timpul zilei i-ar fi trebuit zece sau cincisprezece minute. În afara câtorva blocuri pe Hastings unde erau câteva buticuri pentru turiști, restul era mort. Magazine închise, ferestre cu scânduri, totul revărsând tristețe.

Atunci când ajunse la *Hyatt*, el era sigur că-l putea scoate din Canada pe Li Sha-Tin la ieșirea sa din închisoare, sub nasul canadienilor într-un timp record. Cu acest gând încurajator, el intră în camera sa. Beculețul de la telefonul său pâlpâia. Era un mesaj. Vocea dulce a lui Isis:

— O promisiune este o promisiune. Vise frumoase!

* * *

Victor Chang, într-o dispoziție excelentă, se întorcea la apartamentul lui din Seymour Street, la volanul mașinii sale mari Honda. El luase cina cu niște prieteni din comunitatea chinezească în restaurantul din Alexander Road la Richmond, dineu stropit cu coniac franțuzesc, à la chinoise. Cele trei pahare – balon de Otard XO care încheiaseră aceste agape îl făcuseră euforic. El conducea încet, deși Granville Street era absolut pustie. Marele bulevard care tăia Vancouver-ul de la nord la sud traversa zona rezidențială a orașului cu vile așezate în mijlocul unor mari grădini. Nu era nici un magazin. Liniștea era atât de mare, încât nu se auzea decât clinchetul lămpilor de semnalizare. Oprit la intersecția cu 12-e Avenue, Victor Chang remarcă deodată o mașină cenușie și realiză că aceasta îl urmărea începând de la Alexander Road. El nu-i putea zări pe ocupanții acesteia și pulsul său crescu repede. Oricum, Granville Street era singurul traseu pe care se putea merge spre nord.

El demară și trecu de o serie de semafoare. Mașina urmăritoare era în continuare lipită de el. Nervos, el își luă mobilul și formă 911[1]. O voce necunoscută îi răspunse rapid și-l întrebă ce dorește. El își declină identitatea, indică locul în care era și anunță:

— Sunt urmărit de o mașină suspectă. Puteți proceda la un control al identității ocupanților ei?

El închise după ce polițistul de serviciu îi promise că îi va trimite un *cruiser*. El nu se afla decât la vreo șase blocuri de Granville Bridge și își spuse că era stupid. Dealtfel, mașina cenușie în sfârșit îl

1. *Numărul poliției (n.a.)*

depășea. Ea rulă câteva clipe la nivelul lui. El zări niște chinezi, care nu aveau nimic suspect. O treime din populația din Vancouver era de această origine. Deodată, vehiculul celălalt acceleră, dar după zece metri, ea opri atât de brusc, încât Victor Chang nu avu decât timpul să strivească frâna înjurând, cu pulsul la 150.

Cele patru portiere ale mașinii se deschiseră în același timp și patru tineri chinezi încălțați în bascheți se năpustiră asupra mașinii imobilizate. Victor Chang apucă mobilul dar nu avu timp să se mai servească de el. Unul dintre chinezi deschisese portiera sa. Îl apucă de umăr și-l aruncă pe șosea. Un altul îi luă locul la volanul mașinii Honda. Cât ai clipi din ochi, ceilalți trei îl ridicară pe Victor Chang și dispărură fugind pe o alee întunecoasă ducând spre o proprietate de pe Granville Street.

O dubiță staționa în întuneric, cu portierele din spate deschise. Cei trei chinezi îl aruncară înăuntru pe Victor Chang, închizând fără să stea pe gânduri portierele și plecară imediat.

Avocatul încercă să se ridice în picioare, speriat de moarte și dezorientat de întunericul absolut. El simți un laț strângându-se în jurul gâtului său și primi o puternică lovitură de genunchi în spate, care-l trânti pe podeaua metalică. El încercă să se lupte pentru a scăpa de strânsoarea din jurul gâtului, dar nu reuși. În fața ochilor săi, totul se întunecă și fără chiar să-și poată da seama, el leșină.

* * *

Chinezul care conducea Honda zări deodată în oglinda retrovizoare o mașină a poliției. El se strădui să nu-și schimbe alura. Faptul acesta în sine, nu avea nimic neliniștitor, Vancouverul fiind străbătut de zeci de echipaje de poliție. Timp de câteva minute, nu se petrecu nimic deosebit, apoi girofarul mașinii se aprinse și conducătorul ei dădu un ușor semnal de sirenă.

Tânărul chinez resemnat dar neînțelegând nimic, încetini și se opri pe partea dreaptă. Imediat, polițistul coborî din mașina sa, se apropie de mașina Honda, și cu o lanternă electrică în mână îl întrebă pe șofer:

— Vă numiți Victor Chang?

— Da, spuse el după o ușoară ezitare.

— Dumneavoastră ați sunat la 911 cu câteva secunde în urmă ca să spuneți că sunteți hărțuit de un alt vehicul?

Chinezul de la volan aprobă printr-o mișcare a capului.

— Da, eu sunt.

— Unde-i celălalt vehicul?

— Nu știu, a dispărut, bâigui chinezul. E probabil vreo greșală. Totul e-n regulă, pot pleca?

— O.K., spuse polițistul puțin intrigat.

El își îndreptă fasciculul luminos al lanternei spre placa de înmatriculare. Numărul corespundea.

El voia să se îndepărteze, dar îl frapă un amănunt: conducătorul mașinii purta mănuși negre, total neasortate cu bluzonul și tee-shirtul său. El privi în ochii celuilalt și îi citi groaza din privire. Toate astea erau bizare.

— Sir, întrebă el, puteți să-mi prezentați permisul de conducere?

Chinezul duse mâna la buzunar și demară brusc cu un scrâșnet de roți, cât pe ce să-l strivească pe polițist. Acesta din urmă făcu un salt spre spate și fugi până la mașina sa, spunându-i coechipierului:

— Tipul ăsta a furat mașina.

El se lansă în urmărirea Hondei în urletele sirenei, accelerând pe panta care ducea la Granville Bridge și în centru. El își spuse că va fi ușor să-l prindă pe fugar, circulația fiind aproape nulă. Coechipierul era deja pregătit să alerteze toate echipajele de poliție din Vancouver.

În goana mare, ambele vehicule trecură cu o viteză mai mare de o sută la oră podul cel mare în direcția centrului, pe Seymour Street. Al treilea semafor era pe culoarea roșie. Chinezul vru să treacă. El apucă să vadă cabina roșie a unei uriașe semiremorci urcând în viteză pe Helmsley Street și care, avea liber. Șocul fu teribil și Honda se încastră sub remorca încărcată cu bere Coor's, într-un zgomot asurzitor de tăblărie strivită. Polițistul aflat la volanul echipajului evită accidentul la mustață. El și colegul lui săriră din mașină și alergară până la locul accidentului. Caroseria Hondei nu mai exista iar mașina, cât era de mare, nu mai avea decât un metru înălțime. Lanterna polițiștilor lumină o grămadă de carne și tablă amestecate, de unde nu mai răzbătea nici un semn de viață. Șoferul coborî din cabina sa alb ca un cearșaf.

— *Son of a bitch!* murmură el, am trecut pe verde și...

— Știu, am văzut tot, spuse unul dintre polițiști.

Celălalt era ocupat cu chemarea unei ambulanțe.

Peste o jumătate de oră, sosiră la fața locului pompierii pentru a degaja cadavrul. Tânărul chinez mai purta încă mănușile negre dar era mort, cu craniul spart și cutia toracică strivită. Fu percheziționat, dar nu avea nici un act, nimic. Nu găsiră altceva decât cincizeci de dolari, nici armă, nicio hârtie, nimic...

— Ăsta trebuie să fie vreun clandestin, conchiseră polițiștii.

Probabil că nu va fi niciodată identificat. Agentul care-l controlase se întrebă ce se întâmplase cu proprietarul vehiculului, identificat grație plăcii de înmatriculare și apelului său telefonic. Era surprinzător faptul că el nu apăruse încă.

* * *

Dubița albă urca pe Memorial Bridge, la est de Burrard Inlet, ducând spre North Vancouver. Pe șoseaua 99 nu era multă circulație, din cauză că în fiecare noapte Lion's Bridge se închidea. Ajuns la capătul celălalt, șoferul dubiței vira la dreapta, pe un drum ducând pe drumul ce mergea de-a lungul lui Indian Arm, un golfuleț al mării, și urcând spre nord, ajunse la un mic târgușor numit Woodlands, total adormit, pe care-l traversă spre a ajunge într-un minuscul port, un simplu debarcader din lemn cu câteva ambarcațiuni. El stopă în fața lui.

Portierele din spate se deschiseră în fața celorlalți doi chinezi care transportau un sac greu. Ei îl cărară până la una din ambarcațiunile ancorate la debarcader și-l aruncară în fundul acesteia. Deja cel de-al treilea bărbat pornea motorul de 20 HP. Cu un zgomot redus, barca se depărtă de mal. Totul era pustiu. Ei ajunseră în mijlocul lui Indian Arm și opriră motorul. Liniștea era absolută. Noaptea nu existau pescari. Fără să spună ceva, ei ridicară sacul și-l balansară deasupra punții. Îngreunat cu treizeci de kg de plumb, el se scufundă în apa întunecată. Locul nu fusese ales la întâmplare. Fundul mâlos absorbea toate corpurile străine care nu mai urcau niciodată la suprafață. Acesta era „cimitirul" favorit al triadelor pentru reglările de conturi discrete. Atunci când victima trebuia pedepsită aspru, era aruncată de vie, pentru ca ea să aibă timpul să se pocăiască.

Fiind mai ușoară, ambarcațiunea mergea cu aproape cinci noduri. Ea aparținea probabil cuiva sigur, care primise ordinul în seara precedentă, să verifice motorul și să-i facă plinul. Peste zece minute, dubița pleca așa cum venise. Ea traversă din nou Memorial Bridge, coborând spre sud. Granville Road era la fel de pustie. Vehiculul semnaliză și se angajă pe o alee ducând spre proprietatea consulului Chinei, o foarte frumoasă vilă de tip vechi în mijlocul unui parc.

Capitolul VII

Sonny Chai, asociatul lui Victor Chang, nu-și mai ascundea neliniștea. Pentru a douăzecea oară el sună mobilul acestuia din urmă, apoi domiciliul lui. Mobilul era pe mesagerie și la apartament nu răspundea nimeni. În fața lui, Simon Levine și Malko simțeau angoasa crescându-le odată cu trecerea fiecărui minut. Sosiți așa cum se înțeleseseră la ora unsprezece la biroul avocatului, ei nu-l găsiseră acolo decât pe Sonny Chai, deja neliniștit. Translatorul Charlie Fang îl așteptase în fața închisorii pe domnul Chang până la ora zece înainte să fi anunțat biroul, după care a plecat.

Era imposibil de aflat dacă avocatul se culcase la el acasă, deoarece fiind celibatar, el locuia singur. Sonny Chai telefonase zadarnic la toți prietenii lui.

În fine, telefonul sună și Sonny Chai răspunse. Pe măsură ce conversația se derula, fața acestuia se descompunea. Atunci când închise telefonul, el le făcu cunoscut cu o voce nesigură:

— Era poliția. Ei de asemenea îl caută pe Victor. Mașina sa a fost furată ieri seară după ce el a sunat la 911 pentru a le spune că este urmărit. Atunci când polițiștii au intervenit, au găsit la volanul mașinii sale un tânăr chinez necunoscut care a fugit. Urmărit de un echipaj al poliției, el s-a aruncat accidental sub un camion și a fost omorât pe loc. El nu avea nici o hârtie asupra lui iar polițiștii ar vrea și ei să înțeleagă ce s-a întâmplat. Ei se așteptau ca Victor Chang să vină să depună plângere pentru furtul mașinii sale. *My God*, sunt sigur că i s-a întâmplat ceva...

Simon Levine și Malko schimbară între ei o privire semnificativă.

— A fost răpit, spuse Malko, pentru a nu-l putea pune în gardă pe Li Sha-Tin. Sper că va fi găsit viu...

Ei ar fi avut timp să-l pun la curent pe asociatul lui Victor Chang cu privire la amenințarea care-l păștea pe Li Sha-Tin. Acesta bâlbâi:

— Vreți să spuneți că ar putea fi... mort.

El pronunțase ultimul cuvânt pe nerăsuflate.

— Nimic nu este imposibil, spuse Malko. Dar noi nu trebuie să pierdem nici un minut. Puteți telefona la închisoare în calitatea pe

care o aveți și să întrebați când îl puteți vizita pe Li Sha-Tin? El trebuie prevenit cu orice preț.

Fără să mai discute, tânărul avocat ridică telefonul și se conformă. Conversația dură mult. El nu reușea să găsească interlocutorul competent. În final, el închise telefonul și anunță:

— Ei mi-au răspuns că permisul de vizitare a fost emis pe numele lui Victor. Va trebui deci obținut un altul și asta nu este posibil înainte de mâine, ori cum el iese din închisoare azi, este inutil.

Malko tresări.

— Astăzi? Când?

— Ei spun că nu știu. Asta depinde de formalitățile de la grefă. În general este vorba de sfârșitul dimineții.

Malko se întoarse spre Simon Levine.

— Simon, chemați-l de îndată pe Jésus. Să ia poziție în fața închisorii și să nu se mai miște de acolo. Altfel, atunci când Li Sha-Tin va ieși, va fi o pradă ușoară în mâna celor care vor să-l răpească.

În timp ce forma numărul hondurianului pe mobilul său, Simon Levine întrebă:

— În cazul unui atac, ce trebuie să facă Jésus?

— Tot ce este necesar pentru ca Li Sha-Tin să nu cadă în mâinile celor de la Goangbu. Vom merge și noi acolo îndată ce vom putea.

El se întoarse spre Sonny Chai.

— Aveți posibilitatea să găsiți un translator de engleză-cantoneză sigur? Charlie Fang de exemplu. Noi îl vom plăti cu o mie de dolari dar trebuie să sosească aici cât mai repede posibil.

— Unde trebuie să meargă?

— Să ne prindă din urmă la închisoare. Iată numărul mașinii noastre. Este vorba de un 4x4 Lincoln Interceptor negru. Țineți-ne la curent, atunci când veți avea vești despre Victor Chang.

— Mă ocup eu, promise Sonny Chai.

Ei îl lăsară pe chinez total confuz. În ascensor. Simon Levine îl întrebă pe Malko:

— Pentru ce nu i-ați cerut să vină cu noi?

— Pentru că, începând din acest moment noi suntem în ilegalitate, replică Malko. Noi vom organiza răpirea lui Li Sha-Tin și pentru asta nu avem nevoie de avocatul lui.

* * *

Interceptorul era staționat pe Cordova Street, aproape de colțul cu Gore Street. În fața pieții în aer liber instalată pe trotuarul lui *Lion's Hotel*, Malko nu-și lua ochii de la fațada din cărămidă roșie a centrului

penitenciarului ale cărui ferestre erau în mod ciudat mascate cu obloane albe opace.

El își privi ceasul Crosswind. Era ora șase și zece. Jésus Domingo pândea de la ora douăsprezece. Logic deci, Li Sha-Tin continua să se afle în interiorul închisorii, deși ei nu aveau cum verifica. Ajunși pe la ora trei, ei se reoganizaseră într-un dispozitiv simplu. Simon Levine apelase ca întărire la John Mancham, case-officer-ul atașat la Sucursala de la Vancouver. Acesta luase loc în Dodge-ul lui Manuel Garcia și Juan Olvido. Dodge-ul ocolea blocul fără încetare pentru a descoperi orice mișcare suspectă.

Simon Levine, la volanul Interceptorului, aprindea țigară de la țigară. În spatele vehiculului, Jésus Domingo, cu o cagulă de lână lângă el, își omora timpul scoțând și montând la loc încărcătorul de la pistolul mitralieră Skorpio, prelungit cu un amortizor de sunet. Malko se dotase cu un Browning cu paisprezece focuri din arsenalul hondurianului.

Simon Levine își reținuse elicopterul său obișnuit care aștepta la heliport, ca pentru a merge pe Vancouver Island. El se întoarse spre Malko încordat și spuse.

— Se înserează. Nu avem permis să zburăm noaptea.

— Vom vedea.

În spate, Charlie Fang, translatorul furnizat de Sonny Chai, părea îngrozit. Slab ca un țâr, el nu-și lua ochii de la arma Skorpio. Încet-încet, circulația se rărea. Un vagabond își bea berea în fața Interceptorului într-un colț al unui imobil decrepit. La colțul lui Gore Street apăru Dodge-ul.

— Să ne mai mișcăm puțin, sugeră Malko. Spuneți-le să ne ia locul.

Simon Levine apăsă pe ambreiaj și ei făcură ocolul blocului, cu viteză redusă, trecând prin fața magnificei St. James Anglican Church al cărei alb imaculat contrasta puternic cu aspectul jalnic al cartierului.

Revenit la punctul lor de plecare, Simon Levine oftă:

— Este prea târziu. Nu mai iese el în seara asta. Dealtfel nu-l mai așteaptă nimeni în afară de noi. Deci...

— Dumneavoastră uitați un lucru, obiectă Malko. Cei care vor să-l răpească știu la ce oră trebuie să fie eliberat el. Ei nu vor veni decât în ultimul moment.

După dispariția lui Victor Chang, el era convins că avea de-a face cu o operațiune a celor de la Goangbu pregătită în cele mai mici amănunte.

Un vuiet îi făcu să tresară. O betonieră enormă trecuse de intersecția cu Gore Street. Ea trecu prin fața lor și se opri un pic mai departe. În

locul acela, cât vedeai cu ochii nu exiasta nici o clădire în construcție. Nimeni nu coborî din vehiculul a cărui cuvă se învârtea regulat.

Malko simți cum pulsul îi crește vertiginos. Noaptea se lăsase și doar felinarele luminau fațada închisorii străpungând obscuritatea străzii.

— Simon, spuse el, preveniți-i pe ceilalți. Am impresia că se va petrece ceva.

* * *

— *Damn it!* Uite-l!

Simon Levine aproape că strigase. Tocmai se deschisese poarta închisorii. La lumina felinarului, Malko zări o siluetă zdrențăroasă care ieșea pe poartă cu un sac în mână.

Era Li Sha-Tin, îmbrăcat cu același trening roșu pompier ca la audierea din ajun. El făcu câțiva pași pe trotuar părând să ezite. Malko se întoarse spre translator.

— Duceți-vă repede la el! Explicați-i că cei de la Goangbu vor să-l răpească și că noi suntem aici pentru a-i împiedica..

Plăpândul chinez se lăsă jos din mașină în momentul în care Jésus Domingo trase culasa armei sale. Simon Levine albise, cu privirea înțepenită în oglinda retrovizoare, cu mâinile crispate pe volan. Malko trase pistolul de la centură, deschise portiera și coborî la rândul său din mașină. Betoniera nu se mișcase din loc. Li Sha-Tin ajunsese la marginea trotuarului. El făcu un semn cu mâna și Malko înțelese de ce. El zărise un taxi gol care trecea pe la intersecția cu Gore Street. Translatorul era încă în mijlocul străzii.

Deodată Malko își dădu seama că ceva nu merge. Taxiul trecuse pe culoarea roșie, ori nici un taxi normal n-ar fi riscat așa ceva.

Taxiul se opri în dreptul lui Li Sha-Tin. Acesta din urmă deschidea deja portiera. Translatorul îi spuse ceva cu o voce stridentă și Li Sha-Tin privi în direcția lui, vizibil surprins. În acel moment, un tânăr chinez sări din betonieră și traversă strada în fugă.

Ajungându-l pe translator îl făcu să se răsucească în jurul său cu un dos de palmă trântindu-l în mijlocul străzii. Li Sha-Tin ezita cu mâna pe portiera taxiului. Șoferul, un chinez cu o alură de luptător se năpusti afară din mașina lui. Malko îl văzu ridicând o bâtă și coborând-o pe ceafa lui Li Sha-Tin. Acesta căzu fără să vrea în interiorul taxiului cu capul înainte.

Tânărul chinez care-l anihilase pe interpret se duse la taxi. În momentul în care vroia să se urce, îl văzu pe Malko. Întorcându-se, el scoase o armă de la centură și deschise focul fără să ezite. Malko nu avu timp să se adăpostească în spatele caroseriei blindate a

Interceptorului. El auzi niște șocuri surde de proiectil lovind tabla groasă, dar nu putu riposta de frică să nu-l lovească pe Li Sha-Tin. Șoferul taxiului sărise repede la volan și vehiculul demară avându-l pe Li Sha-Tin în spate și cu tânărul chinez înarmat. Malko se precipită spre translatorul întins în mijlocul străzii. Era imposibil să-l abandoneze acolo și în afară de asta, era posibil să mai aibă nevoie de el.

În acel moment, Dodge-ul care-și terminase ocolul blocului reapăru pe Gore Street. Aflat la volanul Interceptorului, Simon Levine striga la John Mancham dându-i instrucțiuni. Dodge-ul îi ocoli pe Malko și pe translator și se lansă în urmărirea taxiului.

Atunci demară și betoniera într-un nor de praf. Taxiul tocmai oprise la culoarea roșie a semaforului din Dunlevy Avenue. Dodge-ul se opri alături. În acel moment, claxonul betonierei scoase un fel de muget ca de elefant și taxiul demară din nou trecând peste stop. Dodge-ul nu avu timp să facă aceeași manevră. Betoniera îl lovi cu toată greutatea celor treizeci de tone ale sale, îl împinse de-a curmezișul intersecției cu bara sa enormă îndreptându-l spre trotuar.

Malko, susținându-l pe Charlie Fang încă în stare de șoc, tocmai reușise să ajungă la Interceptor. El îl auzi pe Simon Levine urlând:

— *My God!* O să-i strivească.

În poziție oblică pe șosea, betoniera împingea Dodge-ul spre fațada unui vechi imobil, strivindu-l ca pe un fagure, după care se retrase lăsând doar un morman de fiare din care se auzeau țipete îngrozitoare și plecă din nou pe Cordova.

Taxiul dispăruse de mult.

* * *

— John! John! *You're O.K.?*

Îndoit de șale peste portiera turtită a Dodge-ului, Simon Levine încerca s-o deschidă cu disperare. Malko zări o siluetă prăbușită asupra volanului. Era cea a lui John Mancham, *case-officer*-ul C.I.A. Unul dintre hondurieni, cu fața însângerată, nu părea să se afle într-o situație mai bună.

Celălalt, Juan Olvido, deschise portiera din spate și ieși clătinându-se. Era și el Groggy. Lui îi sângera fața, dar nu era decât din cauza cioburilor de geam. În sfârșit portiera din față cedă. Simon Levine reuși să-l scoată pe John Mancham din caroseria mașinii. Americanul era leșinat și era imposibil să-ți dai seama dacă rănile sale erau serioase. În sinea sa, Malko tremura. În tot acest timp, oamenii din Goangbu fugeau cu Li Sha-Tin.

— Simon, spuse el, rămâneți aici cu răniții. Eu continui urmărirea cu Jésus și Juan. Malko se urcă la volan și Jésus luă loc lângă el. În

momentul în care se întoarse pentru a vedea ce face Juan, ei își dădură seama că translatorul chinez dispăruse. Profitând de incidentul cu Dodge-ul, acesta se eclipsase. Dacă aveau să-l găsească pe Li Sha-Tin, asta nu ar simplifica lucrurile. Dar înainte de toate trebuiau să pună mâna pe el.

Demarând în trombă, Malko trecu peste stopul de la Dunlevy Avenue, apoi de următorul. Nici urmă de betonieră și cu atât mai mult de taxi! El nu se oprea de înjurat printre dinți, nebun de furie că fusese păcălit.

— Unde or fi ei? întrebă Jésus depășit.

În spate Juan își tampona obrazul, mai degrabă în stare proastă.

— În mod sigur, se duc spre port, spuse Malko.

Ajuns la intersecția cu Main Street, el vira la dreapta: marea arteră care cobora spre Waterfront Drive, de-a lungul cheiurilor. El ajunse în dreptul zonei portuare, mai vira odată la dreapta, parcurse două sute de metri pentru a ajunge într-o fundătură, trebui să se întoarcă, pentru a parcurge Waterfront Drive cu toată viteza, fără să vadă nimic. Ajuns la heliport, el se întoarse din nou înjurând. El nu reușea să traverseze în partea cealaltă. Cu pulsul accelerat la nebunie, el își impuse să conducă mai încet. La dreapta era calea ferată și la stânga terenurile zonei portuare, ale cărei macarale se profilau sub clarul de lună.

La această oră tardivă totul era întunecat și pustiu. Deodată zări farurile unei mașini care se pregătea să traverseze unul din terenurile virane în direcția Waterfront Drive. Aceasta debușă în câmp deschis înaintea sa și se depărtă spre rampa de pe Main Street. El avu timp să vadă că era un taxi.

Ce făcea un taxi la această oră în acest colț pustiu? El ajunse în dreptul locului de unde apăruse acesta, luă un viraj și se angajă pe un mare teren viran care se termina la malul apei. El aprinse faza mare a farurilor, nezărind la început decât conteinere înghesuite unele peste altele. Mai apoi, puternicul fascicul de lumină dădu la iveală o siluetă neașteptată – betoniera oprită lângă un șir de conteinere.

Jésus scoase un strigăt sălbatic.

— Ei sunt aici! *Hijos de puta!*

În momentul în care Malko se apropia, betoniera se puse în mișcare și vira la stânga. Într-un muget asurzitor de motor diesel, vehiculul enorm venea direct spre ei. Malko, orbit de farurile ei, făcu un viraj într-o parte și roțile Interceptorului căzură într-un făgaș. Ei săriră cu toții până în plafon. Malko restabili traiectoria și acceleră.

— Păzea! urlă Jésus.

Betoniera se năpustea asupra Interceptorului ca un rinocer furios. Ei urmau să fie striviți. Malko mai vira odată ca un toreador care evită

taurul dar Interceptorul căzu iar într-un fel de groapă. Motorul cală. Betoniera se apropia într-un muget de motor. Ei n-ar mai fi avut timp să redemareze.

— *Săriți!* urlă Malko dând exemplu personal.

Ei nu reușiseră bine să se ridice că enorma bară a betonierei le lovi într-o parte mașina.

Se auzi un zgomot surd și Interceptorul fu răsturnat pe o parte, cu partea laterală turtită în ciuda blindajului său.

Malko și hondurienii fugeau deja spre conteinerele aliniate de-a lungul cheiului. Malko distinse niște siluete care mișunau în întuneric și auzi țipete și interjecții în limba chineză. Unul dintre chinezi se detașă de ceilalți, se năpusti în direcția lor și ridică brațul drept ca și cum ar lansa o grenadă.

Juan Olvido care fugea alături de Malko, scoase un țipăt și se prăbuși ca fulgerat. Malko se opri, se aplecă asupra lui și-l întoarse. Hondurianul avea înfiptă în ochiul drept o stea de oțel în cinci colțuri cu cinci brațe oțelite ca niște lame de ras.

El se ridică furios. Cel care lansase steaua se pregătea să arunce o a doua. El nu ezită. Trăgând piedica Browningului de la cingătoarea sa, el strânse crosa cu ambele mâini întinse și apăsă pe trăgaci. Cele paisprezece focuri porniră în serie cu o viteză nebună. El își simțea pumnul ca scuturat de descărcări electrice. Când chiulasa rămase deschisă și încărcătorul gol, chinezul nu mai era decât o grămadă de cârpe pe pământ.

Jésus Domingo continuase să avanseze trăgând rafale fără zgomot cu arma sa Skorpio. Se mai auziră focuri de revolver apoi se lăsă liniștea. Atunci când Malko și Jésus ajunseră lângă șirul de conteinere, descoperiră încă patru corpuri întinse pe jos.

Malko nu avu timp să se întrebe unde era Li Sha-Tin. Betoniera revenea la asalt într-un muget de infern. Jésus nu-și pierdu sângele rece. Reîncărcând arma el înjură printre dinți:

— *Cabron!*

El așteptă ca enormul vehicul să se apropie și deschise focul trăgând rafale scurte ochind parbrizul. La-nceput, proiectilele sale părură să n-aibă nici un efect.

Betoniera continua să avanseze. Deodată însă, cursa ei își modifică sensul. Ea trecu la câțiva centimetri de ei într-un zgomot asurzitor și fără să reducă viteza, se aruncă în apa portului.

Se auzi un enorm plescăit. Șoferul, probabil mort, pierduse controlul volanului.

Acum domnea o liniște apăsătoare. Malko privi în jurul său.

Nici urmă de Li Sha-Tin.

* * *

El nu dispunea de prea mult timp. Era posibil ca exploziile să fi fost auzite. Malko strigă:

— Li Sha-Tin! Li Sha-Tin!

Nici un răspuns.

Măcar de n-ar fi fost ucis în schimbul de focuri. Malko luă mica lanternă de care nu se despărțea niciodată și începu să examineze conteinerele înghesuite de-a lungul cheiului. Toate purtau o enormă inscripție cu litere negre pe fond roșu: COSCO. El își reînoi chemările fără mai mult succes. Jésus, adăpostit lângă unul dintre conteinere, pusese un nou încărcător la arma sa și supraveghea împrejurimile. Malko își continua inspecția. Deodată, la al treilea conteiner, el zări ceea ce căuta. În timp ce celelalte aveau ușile metalice zăvorâte, acesta le avea întredeschise. El le împinse și ele se deschiseră printr-un scârțâit.

El lumină interiorul cu fasciculul luminos și pulsul său se acceleră. Conteinerul era gol, dar într-un colț erau o grămadă de cuverturi, o navetă cu sticle cu apă și o cutie mare. El găsise „cabina" lui Li Sha-Tin dar acesta nu mai era acolo. El nu mai avu timp să-și pună întrebări, tetanizat de strigătul lui Jésus Domingo.

— *He is here! He is fleing!* [1]

Malko ieși din conteiner și se năpusti spre hondurianul care gesticula ca un nebun, arătându-i o siluetă care fugea cât o țineau picioarele de-a lungul unui gard care despărțea terenul pe care erau ei de următorul. Fără să se gândească, Malko demară ca un alergător pe o sută de metri, urmărit de Jésus.

Dar solul era denivelat și el nu mai avea douăzeci de ani. După ce fusese rănit la Hongkong, plămânii îi făceau uneori zile fripte. Cu furia în suflet, el trebui să încetinească. Fugarul ajunsese deja la Waterfront Drive. El escaladă taluzul care ducea la calea ferată și când o trecu pe sub un felinar, Malko recunoscu, fără riscul de a greși, treningul roșu al lui Li Sha-Tin.

Atunci când el și Jésus ajunseră la rândul lor la calea ferată, chinezul se făcuse nevăzut. Era imposibil să fie găsit în labirintul de conteinere îngrămădite. Copleșit de furie, Malko se opri pentru a-și recăpăta suflarea.

Ce dezordine!

Jésus privi nervos în jurul său.

— Să mergem! Să mergem! spuse el încet.

---

1. El este aici. Fuge! (n.a.)

Malko,amărât, privi pentru ultima oară locul în care dispăruse Li Sha-Tin. Waterfront Drive era pustiu. El se întoarse spre hondurian.

— Dar prietenul dumneavoastră?

Jésus făcu un gest de neputință.

— Nu se mai poate face nimic pentru el.

Ei plecară pe jos, tăcuți, trecând prin fața heliportului. După ce parcurseră cinci sute de metri, ei ajunseră la extremitatea lui Burrard Street, la șase blocuri distanță de *Hyatt*. Ei se despărțiră în fața hotelului, cu o scurtă strângere de mână. Malko nu se afla în camera sa de cinci minute, când telefonul sună. Era Simon Levine.

— L-am văzut pe Jésus, îl anunță el. Sunt la curent.

Malko oftă.

— Cel puțin n-au pus mâna pe el cei de la Goangbu. Ce face John?

— Una dintre coastele sale i-a perforat plămânul. El are un traumatism cranian, dar se va însănătoși. În momentul acesta, el trebuie să se afle deja într-un spital din Seattle. L-am evacuat cu un elicopter sanitar. Din fericire, Manuel Garcia nu are decât răni fără nici o gravitate. Ce porcărie!

— Nu este greșala nimănui, oftă Malko. *Bad luck*.

Era cât pe ce să reușească, numai că șansa nu poate veni totdeauna la întâlnire.

*

* *

Malko nu reușea să adoarmă. Telefonul sună din nou. El sfârși prin a răspunde, spunându-și că dacă era Isis îi va propune o întâlnire. Ca de fiecare dată după ce înfrunta moartea, el simțea un puternic impuls sexual.

Nu era decât tot Simon Levine. Americanul părea un pic mai reconfortat.

— Am vorbit cu Washingtonul, îi spuse el. Ei ne felicită pentru că am zădărnicit manevra celor de la Goangbu.

— Bravo! spuse Malko, fără entuziasm.

— Ei spun de asemenea, că trebuie făcut totul pentru a-l găsi pe Li Sha-Tin înaintea oamenilor Pekinului.

Reîncepea vânătoarea. Desigur cei de la Goangbu nu vor renunța din cauza unui eșec. Malko încercă să se convingă că pierduse o bătălie, dar nu războiul.

Capitolul VIII

— Li Sha-Tin a dispărut, anunță Simon Levine cu voce ștearsă. El nu este în apartamentul lui din Crystal Court. Jésus stă la pândă acolo cu Manuel Garcia. Telefonul din apartament nu răspunde. După toate câte s-au întâmplat, au venit niște polițiști în această dimineață ca să pună o grămadă de întrebări. Ei de asemenea, îl caută.

Într-un mic birou care dădea în cel a consulului american, legat de Langley cu un telefon protejat, fusese instalată o mică sală de conferințe. Erau acolo aranjate gustări, cafea și apă minerală. Simon Levine avea cearcăne la ochi, deoarece își petrecuse o parte din noapte redactând „hârtii" care mergeau acum la faxul codificat al consulatului. Bilanțul ofensivei Goangbu-ului era încărcat.

Un mort, hondurianul Juan Olvido, un rănit grav, John Mancham, doi răniți ușor, dacă-l puneau la socoteală și pe translatorul furnizat de Sonny Chai și Interceptorul redus la o masă de fier vechi. Totuși, punctul esențial era, cu siguranță, dispariția lui Li Sha-Tin. Malko bău puțină cafea rece și conchise:

— De-acum înainte, noi avem proba cârdășiei dintre canadieni și guvernul din Pekin. Eliberarea lui Li Sha-Tin era astfel planificată, încât să permită răpirea lui. Șoferul taxiului știa cu câteva minute înainte ora când acesta va ieși din închisoare. A fost un întreg lanț de complicități.

— Pe care noi nu-l vom putea dovedi niciodată, oftă Simon Levine. În fine, dacă noi n-am fi fost acolo, în acest moment Li Sha-Tin ar fi plutit pe *Pretty River* spre China. Treaba este cum să-l găsim acum?

— Două persoane ne pot ajuta, spuse Malko. Brian Murray care deja a obținut informații prețioase și eventual, Sonny Chai. Trebuie să aflăm ce s-a întâmplat cu cele două gorile ale lui Li Sha-Tin. Prin ele, am putea ajunge până la el.

Simon Levine își consultă ceasul.

— Eu trebuie să rămân aici. Îi voi cere lui Isis să-i telefoneze lui Brian Murray. Mergeți să-l vedeți pe Sonny Chai. Ne întâlnim la dejun la *Sutton Place*.

* * *

Sonny Chai părea încă și mai abătut față de vizita lor precedentă. În momentul în care-l primi în biroul său pe Malko, el îi spuse pe un ton deznădăjduit:

— Mă tem că Victor e mort. Am telefonat la poliție și ei nu-și pot explica dispariția lui. Ei i-au percheziționat apartamentul și n-au găsit nici un indiciu.

Malko dădu din cap resemnat.

— Dispariția lui este legată de afacerea Li Sha-Tin. A fost eliminat probabil de oamenii Pekinului.

Tânărul avocat îi aruncă o privire plină de spaimă.

— Ce s-o fi petrecut oare în închisoare? Translatorul meu era cât pe ce să fie și el omorât. I-a fost teamă pentru viața lui. Tocmai mi-a dat telefon.

— Lucrurile au luat o întorsătură proastă, îi explică Malko.

El îi povesti lui Sonny Chai despre încăierarea sângeroasă de pe docuri și dispariția lui Li Sha-Tin.

— Trebuie să mă informez privitor la soarta celor doi bodyguarzi, conchise el și să-i contactez. Prin ei este posibil să regăsesc urma lui Li Sha-Tin. Puteți să-mi dați o mână de ajutor?

— Desigur! Îi voi da telefon judecătorului însărcinat cu această afacere. Sper că-mi va da un răspuns.

El ceru secretarei sale să cheme palatul de justiție și-i oferi un pahar cu ceai lui Malko. Telefonul sună peste câteva clipe. Era secretara.

— Domnule Chai, cei doi clienți ai dumneavoastră au fost eliberați în această dimineață, îi comunică ea, pentru o cauțiune de cinci mii de dolari.

Malko își reținu o înjurătură. Situația rămânea aceeași.

— Trebuie să-i găsim, spuse el. Putem face rost de adresele lor?

— Desigur.

Secretara sună câteva minute mai târziu și le comunică două adrese din Richmond cu două numere de telefon corespunzătoare. Sonny Chai sună imediat cele două numere și nimeri succesiv peste soțiile celor doi vagabonzi chinezi. Răspunsurile lor fură identice: soții lor nu mai locuiau acolo de mult timp și ele nu știau unde se găseau aceștia.

Încă o pistă se înfunda.

— Dumneavoastră aveți antene în comunitatea chinezească, îi spuse Malko avocatului. Vă puteți informa cu privire la Li Sha-Tin? El nu s-a mutat pe altă planetă!

— Voi face tot ce-mi va sta în putință, promise Sonny Chai, dar dacă el a fost luat în primire de rețeaua triadelor va fi foarte greu să-l găsim repede.

— Poliția canadiană cunoaște aceste rețele?

Sonny Chai surâse enigmatic.

— Nu. Vă chem eu de îndată ce aflu ceva.

*
* *

Simon Levine era agățat de telefon în biroul lui Adventure Productions. El închise, epuizat și cu ochii injectați.

— „Buzzy" Krongar vrea să mă duc să raportez prin viu grai la Langley, spuse el. Plec imediat, numai că din cauza decalajului orar, voi ajunge seara târziu și nu mă voi putea înapoia decât mâine seară.

— Aveți noutăți de la Brian Murray? întrebă Malko, după ce-i relatase cum decursese vizita la domnul Sonny Chai.

— Isis a lăsat un mesaj pe mobilul său. Sper că o va suna.

— Dar dinspre Burnaby?

— Nimic nou. Jésus și Manuel sunt acolo și nu se mișcă.

El făcu o scurtă pauză și adăugă pe un ton ambiguu:

— V-o încredințez pe Isis. Eu n-o să am timp nici măcar să ia dejunul. I-am trasat sarcina Sandrei să închirieze o nouă mașină. Ar trebui să fie adusă imediat.

Cu diplomatul încuiat, el plecă cu pași mari afară din birou, desigur cu moartea în suflet pentru că trebuia s-o lase pe Isis în urma lui. Malko realiză că nu avea nici măcar numărul mobilului tinerei femei și o chemă pe Sandra.

— Puteți s-o chemați pe doamna Scott în apartamentul ei?

Peste treizeci de secunde, Isis era la celălalt capăt al firului, fierbinte. Prima întrebare pe care o puse fu:

— A plecat Simon?

— De cinci minute, preciză Malko.

— Ouau! Ne vom putea amuza.

Lui Malko nu prea îi stătea gândul la amuzament.

— V-a telefonat Brian Murray?

— Da.

— Ce a spus?

— Mi-a fixat întâlnire în seara asta.

— Unde?

Ea râse cristalin.

— Vă voi spune dacă sunteți foarte drăguț. Ne întâlnim jos la bufet.

Înainte să coboare, Malko îl chemă pe Jésus: nimic nou dinspre partea aceea. Calm deplin.

* * *

Malko degusta un bloody mary pentru a-și mai destinde nervii, când o voce ironică întrebă:

— Pot să iau loc?

Isis era în fața mesei mai sexy ca niciodată cu gura sa roșie, ochelari negri și un taior orange curbat care-i dezvelea picioarele lungi fusiforme și îi sublinia amploarea coapselor.

Malko îi aruncă o privire admirativă.

— Sunteți magnifică! Nici un kilogram în plus.

Ea se așeză cu un surâs ironic.

— Deci Simon e plecat?

— Dumneavoastră o știți la fel de bine ca și mine.

— S-a rugat de mine să merg cu el, confirmă ea. El este convins că vreau să mă culc cu scârba aia de Jésus. Chiar pe o insulă pustie, n-aș face așa ceva. Îmi comandați și mie un strawberry daiquiri?

Malko așteptă ca ea să fi gustat o cantitate destul de mare după care o întrebă:

— Unde este prevăzută întâlnirea cu Brian Murray din seara asta?

Ea îi aruncă o privire ironică.

— V-am spus că o să vă dezvălui dacă sunteți drăguț cu mine. Nu este încă cazul...

— Isis, insistă el, este extrem de important să vorbesc cu el.

Ea spuse cu o indignare mimată:

— Dar el cu mine are rendez-vous-ul. Eu nu știu dacă el dorește să vă vadă.

Ea se aplecă înainte, ceea ce îi permise lui Malko să vadă că ea nu purta decât un sutien negru pe sub taior și adăugă:

— Dar dacă sunteți într-adevăr drăguț, până diseară vă iau cu mine.

Malko se întreba dacă s-o sugrume imediat, sau să mai aștepte puțin.

— Deci, care-i programul?

— Ronțăim puțin și apoi facem ceva cumpărături, propuse tânăra femeie.

* * *

Isis scutură un corset negru pe sub nasul lui Malko sub privirea amuzată a vânzătoarei din *Victoria's Secret*.

— Îți place asta, *darling?*

Infernal. Mai întâi Isis îl târâse într-un mare magazin de decorațiuni unde ea îi arătase lui Malko canapeaua viselor sale, o creație a decoratorului parizian Claude Dalle, o canapea Art deco din piele neagră cu spate galben crocodil. Pe urmă fuseseră în trei magazine de lenjerie. Isis se amuza copios. Malko îl suna la telefon la fiecare jumătate de oră pe Jésus, aflat la pândă la Burnaby. Isis parcă jurase să-l facă să-și iasă din sărite.

— *Cumpăr corsetul*, îi spuse ea. Asta îl excită teribil pe soțul meu.

Vânzătoarea roși. La Vancouver se foloseau mai mult genunchierele decât corsetul. Malko trebui să plătească șase sute de dolari. Ei plecară încărcați cu pachete.

— Mergem acasă, spuse ea.

Lui Malko nu trebui să-i mai spună a doua oară.

După ce o lăsă pe Isis, el se duse la Burnaby, în noua Toyota Land Cruiser închiriată, pentru a le ridica moralul celor doi hondurieni. Jésus coborî din noua lor mașină, un Ford bej.

— Sunt sătul până peste cap. Sunt sigur că el nu-i aici. Canadienii nu se arată pe-aici, deci ei știu unde se află el.

— Rămâneți aici până la ora zece seara, le ordonă Malko. Vedeți dacă se aprinde lumina în apartament!

El plecă din nou. Breitlingul său arăta ora cinci. Avea destul timp la dispoziție. Douăzeci de minute mai târziu, el ajunse pe terenul unde avusese loc confruntarea din ajun. Caroseria Interceptorului era tot acolo, dar conteinerele dispăruseră. El merse până la chei. *Pretty River* nu mai era ancorat în Burrard Inlet...

El plecă și sună și mobilul în același timp.

— Unde sunteți? întrebă Isis.

— În oraș...

— Veniți, îi spuse ea. Vreau să vă arăt ceva. Sunt la birou.

* * *

Isis fu cea care-i deschise ușa marelui apartament care adăpostea biroul lui Adventure Productions, îmbrăcată în același taior dar cu picioarele împodobite în negru și din belșug parfumată. O luminiță amuzată plutea în ochii ei cenușii.

— Unde-i Sandra? întrebă Malko, mirat.

— Este aproape ora șase, așa că ea a plecat. Doreați s-o vedeți?

— Nu. La ce oră avem întâlnire cu Brian?

— Veniți, spuse ea, am să vă spun.

Ea îl precedă în biroul lui Simon Levine a cărui fereastră mare dădea spre imobilul din față. Abia intră Malko și ea se-ntoarse cu fața spre el.

— Veniți! repetă ea. V-am spus că vreau să vă arăt ceva.

El se apropie. Atunci când fu aproape de ea, Isis îi luă mâinile cu un gest foarte blând și i le puse pe partea laterală a șoldurilor sale. Instantaneu, el simți adrenalina crescându-i în artere. Sub degetele sale, el simțea șerpii unui portjartier bine întins. Isis îl studia cu coada ochiului. Ea văzu în ochii lui ce simțea și murmură:

— Eram sigură că asta o să vă placă. Pipăiți-mi ciorapii...

Ea îi luă mâna stângă și i-o puse exact sub tivul fustei sale. Malko, în contact cu nylonul, își simți libidoul crescând. Isis își desfăcuse ușor picioarele, atât cât îi permitea fusta strâmtă a taiorului. Ea își descheie sacoul. Malko descoperi doi sâni obraznici oferiți de sutienul corsetului cumpărat la *Victoria's Secret*. Sfârcurile tari împungeau dantela și erau la fel de roșii ca și gura.

— Eu îmi țin totdeauna promisiunile, spuse ea.

Pântecul ei avansa spre al lui și respirația ei devenise mai rapidă. Malko mai rezista încă eroic. Nu se petrecu nimic timp de câteva clipe.

— Nu mă doriți? Sunt prea grasă?

— De ce aici? întrebă Malko, încercând să câștige timp.

— Pentru că mă excită faptul de a mă transpune în postura unei secretare puțin parșive care-și excită patronul, spuse Isis cu simplitate

Cum Malko nu se mișca, ea îl respinse brusc, furioasă.

— Cu atât mai rău pentru dumneavoastră! Brian va fi cel care va profita. O seară bună!

El o apucă din nou de încheietura mîinii, făcând-o să se răsucească. Privirile lor se întâlniră și el simți că ea nu glumea. Aceasta era capabilă să rateze întâlnirea cu Brian doar dintr-un capriciu. ...

Nu schimbară nici un cuvânt. Când el o împinse spre birou, ea își trase fusta strâmtă în sus, ceea ce-i permitea să se deschidă un pic mai mult. Apăru partea de sus a ciorapilor cu șerpii negri ai jartierelor. În același timp gura ei se strivi de buzele lui Malko și ea se aruncă asupra lui cu tot corpul. Odată scrupulele sale înlăturate, el fu cel care puse mâinile pe coapsele lui Isis ridicând și mai mult fusta. El atinse satinul negru al chilotului și tânăra femeie scoase un geamăt. Malko își dădu seama imediat că ea nu juca o comedie. La

rândul său, el simți că abdomenul îi va exploda. Ei se mângâiau reciproc cu febrilitate. Isis îi smulse cureaua și pantalonul îi căzu la glezne iar ea îi luă sexul în mână. El însuși luase în stăpânire sexul inundat al tinerei femei. Atunci când el trase în jos chilotul de satin de-a lungul coapselor, cu corpul aplecat spre spate și mâinile sprijinite de birou, ea își „trăia" fantasma de secretară siluită de patronul ei. Pe pipăite, ea puse piciorul său stâng pe un scaun pentru a se oferi mai bine. Malko nu mai avea poftă să tergiverseze. Dintr-o mișcare de șale bine țintită, el se cufundă în abdomenul lui Isis. Dacă era să facă o treabă, cel puțin s-o facă bine. Apoi, bine arcuit, el se lăsă pe umerii tinerei femei, forțând-o să se culce peste birou de unde toate hârtiile își luară zborul. Pe urmă, o apucă de șolduri ridicându-i picioarele la verticală. În această poziție sexul tinerei fete era chiar pe marginea biroului. Malko se retrase puțin și, apoi cu tot elanul, el o pătrunse cât îi era sexul de lung.

— Așa, da, gemu Isis, până la fund.

Acum, cu picioarele ei ridicate spre tavan, el începu s-o penetreze cu lovituri ample, împingând-o puțin câte puțin pe biroul care se cutremura sub loviturile lui. Isis, cu o mână sprijinită de telefon și cu alta de un biblioraft, se zvârcolea sub asalturile lui, scuturată de un orgasm cu repetiție. Atunci când Malko se retrase brusc, ea emise un strigăt foarte puternic:

— *Non! Don't go!*

Deja el o trăgea spre sine așezând-o în picioare și o întorcea cu spatele. Ea înțelese și se alungi pe burtă pe birou. El o penetră încă mai ușor în această poziție. Isis, cu mâinile prinse de marginea opusă a biroului, gemea fără întrerupere. Cu mintea rece ca un iceberg, Malko era foarte decis s-o facă să plătească numărul ei de femeie stricată. El se mai retrase odată dar nu trebui să meargă prea departe pentru a găsi ce căuta.

— Nu! țipă Isis pe un ton diferit atunci când simți sexul lui Malko așezându-se pe deschiderea dintre fesele sale.

Malko nu o luă în seamă. El forță puțin sfincterul care rezista și, în poziție aproape verticală, apăsă cu toată greutatea. Inelul de mușchi cedă dintr-o dată și el avu plăcerea să-și vadă sexul dispărând între fesele lui Isis care urla ca o sirenă... Era strâmt, cald, delicios. Acest semi-viol îl exita atât de tare, încât explodă foarte repede înfundându-se încă mai mult. Ei rămaseră în această poziție încă câteva clipe, fulgerați de plăcere, după care el în sfârșit se retrase. Picioarele lui Isis se așezară pe pământ. Tânăra femeie se întoarse. Rimelul de pe genele sale se topise și se răspândise sub

forma unor dungi negricioase pe față. Privirea sa era tulbure și gura se dublase ca volum. Ea se lăsă să cadă pe mochetă, ca o păpușă dezarticulată.

— Ticălosule! murmură ea. M-a durut.

Apoi ea se ridică și cu niște gesturi imprecise, întinse mâna, apucă sexul încă în stare de erecție și-l băgă în gură cu totul.

Malko avu impresia că este supus unui electroșoc. Isis era încă mult mai nebună decât își închipuia el.

*
* *

Isis nu lăsă mâna lui Malko decât la intrarea în restaurantul *Capone's* din Hamilton Street, cu doi instrumentiști de jazz și fotografia lui Al Capone pe pereți. După ce fusese „violată" ea își refăcuse machiajul și fusese cuminte ca o icoană. Malko inspectă sala în toată lungimea ei, cu un bar pe partea dreaptă și cei doi instrumentiști care, pe o estradă în fund, cântau un jazz lipsit de entuziasm.

Brian Murray era deja acolo, singur la o masă. El nu păru prea încântat văzându-l pe Malko, dar se osteni să-și ascundă sentimentele.

— Vă mulțumesc că ați venit, spuse Malko, lăsând-o pe Isis să se așeze pe banchetă lângă polițistul canadian. Suntem în rahat.

Brian Murray deja pusese mâna pe coapsa lui Isis. Malko se întreba dacă el va remarca faptul că ea purta ciorapi. Polițistul se putea gândi că ea se gătise astfel pentru el.

Canadianul râse scurt. Cu ochii lui frumoși albaștri, trăsăturile sale regulate și mustața stufoasă, el părea un play-boy la sfârșit de carieră.

— Știu. Dar nu numai dumneavoastră.

— Ce vreți să spuneți?

— Și cei de la CSIS sunt în cofă. Ei de asemeni, l-au pierdut pe Li Sha-Tin. Nimeni nu știe unde este.

Capitolul IX

Malko se simți încurajat și totodată perplex, chiar dacă asta confirma ceea ce el deja știa de la Jésus.

— Oare n-o fi vreo manevră de intoxicare? întrebă el, făcându-se avocatul diavolului.

— Nu, afirmă imediat Brian Murray. Tocmai am stat la un pahar de băutură cu unul din vechii mei prieteni de la CSIS. Ei sunt înebuniți: Ottawa le spusese să nu se mai ocupe de afacere, or, în dimineața asta, ei au primit ordin de la șeful de cabinet al lui Chrétien să-l găsească pe Li Sha-Tin cu orice preț. Ei au pretins că acesta i-a fentat pe agenții de la RCMP care vegheau asupra lui. Toată ziua ei au verificat domiciliul său și câteva puncte unde știau că-l pot găsi, fără nici un rezultat.

— Credeți că a putut părăsi țara?

Brian Murray, tot masând mașinal coapsa lui Isis, rânji mecanic.

— Unde vreți să meargă, în afară de Statele Unite? El n-are pașaport.

— Dumneavoastră n-ați auzit nimic despre dispariția lui Victor Chang?

— Nimic. În mod sigur, asta e o operațiune clandestină a celor de la Goangbu. Ei au niște rețele implantate prin toată Canada.

Ei se întrerupseră ca să facă comanda. Isis fu foarte decepționată că nu aveau strawberry daiquiri și comandă un Defender „Very Special Reserve", ca și Brian Murray! În momentul în care chelnerul se îndepărtă, Malko reveni la asalt:

— „Black Ghost" Ming și „Stupid Ricky" au fost eliberați în dimineața asta, spuse el. Eu am încercat să-i găsesc prin intermediul lui Sonny Chai, asociatul lui Victor Chang, dar n-am reușit. Aveți idee cum putem pune mâna pe ei?

Polițistul canadian făcu un gest de neputință.

— Nu.Știu că au foast eliberați din ordinul parchetului. Cum poliția locală nu era prevenită, ei s-au făcut nevăzuți. Trebuie să fie pe undeva prin Richmond.

— Cu Li Sha-Tin?

Brian Murray bău o înghițitură din băutura sa.

— E foarte posibil, dar acolo, noi ajungem în rețeaua triadelor impenetrabile. Ei se pot ascunde acolo timp de câteva luni. Este suficient ca ei să nu fie reperați prin telefon. Eu cred că lui Li Sha-Tin i-a fost tare teamă. El nu se aștepta probabil ca Pekinul să încerce să-l răpească. Vrea să câștige timp. Poate că negociază direct cu chinezii.

— Ce să negocieze?

— Nu știu nimic, mărturisi canadianul. Cu ei nu se știe niciodată. Dar acum, când Li Sha-Tin are dovada că toți canadienii sunt gata să-l trădeze, el nu se poate baza decât pe el însuși.

— Dar de ce nu se refugiază la americani?

— La asta nu pot răspunde eu.

Li se serviră niște paste vâscoase în care pluteau bucăți de ciuperci. În Canada erau încă la nivelul epocii de piatră în privința artei culinare. Epuizați, cei doi muzicieni părăsiseră estrada și se duseseră la bar. Malko îl lăsă pe Brian Murray să atace pastele înainte să întrebe:

— Aveți vreo idee despre cum să-l găsim?

Polițistul canadian se osteni cu fiertura vâscoasă înainte să răspundă.

— Poate. Eu am de mult timp o „sursă" la Richmond, un membru al triadei King Kok. El mi-a vândut ponturi bune. Trebuie însă plătit.

— Asta nu-i nici-o problemă. Cât?

— Câteva sute de dolari. El este în concurență cu triada Big Circle Boys, pentru afaceri de racket. S-ar putea să ne ajute. El se numește William Hing Lun și are un butic de „Dry cleaning" în Yaohan, marele supermarket din 3-e Avenue, la Richmond.Atenție însă! Acolo nu sunt albi. Veți fi repede reperat. Nu telefonați. Mergeți acolo din partea mea. El mă cunoaște sub pseudonimul „Grizzli". Este tot ce pot eu să fac.

Mai răscoli puțin pastele din farfuria sa, pe care o împinse deoparte și sorbi Defenderul dintr-o înghițitură. Era clar că era obsedat de un singur gând, acela de a rămâne singur cu Isis.Tânăra femeie nu mâncase nimic. Fără muzică, locul era încă și mai dezolant.

Malko ceru nota în momentul în care cântăreții se apucau fără convingere de treabă. Atunci când ieșiră, afară ploua. Brian Murray își trecu brațul protector în jurul taliei lui Isis, în fine în al nouălea cer. Aceasta spuse deodată:

— Brian mă va conduce. Ciao! Ciao!

Malko îi privi depărtându-se. Canadianul câștigase un moment de fericire iar Isis era într-adevăr o târfă încântătoare. Lui îi mai stăruiau în urechi țipetele sale de plăcere.

*
* *

Sediul secției „Informații" al RCMP se găsea la nr. 5255 pe Heather Street, în capătul sudic al Vancouverului într-un tihnit cartier rezidențial, între un teren de sport și o școală. Pe clădirile sale enorme din cărămidă roșie nu exista nici o inscripție, ci doar un discret drapel canadian indicând că e vorba de o clădire oficială. Brian Murray parcă mașina sa într-un parking aflat vizavi și traversă puțin emoționat. Mereu simțea o nostalgie atunci când revenea la vechea sa „casă", din care fusese pe nedrept izgonit cu câteva luni în urmă.

Pentru că nu mai avea legitimație de serviciu, el trebui să-și comunice identitatea plantonului de serviciu și să aștepte ca acesta să anunțe persoana cu care urma să se întâlnească, ceea ce era suprema umilință. În fine, fu autorizat să urce la primul etaj. Omul cu care avea întâlnire, Robert Parker, era directorul operațional al acestei secții. El nu încetase să-l vadă pe Brian Murray, chiar atunci când acesta din urmă fusese pus pe tușă. Cei doi bărbați se cunoșteau și se apreciau de douăzeci de ani. El era cel care în ajun, după consultarea șefilor săi, îi sugerase lui Brian Murray o posibilitate de a se reintegra în serviciu grație legăturilor sale cu C.I.A. El păstra toată stima pentru vechiul său coleg. Deși prost tratat, Brian Murray nu comisese crima supremă, aceea de a trăda, de a comunica presei conținutul raportului „Sidewinder". De cum îl primi pe vechiul agent al RCMP în biroul său, Robert Parker nu pierdu timpul cu formule de politețe.

— A mers? întrebă el.

— Categoric, confirmă Murray. Sunt sigur că se vor folosi de pont.

— Bravo! spuse Robert Parker.

Târgul propus lui Brian Murray fusese ideea sa: să le întindă o capcană celor de la C.I.A. ajutându-i să-l găsească pe Li Sha-Tin. Americanii dispuneau de mai multe mijloace și în plus libertate de acțiune pentru a o face. Cum nimeni nu știa în acel moment ce se va întâmpla cu Li Sha-Tin, era mai prudent din partea canadiană să nu se implice prea mult.

În fine, colac peste pupăză, RCMP-ul era concurenta feroce a C.S.I.S., în mod oficial însărcinată cu aceeași misiune de către Ottawa. Altfel spus, dacă Brian Murray reușea, el contribuia la gloria deja considerabilă a poliției călare canadiene Șeful acesteia autorizase operațiunea. Miza pentru Brian Murray era vitală. În caz de succes, el urma să fie reintegrat în fostul său serviciu. Robert Parker nu-și ascunse satisfacția.

— Bravo, dar fiți prudent. Să nu subestimați C.I.A. Adesea, pe nedrept, ei ne iau de fraieri. Să nu facem și noi ca ei. Sursa dumneavoastră este fiabilă?

— Da! confirmă fostul polițist, este. El mi-a dat adesea informații bune.

Robert Parker nici măcar nu-l întrebase de nume. Așa ceva, nu se obișnuia. Ei se despărțiră cu o viguroasă strângere de mână. Atunci când părăsi clădirea din cărămidă roșie,, Brian Murray avea inima ușoară. El își întoarse privirea spre edificiu, spunându-și că în curând va merge acolo în fiecare dimineață și dacă mai reușea s-o păstreze și pe fantastica Isis, fericirea lui era completă. În ajun, după ce plecaseră de la restaurant, ea consimțise chiar să-l masturbeze în parkingul lui Diamond Casino, pretextând că trebuia să se întoarcă repede la hotel, pentru ca Simon Levine să nu bănuiască nimic. Când el o întrebase de ce își pusese ciorapi pentru a-i acorda o plăcere atât de modestă, ea i-o întoarse spunându-i că se gândea că va dispune de mai mult timp, dar că nu avea încredere în agentul C.I.A. care o însoțise la restaurant.

Ajuns acasă, Brian Murray se masturbase din nou, gândindu-se la picioarele lungi îmbrăcate în nylon ale lui Isis. Va fi a lui altă dată. Ea îi promisese.

* * *

Yaohan Center semăna cu toate supermagazinele americane sau canadiene, cu excepția faptului că aici nu existau decât clienți chinezi. Aflat la capătul lui 3-e Avenue, la intrarea în Richmond, el gemea de animație. Malko își parcă Land Cruiserul în parking și se îndreptă spre supermagazin, însoțit de Isis. Cu ochelarii săi negri, taiorul-pantalon verde și părul său lung împletit, făcea exact ce trebuia, pentru că erau însoțiți de un cameraman și de asistentul său, membri ai echipei de la Adventure Productions, o echipă de turnare în reperare. Ei atraseră câteva priviri curioase și cam atât. În interior era o harababură indescriptibilă. La stânga erau raioane cu

produse alimentare și la dreapta zeci de mici buticuri, mai ales restaurante. La prima vedere, ei erau singurii albi. Ei făcură încet turul tuturor buticurilor, ceea ce-i permise lui Malko să repereze boiangeria lui William Hing Lun, fixată între un restaurant de dim-sun și o mică agenție de voiaj. Ei se instalară în mijlocul atriumului și comandară sticle cu coca. În jurul lor se mânca repede și cu lăcomie.

Peste cinci minute, cu un gest, aparent neîndemânatic, Malko răsturnă pe taiorul lui Isis o parte din Coca-Cola. Tânăra femeie își scoase taiorul pătat dând la iveală magnificul dragon tatuat pe umărul său stâng și ei se îndreptară spre boiangeria lui William Hing Lun. Ei fură primiți de o tânără funcționară chinezoaică, care de abia vorbea un pic de engleză. Malko observă în fundul boiangeriei un bărbat mai în vârstă pregătindu-se să aranjeze niște haine si-i ceru:

— *Call your boss!*

Ea ascultă și chinezul se apropie de tejghea. El avea fața plată, niște ochi adânciți în fundul orbitelor, și părul lăsat în părți. El examină pata de Coca și dădu din cap.

— *No, can do. Sorry* [1].

Tocmai se pregătea să se depărteze, când Malko se aplecă spre el.

— *I am a friend of „Grizzly". I have to talk to you.* [2]

Chinezul înlemni tetanizat și privirea lui derapă. Apoi îl examină pe Malko și se bâlbîi:

— *Not here, Not here! Radisson parking, half an hour. You have a car?*

— Toyota Land Cruiser bej. 4X4. *Big wheels.*

— O.K.! O.K.!

El se cără în fundul buticului său ca și când ar fi fost urmărit de diavol. Isis și Malko ieșiră.

— Vesta mea e terminată, remarcă Isis cu tristețe. Simon va trebui să-mi cumpere una nouă.

După ședința pe care o avusese cu Malko în birou, ea era dulce ca un înger. Simon Levine îi telefona la fiecare oră, între două meetinguri, jurând că va reveni în ora următoare, ca pentru a preveni o catastrofă care deja se produsese. El trebuia să se întoarcă în dimineața următoare. Aparent, C.I.A. nu se hotăra odată cu privire la metoda ce trebuia folosită în afacerea Li Sha-Tin...

---

1. Nu pot să fac nimic, îmi pare rău (n.a.).

2. Sunt un prieten al lui „Grizzly". Trebuie să vă vorbesc (n.a.)

Ei ajunseră la Land Cruiser, lăsându-l pe cameraman pe loc și se duseră apoi puțin prin Richmond pentru a-și mai omorî timpul înainte să se întoarcă la parkingul de la hotelul; *Radisson* strălucitor de nou, care era vizavi de Yaohan Centre.

— Mergeți să beți ceva la *Radisson*, îi spuse Malko lui Isis. E mai bine ca eu să-i vorbesc între patru ochi.

El așteptă încordat. De nu i-ar da plasă. Portiera care se deschise îl făcu să tresară: William Hing Lun se strecură în mașină ca un șarpe și întrebă:

— *Where is Mr. „Grizzly"?*

— *Not here!* spuse Malko. *I am his friend.* Am nevoie de o informație. 500 de dolari.

— *What about?* întrebă chinezul cocârjat pe scaunul lui.

— Li Sha-Tin. Vreau să știu unde este.

Boiangiul chinez nu reacționă, ca și când n-ar fi auzit, apoi, după câteva clipe de liniște, spuse:

— *Tomorrow, same time, here*[1].

Mâna sa dreaptă era pusă lângă schimbătorul de viteze, cu palma în aer — o invitație mută. Malko puse acolo două bancnote de o sută de dolari. Nu trebuia să întineze afacerea.

— O.K., spuse el. Tomorrow Dawe time.

Chinezul se cără așa cum venise. Nu-i mai rămânea decât s-o recupereze pe Isis. El o găsi la barul de la *Radisson*, încercând să-i explice unui chinez aiurit ce era un strawberry daiquiri.

— Plecăm, spuse Malko

— S-a întors Simon, spuse ea, tocmai m-a sunat.

* * *

Simon Levine o devora pe Isis cu privirea, ca și când n-ar fi văzut-o de un an. Cu ochii plecați, după ce își schimbase taiorul cu o rochie, metresa sa accepta cu modestie omagiul privirii lui arzătoare. El se forță în mod vizibil pentru a-i spune:

— Trebuie să vorbesc cu Malko.

Isis se sculă, se îmbufnă și trânti ușa. Americanul aprinse o țigară cu bricheta sa Zippo cu cap de leu și oftă:

— Ce călătorie! Sunt frânt. Credeam că nu mă vor lăsa niciodată liniștit.

— Deci, ce vor?

---

1. Mâine, la aceeași oră, aici (n.a.)

— L-am întâlnit pe „Buzzy" Krongard, spuse Levine coborând vocea. El mi-a confirmat misiunea. El îl vrea pe Li Sha-Tin. Casa Albă face presiuni, deci continuăm cu mijloace mai crâncene.

— Care?

— Ei ne trmit de la Seatle un elicopter echipat cu o cameră termică.

— Ca să facă ce?

— Să ne ajute să-l găsim pe Li Sha-Tin. Cu această minune a tehnici se poate vedea și prin pereți. Camera asta reacționează la căldura degajată de ființele umane.

— Este în stare să facă diferența dintre o vacă și un chinez? Simon Levine nu savură gluma.

Categoric! Se văd formele, cu zonele calde ale corpului, chiar și prin pereți și identifică sursele de căldură, ceea ce permite să-ți dai seama dacă o casă sau un apartament sunt locuite.

Nu mai rămânea decât să fie găsit locul unde se putea ascunde Li Sha-Tin.

— Perfect, conchise Malko, dar pe moment camera dumneavoastră nu servește la nimic.

El îi relată întâlnirea sa cu William Hing Lun și sublinie:

— Pe moment, aceasta este singura noastră pistă. În aparență și canadienii îl caută dar nu-l găsesc.

Malko se ridică.

— Bine, vă las să vă rezolvați treburile. Jésus pândește în continuare la Burnaby, pentru cazul improbabil în care Li Sha-Tin ar reapărea.

În ascensor el se întrebă dacă Isis o să-i facă amantului ei en titre onorurile noului său corset.

* * *

De astă dată, Malko venise singur la Richmond. Jésus era blocat la Burnaby și Simon Levine fusese acaparat de Isis. Americanul îl determinase să ia chiar și o armă, Browningul cu paisprezece cartușe pe care el îl și folosise deja. Goangbu-ul arătase cu prisosință cât poate fi de primejdios.

La ora fixată, el îl văzu pe boiangiu traversând parkingul și privind în jurul său.

— *You have the money?* întrebă el, îndată ce ocupă loc în Land Cruiser.

— *Yes.*

Malko scoase trei bancnote de o sută de dolari, dar chinezul le refuză:

— *More. One thousand. Very, very dangerous*[1].

El făcu semnul de tăiere a gâtului. Malko mai adăugă cinci bancnote.

— *Seaplane,* bâlbâi chinezul. *Gone to Vancouver Island with friends.*

— *Where?*

— *Don't know.*

Din nou cu mâna întinsă, chinezul preciză:

— *Seaplane go from down cruise boats building.*[2]

Timpul celor câteva bancnote în plus trecuse. Malko se întoarse la Vancouver în fuga mare.Simon Levine avusese probabil parte de farmecele lui Isis, căci era mai bine dispus. El sări în sus de bucurie ascultând povestea lui.

— Eu îi cunosc pe cei care dirijează hidroavioanele. I-am folosit pentru niște filme.

Săriră în Land Cruiser, în direcția nord a orașului. Punctul de plecare a hidroavioanelor era în josul enormei clădiri care adăpostea terminalul vapoarelor de croazieră, un fel de teren viran cu barăci din lemn. Hidroavioanele se balansau un pic mai jos, de-a lungul unui ponton din lemn. Simon Levine intră în prima baracă unde dădu peste un funcționar bucuros să întâlnească un client potențial. El începu să-i explice că va avea în curând nevoie de un aparat pentru a explora Vancouver Island, apoi conversația alunecă spre afaceri.

— Nu prea bine, mărturisi operatorul, din cauza timpului prost și a crizei. Tocmai am avut un client chinez acum câteva zile. El voia să admire Pacific Rim cu niște prieteni. I-am lăsat acolo din cauza vremii proaste.

Simon Levine continua să surâdă.

— A bine, cine era?

Locatorul de hidroavioane se scuză surâzând:

— Nu vă pot spune. Secret profesional... Treaba s-a petrecut acum patru zile.

— Patru zile? Sunteți sigur?

— Da. Așteptați...

El verifică data într-un registru.

---

1. Mai mult. O mie. Foarte, foarte periculos (n.a.)

2. Hidroavionul pleacă de la baza companiei vapoarelor de croazieră (n.a.)

— Exact. Numărul 8745 este cel care a fost acolo. Grunmanul roșu. El a revenit de dimineață.

Malko și Simon Levine se priviră. În ziua aceea, Li Sha-Tin era încă la închisoare. „Sursa" lui Brian Murray îi dusese cu preșul. Ei mulțumiră și plecară. Afară, Siomon Levine explodă:

— *Son of a bitch!* Iar suntem în rahat.

— Sau mai degrabă nu am ieșit de-acolo, sublinie Malko.

Ei ajunseră la Sutton Place unde se întâlniră cu Jésus Domingo care se întorsese de la Burnaby. Hondurianul nu se pierdu cu firea.

— Trebuie să-l revedem pe acest tip și să-l motivăm serios, spuse el cu un surâs neliniștitor.

* * *

Parcarea dela Yaohan Center era aproape pustie la ora opt și jumătate seara, supermarketul închizându-se la nouă. Mașina Land Cruiser era parcată în fața ieșirii de cinci ore. Isis nu lua parte la călătorie, fiind înlocuită de Jésus Domingo. Acesta se dusese de mai multe ori să verifice dacă boiangiul mai era încă în buticul său. El ieși din Yaohan Center și se urcă în mașină.

— Închide acum, anunță el.

Peste zece minute, măruntul chinez, îmbrăcat cu o cămașă albă și pantalon negru, apăru împreună cu funcționarul său. Ei se îndreptară spre o minusculă mașină japoneză, o Nissan Micra. Nu putea acționa acum. William Hing Lun ieși din parcare și coborî 3-e Avenue, virând apoi la dreapta în Westminster Highway. După ce parcurse o milă, el îl lăsă pe angajatul său în fața unui pavilion și continuă drumul, traversând un cartier rezidențial liniștit pentru a se opri în fața unei mici vile. Malko își făcu apariția în spatele chinezului în momentul în care acesta se oprea în drumul său de acces. El zări Land Cruiserul în oglinda sa retrovizoare, dar acesta îl bloca. Rămase câteva clipe nemișcat la volanul mașinii sale, după care coborî cu un surâs crispat pe buze. Malko îl primi cu același surâs.

— Am nevoie de un supliment de informații, spuse el. Noi am găsit urma lui Li Sha-Tin datorită dumneavoastră dar mai puteți încă să ne ajutați.

Chinezul se destinse instantaneu mirosind o posibilitate de a mai câștiga ceva.

— *Tomorrow, tomorrow*, bâlbâi el. Nu aici, pericol.

— O.K., mergem un pic mai departe. Urcați, spuse Malko pe un ton care nu admitea replică.

Boiangiul se cățără lângă el, aruncând o privire neliniștită spre Jésus Domingo, instalat pe bancheta din spate. Malko acceleră din nou iar chinezul îi indică un teren viran puțin mai departe, unde se opriră. Noaptea se lăsase, era perfect. În plus, geamurile opace îi fereau de priviri indiscrete.

Abia se oprise autovehiculul, când cu un gest rapid, Jésus Domingo aplecat în față îi trecu chinezului peste cap o cagulă făcută dintr-un sac gros din material plastic, transparent închis cu două lațuri din oțel pe care, cu o mișcare scurtă din încheietură, Jésus le strânse în jurul gâtului chinezului. Malko văzu privirea îngrozită a boiangiului care începu să se zbată lovind furios cu picioarele, încercând să desfacă lațurile. Lui nu-i mai rămânea pentru a respira decât aerul deja viciat care se mai găsea în plămânii săi. Malko îl văzu cum se întunecă la față învinețindu-se. Se asfixia.

— Atenție Jésus! Îl omorâți.

— Ba nu, spuse liniștit hondurianul. Știu eu ce fac. Vreți să vorbească sau nu?

Chinezul făcea niște salturi ca de ied pe scaunul său, emițând sunete oribile estompate de plastic. Jésus slăbi ușor strânsoarea, lăsând să pătrundă puțin aer. Chinezul respira cu lăcomie, agitând brațele și încercând să vorbească. Jésus Domingo se aplecă spre el și strigă:

— Tu ne-ai înșelat. Noi vrem o informație exactă. Vrem pe cineva care să ne ducă la Li Sha-Tin. Altfel...

Chinezul mârâi dând din mâini. Cu un gest hotărât, hondurianul strânse cordonul la loc, explicându-i calm lui Malko:

— De obicei, nu vorbesc imediat. Trebuie să simtă cu adevărat frica.

William Hing Lun reîncepuse să dea lovituri dezordonate cu picioarele, să se zgârie pe gât, să încerce să se zmulgă de pe scaun, dar Jésus îl ținea bine. Din nou, în momentul în care victima sa urma să dea ochii peste cap, el mai slăbi strânsoarea. De data asta, Malko se gândi că reacționase prea târziu. Prăbușit pe scaun, chinezul părea să-și fi pierdut cunoștința.

— El joacă comedie, hotărî Jésus. Toți fac la fel. Așteptați!

El scoase un fel de ciocănel pentru gheață și-i dădu chinezului în șale o împunsătură violentă. Acesta scoase un urlet înăbușit în plastic și începu să se agite. Malko era scârbit de această ședință de tortură, dar aveau oare altă alegere?

— Bine, spuse Jésus. De data asta o să-l las mai mult timp. Trebuie să simtă c-o să crape.

El strânse cu violență cordonul sacului. În mod vizibil, chinezul încerca să nu mai respire, dar el trebui să dea drumul aerului din plămâni într-un horcăit de agonie și din nou ajunse în pragul asfixiei, sub privirea nemiloasă a lui Jésus. Acesta din urmă îi urmărea convulsiile cu un aer de cunoscător.

— Acum a ajuns la capătul puterilor, comentă el. O ultimă strânsoare și va deveni cooperant.

Din nou el slăbi strânsoarea și boiangiul mai găsi puțin aer. Pieptul lui slab se ridica cu toată viteza și mâinile i se crispau de marginea sacului într-o încercare inutilă de a-l îndepărta de gâtul său, dar acesta era ținut de un fir de oțel rigid. Jésus se aplecă la urechea lui și țipă:

— Mă auzi?

Ei abia auziră un „da". Hondurianul adăugă:

— Vorbești? Sau la dracu...

William Hing Lun nu spuse nimic. Jésus se aplecă asupra lui.

— *Muy bien, amigo! Adios!*

În mod sigur chinezul nu înțelegea spaniola, dar el sesiza perfect intonația vocii și, mai ales, simțea lațul de oțel strângându-se în jurul gâtului, rănindu-i pielea și privându-l odată în plus de oxigen. Cu dinții strânși, Jésus începu să-l tragă spre spate,și de data asta, gesturile disperate ale chinezului avură o rezonanță diferită: el simțea că moare. Malko , copleșit de dezgust, vru să pună capăt acestui supliciu.

— Opriți! îi spuse el lui Jésus.

Hondurianul nici nu se sinchisi să răspundă. Nebun de furie, Malko scoase Browningul și îl îndreptă spre tâmpla agentului C.I.A.

— Lăsați-l imediat sau vă zbor creierii! William Hing Lun mai scoase un horcăit apoi se prăbuși pe scaun. Jésus slăbi imediat strânsoarea. Îngrozit, Malko se uită la chinez, crezându-l mort, până când văzu că pieptul i se ridică încet. El își recăpăta încet-încet cunoștința și bâlbâi câteva cuvinte. Instinctiv, Malko coborî țeava armei sale.

— Vrea să vorbească, traduse Jésus Domingo, fără să bage în seamă amenințarea armei.

El scoase din buzunar un pix și un carnețel pe care le puse pe genunchii celui torturat.

— Scrie! urlă el. Asta e ultima ta șansă.

Pe jumătate inconștient, chinezul nu-l văzuse nici măcar pe Malko în timp ce-l amenința pe călăul său cu pistoletul. Cu o mână tremurătoare, el scrise pe carnet un singur nume: Betty.

— Care Betty? urlă Jésus la urechea lui, citind peste umărul chinezului.

Acesta adăugă imediat:

— *The loan shark*[1].

Era ceva, dar nu destul. Jésus mai strânse puțin lațul de oțel pentru a arăta că încă avea putere și strigă:

— Cine-i asta? Unde putem s-o găsim?

Chinezul începu să scrie: „Prietena lui Li Sha-Tin. Ea închiriază casa pentru el. Lucrează la Delta Hospital."

— Unde stă?

— Nu știu. Ea are o mare mașină neagră.

El respira sacadat și avea ochii injectați de sânge. De data asta, el spunea adevărul.

— Scoteți-i cagula, ordonă Malko.

Jésus ascultă și chinezul rămase nemișcat mai mult de un minut, respirând cu lăcomie, apoi spuse cu o voce rugătoare:

— Nu spuneți nimic nimănui. Ei m-ar omorî. Betty, foarte puternică, foarte periculoasă. O.K.?

— O.K.! promise Malko.

— Dumneavoastră știți unde este Li Sha-Tin?

— Nu! Nu! cu siguranță Betty știe.

Fusese destul de speriat pentru a nu minți.

— Pot să plec? Pot să plec?

— O.K. spuse Malko.

Chinezul o zbughi pe portieră și dispăru în întuneric. Jésus Domingo spuse cu o voce sigură:

— Ticălosul ăsta stătea bine cu inima. Mă mâncau palmele să-i dau câteva scatoalce. Malko nu răspunse, amintindu-și de „Mâinile Murdare". Viața în afara legii nu e totdeauna ușoară. Întocmai ca un automat, el porni spre Vancouver cu un sentiment de greață.

Acum trebuia găsită „Betty cea care dă bani cu camătă". Brian Murray, cel care cunoștea universul triadelor, putea în mod cert să-i ajute.

---

1. Cea care dă bani cu camătă (n.a.)

El strânse cu violență cordonul sacului. În mod vizibil, chinezul încerca să nu mai respire, dar el trebui să dea drumul aerului din plămâni într-un horcăit de agonie și din nou ajunse în pragul asfixiei, sub privirea nemiloasă a lui Jésus. Acesta din urmă îi urmărea convulsiile cu un aer de cunoscător.

— Acum a ajuns la capătul puterilor, comentă el. O ultimă strânsoare și va deveni cooperant.

Din nou el slăbi strânsoarea și boiangiul mai găsi puțin aer. Pieptul lui slab se ridica cu toată viteza și mâinile i se crispau de marginea sacului într-o încercare inutilă de a-l îndepărta de gâtul său, dar acesta era ținut de un fir de oțel rigid. Jésus se aplecă la urechea lui și țipă:

— Mă auzi?

Ei abia auziră un „da". Hondurianul adăugă:

— Vorbești? Sau la dracu...

William Hing Lun nu spuse nimic. Jésus se aplecă asupra lui.

— *Muy bien, amigo! Adios!*

În mod sigur chinezul nu înțelegea spaniola, dar el sesiza perfect intonația vocii și, mai ales, simțea lațul de oțel strângându-se în jurul gâtului, rănindu-i pielea și privându-l odată în plus de oxigen. Cu dinții strânși, Jésus începu să-l tragă spre spate,și de data asta, gesturile disperate ale chinezului avură o rezonanță diferită: el simțea că moare. Malko , copleșit de dezgust, vru să pună capăt acestui supliciu.

— Opriți! îi spuse el lui Jésus.

Hondurianul nici nu se sinchisi să răspundă. Nebun de furie, Malko scoase Browningul și îl îndreptă spre tâmpla agentului C.I.A.

— Lăsați-l imediat sau vă zbor creierii! William Hing Lun mai scoase un horcăit apoi se prăbuși pe scaun. Jésus slăbi imediat strânsoarea. Îngrozit, Malko se uită la chinez, crezându-l mort, până când văzu că pieptul i se ridică încet. El își recăpăta încet-încet cunoștința și bâlbâi câteva cuvinte. Instinctiv, Malko coborî țeava armei sale.

— Vrea să vorbească, traduse Jésus Domingo, fără să bage în seamă amenințarea armei.

El scoase din buzunar un pix și un carnețel pe care le puse pe genunchii celui torturat.

— Scrie! urlă el. Asta e ultima ta șansă.

Pe jumătate inconștient, chinezul nu-l văzuse nici măcar pe Malko în timp ce-l amenința pe călăul său cu pistoletul. Cu o mână tremurătoare, el scrise pe carnet un singur nume: Betty.

— Care Betty? urlă Jésus la urechea lui, citind peste umărul chinezului.

Acesta adăugă imediat:

— *The loan shark* [1].

Era ceva, dar nu destul. Jésus mai strânse puțin lațul de oțel pentru a arăta că încă avea putere și strigă:

— Cine-i asta? Unde putem s-o găsim?

Chinezul începu să scrie: „Prietena lui Li Sha-Tin. Ea închiriază casa pentru el. Lucrează la Delta Hospital."

— Unde stă?

— Nu știu. Ea are o mare mașină neagră.

El respira sacadat și avea ochii injectați de sânge. De data asta, el spunea adevărul.

— Scoteți-i cagula, ordonă Malko.

Jésus ascultă și chinezul rămase nemișcat mai mult de un minut, respirând cu lăcomie, apoi spuse cu o voce rugătoare:

— Nu spuneți nimic nimănui. Ei m-ar omorî. Betty, foarte puternică, foarte periculoasă. O.K.?

— O.K.! promise Malko.

— Dumneavoastră știți unde este Li Sha-Tin?

— Nu! Nu! cu siguranță Betty știe.

Fusese destul de speriat pentru a nu minți.

— Pot să plec? Pot să plec?

— O.K. spuse Malko.

Chinezul o zbughi pe portieră și dispăru în întuneric. Jésus Domingo spuse cu o voce sigură:

— Ticălosul ăsta stătea bine cu inima. Mă mâncau palmele să-i dau câteva scatoalce. Malko nu răspunse, amintindu-și de „Mâinile Murdare". Viața în afara legii nu e totdeauna ușoară. Întocmai ca un automat, el porni spre Vancouver cu un sentiment de greață.

Acum trebuia găsită „Betty cea care dă bani cu camătă". Brian Murray, cel care cunoștea universul triadelor, putea în mod cert să-i ajute.

---

1. Cea care dă bani cu camătă (n.a.)

Capitolul X

Nici măcar o pisică nu era în restaurantul italian *Piccolo Mondo*, ceea ce pe Malko îl aranja nemaipomenit. De dimineață, Isis se întâlnise cu Brian Murray într-o cafenea pentru a-i comunica numele lui „Betty cea care dă bani cu camătă" și ei hotărâseră să se întâlnească cu toții seara la cină. Ex-polițistul canadian sosise cu o servietă mare tixită cu documente, de unde scosese fișa care-l interesa pe Malko și începu să citească:

— Iată! Betty Yan Tun, născută la 7 noiembrie 1969. Cunoscută de către poliție pentru activități de camătă în diferite cazinouri din British Columbia. A făcut obiectul unei anchete într-o afacere de extorcare de fonduri. A fost condamnată în 1996 pentru furt cu violență și șantaj. Este cunoscută ca violentă și periculoasă, membră a triadei Big Circles Boys, sau Dan Huen Lai.

— Ce nume nostim.

— Membrii acestei triade provin din armata populară chineză. Ea a fost numită astfel în amintirea lagărelor care încercuiau Guangzu (Canton) în timpul Revoluției Culturale.

— Și există și femei în triade?

— În China da. Ca executante, prostituate, dar îndeplinind câteodată și roluri importante.

— Dumneavoastră o cunoașteți pe această Betty?

Canadianul dădu din cap.

— Nu. Există sute ca ea, implicate în mica delicvență. Nu știu cum l-a putut ea întâlni pe Li Sha-Tin, dar este o criminală.

— Ea ar dispune de o rețea ca să-l ascundă?

— Este foarte posibil. În orice caz, nu la ea. Apartamentul ei din Richmond este foarte mic și cu o grămadă de vecini. Oficial, ea are un nivel de trai foarte scăzut. Ea este doar femeie de serviciu la spitalul Delta.

— Informatorul dumneavoastră a spus că are o mașină 4X4.

Brian se uită în raportul poliției.

— Exact. Ea nu este pe numele ei. Este vorba de o CRV Honda, înmatriculată sub nr. RDG 475. Ce veți face în continuare?

— O s-o urmăresc, sugeră Malko, deoarece este inutil s-o interoghez. Ea nu va vorbi în mod sigur.

În restaurantul italian domnea un calm olimpian și puteau să discute în toată liniștea. Li Sha-Tin părea să fi dispărut de pe suprafața pământului. Malko își consultă ceasul Crosswind. Era nouă și douăzeci. Oare Betty Tun mai era încă la spital? Singurul mijloc de a afla, era să se ducă acolo.

— Eu vă părăsesc, le spuse el lui Brian Murray și lui Isis. Mă duc să fac o plimbare pe-acolo.

El era efectiv omul care lega cuplul.

* * *

Li Sha-Tin, așezat în spatele limuzinei sale condusă de „Stupid Ricky" privea la defilarea buildingurilor din Downtown Vancouver. Acolitul său „Black Ghost" Ming era așezat lângă el. Cu aceștia doi lângă el, chinezul se simțea în siguranță. După fuga sa disperată, el reconstituise ceea ce se întâmplase. Din fericire, la Richmond el cunoștea niște oameni siguri. De mult timp, el organizase un refugiu sigur în caz că s-ar produce ceva. De asemenea nu-i era greu deloc să dispară fără urmă. De cum fuseseră eliberați, cei doi bodyguarzi ai săi i se alăturară, ca urmare a mesajelor pe care el le lăsase. De atunci el se ascundea. Nevrând să fie reperat de canadieni, el își răsese mustața și se îmbrăca mai „conservator". În seara aceasta, era prima ieșire din bârlogul său la îndemnul unuia dintre amicii săi care conducea o rețea de escort girl, pentru că Li Sha-Tin era muncit de gânduri negre. El simțea nevoia unei destinderi. Să te învârtești toată ziua în loc, fără să poți da măcar un telefon, era inuman. Trebuia însă să fie hiperprudent. Canadienii, ca și chinezii de la Goangbu, îl căutau probabil peste tot, după kidnappingul ratat. Situația asta nu putea dura o veșnicie. Acum că avea proba cârdășiei dintre China și Canada, el nu mai avea la dispoziție prea multe soluții. Desigur, el mai avea încă bani, își putea procura un pașaport, dar din momentul în care ar relua legătura cu ai săi — familia sau oameni de afaceri — ar fi reperat imediat și ar reîncepe vânătoarea. El totuși, nu putea trece pe o altă planetă. Cel mai mult, lui îi lipsea jocul. Nu îndrăznea să le ceară partenerilor să se ducă să-l viziteze în bârlogul lui, pentru că era foarte riscant și afară de asta, pokerul nu-l prea amuza. El adora

jocurile de cazinou: black-jack, ruleta, și mai ales baccaraua. El putea juca douăzeci și patru de ore în continuu. Mașina încetini și Black Ghost" Ming se întoarse spre el:

— Am ajuns boss. Mă duc să văd care e situația?

— Du-te!

Mașina se parcă și chinezul împinse ușa de la intrarea unui bar numit *Madame Chloé* de pe Richards Streets. În realitate, acolo era un bordel. Aici, Li Sha-Tin nu era decât un chinez anonim. La Richmond ar fi riscat să fie descoperit. „Black Ghost" Ming deschise portiera.

— Puteți intra, patroane.

Li Sha-Tin traversă strada în pas vioi și intră într-un salon care dădea spre o mică scară. În momentul în care el intra, o blondă înaltă cu fustiță roz fugi râzând. El o arătă cu degetul și-i spuse lui „Black Ghost" Ming:

— Pe asta o vreau.

El începu să urce scara care ducea spre mai multe saloane pe unde își făceau veacul vreo douăsprezece fete. Patroana, o canadiană durdulie și mieroasă, îi prezentă lui Li Sha-Tin pe blonda roșie la față, cu coapsele cărnoase, răspunzând la numele de Cynthia. El o alesese la întâmplare, nefiind prea atras de femeile albe. Madame Chloé îl anunță cu un surâs subînțeles:

— Cynthia este regina masajului.

Cynthia îl luă de mână pe Li Sha-Tin și-l duse într-o cabină de masaj. Ea se dezbrăcă și pe urmă îi puse, pudică, un prosop pe burtă. Cu ochii închiși, Li Sha-Tin o lăsa să-și facă treaba. Cynthia începu să-i maseze umerii și pe urmă bustul, coapsele și pulpele. El îndura cu răbdare. Ar fi dorit ca ea să înceapă imediat adevăratul masaj.

În sfârșit, ea își unse mâinile cu cremă și se apropie de zona sensibilă, abia prinzând în mână sexul chinezului. Asta fu de ajuns ca să se întărească imediat. Băgând mâna pe sub prosop, ea se apucă să-l masturbeze cu abilitate, băgându-i din când în când arătătorul în anus. Încântat, Li Sha-Tin simțea că sângele îi afluează în partea de jos a abdomenului. El își zmulse prosopul și îndepărtă mâinile Cynthiei. El nu dorea să juiseze în felul ăsta. Întrucât ea părea să nu înțeleagă, el o apucă de ceafă cu o mână puternică și o curbă spre el.

De formă, Cynthia se împotrivi puțin înainte de a-i administra o felație de un profesionalism admirabil. Li Sha-Tin își spuse că ea

lingea la fel de bine ca fata din Hongkong care voise să-l omoare. Aceasta era forma de sexualitate pe care el o prefera. El simți seva urcând dinspre mijloc și scoase un țipăt. Apăsând cu violență pe ceafa celei care-i administra felația ea înțelese conținutul mesajului și nu se retrase. Ușurat, chinezul închise ochii și se destinse. După satisfacerea dorinței sexuale, el se grăbea să se întoarcă rapid în ascunzătoarea sa. Fiecare deplasare reprezenta o primejdie.

După ce se îmbrăcă, el coborî, lăsându-l pe „Black Ghost" Ming să plătească. Ignoranța lui în materie de limbă engleză, îl rupea de lume. El nu se simțea bine decât în cazinouri, în care limba era universală. Un nouă de caro, era peste tot un nouă de caro. El se înfundă în limuzină și ațipi aproape imediat.

* * *

Delta Hospital era un mic stabiliment mai degrabă elegant, în mijlocul unui parc în comuna Surrey, la est de Richmond, cu ceva mai mult de o sută de camere, la același nivel. Aflat la volanul mașinii sale, Malko scruta vehiculele aflate în parcare și aparținând salariaților, cu lămpile de poziție aprinse. El o găsi pe cea pe care o căuta la capătul șirului, o mașină 4X4 neagră CRV Honda, cu numărul matricol RDG 475.

Nu era chiar o mașină de femeie de serviciu, dar numărul corespundea. Deci Betty Tun era încă la serviciu.

— Ce facem? întrebă Jésus Domingo.

Era aproape ora unsprezece și Malko nu avea nici o idee privitoare la orarul chinezoaicei. În spitale se lucrează douăzeci și patru din douăzeci și patru de ore.

— Așteptăm până la miezul nopții, decise el.

Cu radio în surdină, farurile stinse, Land Cruiserul părea neocupat. Malko îl sună pe Simon Levine pe mobil, lăsându-i un mesaj. Nu le mai rămânea altceva de făcut decât să aștepte. Jésus Domingo ațipi și începu să sforăie, ceea ce era insuportabil. Malko se dădu jos din mașină pentru a lua aer. El era încă afară, atunci când văzu farurile Hondei aprinzându-se. El nici n-o văzuse pe chinezoaică atunci când ieșise din spital. Nu avu decât timpul necesar să se urce în Land Cruiser. Honda trecu aproape de el în trombă, mergând spre ieșire, prea repede pentru a vedea cine era la volan. El demară imediat la rândul său, ceea ce-l trezi pe Jésus și se lansă în urmărirea ei, îngrijindu-se să păstreze o distanță rezonabilă atunci când o ajunse.

Betty Yan Tun mergea spre Richmond. Ea încetini de mai multe ori, ca și când s-ar fi știut urmărită, apoi merse în zig-zag pe străzile liniștite din Richmond pentru ca în final să se înfunde în Alexandra Road, de-a lungul căreia erau mai multe restaurante, din care cea mai mare parte erau închise. Ea intră în parcarea lui Landmark Plaza, un mic centru comercial și intră în *Grand Buffet Restaurant*. Malko se dădu jos din mașină și merse să se uite prin vitrină. Mai erau doar câțiva clienți și Betty Tun se instalase la tejghea. El se întreba dacă merita osteneala să aștepte, dar se hotărî în final s-o urmărească până la capăt și se duse la mașina sa parcată în față, de-a lungul trotuarului. Malko o văzu pe chinezoaică ieșind. Ea avea în mână o bâtă de base-ball, aproape la fel de mare ca mâna sa. Cu un pas ferm, ea se îndreptă spre Land Cruiser. Jésus Domingo tresări.

— Hei! Ce se întâmplă?

Ei nu așteptară mult timp răspunsul la întrebarea lor. Un șoc violent scutură Land Cruiserul. Un alt vehicul îi lovise în spate. Malko zări în oglinda retrovizoare o dubă din care erau pe punctul de a coborî mai mulți chinezi. Betty Tun se opri în fața capotei mașinii, ridică bâta de base-ball și cu toată forța o coborî lovind parbrizul, care se sparse sub puterea loviturii.

— *Bitch!* mormăi Jésus.

El deschise portiera și se pomeni față în față cu patru chinezi foarte tineri, înarmați cu topoare. El nu avu nici măcar timpul să se urce în mașină pentru a-și lua arma. Cu o lovitură de picior, unul dintre chinezi îl făcu să se plieze în două. Un procedeu Kung-fu. Ceilalți trei se năpustiră fără un cuvânt asupra cauciucurilor mașinii cu lovituri de topor.

În câteva secunde marele 4X4 rămăsese pe jenți. În acest timp, Betty Tun făcea înconjurul mașinii spărgând cu bâta toate geamurile și lovind caroseria într-un acces de violență de nedescris. Malko, înlemnit de surpriză, nu știa cum să reacționeze. Era clar că adversarii lor nu voiau să-i omoare. Atacul încetă la fel de brusc cum începuse. În timp ce cei patru chinezi se retrăgeau din jurul Land Cruiserului imobilizat, Betty Yan Tun se duse la mașina ei, aruncă înăuntru bâta de base-ball și demară în trombă.

Malko, neputincios, o văzu depărtându-se pe Alexandra Road. Chinezii mai rămaseră încă câteva clipe impasibili, siguri de ei, după care se urcară în dubiță și plecară la rândul lor.

* * *

Simon Levine, refăcut după o noapte cu Isis, nu avea astâmpăr.

— De data asta suntem pe drumul cel bun, exultă el. Această Betty Yan Tun pare a fi persoana care-l poate ajuta pe Li Sha-Tin și felul în care a reacționat este revelator. Ea nu vrea ca cineva să se ocupe de ea.

Malko îi mai stăvili din entuziasm.

— Așteptați! Ea, categoric, nu știa cine sunt eu. A acționat orbește, numai pentru faptul că și-a dat seama că o urmăream. Ea este o criminală. După Brian Murray, ea are multe bube la activul său. În orice caz, este prevenită și nu văd cum vom putea s-o urmărim ca să ne conducă la Li Sha-Tin, dacă într-adevăr, ea este cea care-l ascunde...

— Elicopterul! îl întrerupse americanul. El este operațional începând de azi, cu un echipaj al Agenției, sub acoperirea lui Adventure Productions. Pilotul lor este un tehnician al camerei termice. O vom pândi la ieșirea din spital și o vom urmări cu elicopterul. Asta fac tot timpul tipii de la D.E.A.[1]. Eu mă oblig să obțin autorizațiile necesare de la canadieni.

— Cel puțin asta ne va conduce la domiciliul ei, spuse Malko, dar există probabil un mijloc mai simplu. Canadienii vor deveni suspicioși.

— Care?

— Cartea de telefon, spuse Malko, sau 411, serviciul de informații.

— O pun imediat pe Sandra să caute, spuse americanul.

După ce închise telefonul, Simon Levine se întinse și bău puțină cafea rece și spuse:

— O mică despărțire e bună din când în când! Isis mi-a spus că a simțit mult lipsa mea.

Un înger în port-jartier traversă camera și dispăru, rușinat de atâta duplicitate. Isis avea o carieră frumoasă înaintea ei. Sandra intră în birou și-i întinse o hârtie lui Simon Levine.

— Sir, iată adresa și numărul de telefon.

Malko citi peste umărul lui: 327 Hartnell Road, Richmond. Tel: 6056498. Simon Levine deschise un atlas al orașului. Hartnell Road era o mică stradă înfundată care dădea în 5-e Avenue, nu departe

---

1. Drug Enforcement Agency (n.a.)

de drumul 99 mergând spre sud prin tunelul George-Massez, sub Fraser River, nu departe de spitalul unde lucra Betty Tun.

— Trebuie verificat dacă este exactă adresa, sugeră Malko. Cum ea a lucrat până târziu ieri seară, este posibil să mai fie încă acasă. Putem avea elicopterul imediat?

— Imediat ce vom avea autorizația de survol, îl asigură Simon Levine. Eu îl cunosc pe tipul care le eliberează. În principiu, într-o oră va fi operațional.

— Mă duc deja la mașină, propuse Malko. Păstrăm legătura prin telefoanele mobile.

Un nou Land Cruiser strălucitor, înlocuise epava abandonată în Alexandra Road.

* * *

Era la dracu! Chiar mergând pe drumul 99, lui Malko îi trebuiră mai mult de douăzeci de minute. Cartierul în care locuia Betty Yan Tun nu era vesel: un mare parc industrial și niște terenuri virane. El se opri la intrarea pe Hartnell Road, o stradă înfundată, merse să parcheze într-o altă fundătură în față și se întoarse pe jos. Străzile erau mărginite de viluțe mai degrabă elegante. El pătrunse pe alee, scrutând numerele. Ajunsese la 227. O sută de metri mai departe, chiar înainte să vadă casa, el zări Honda CRV neagră și se întoarse imediat, așteptând apelul lui Simon Levine.

— Bingo! anunță el. Adresa e bună și ea este aici, sau cel puțin mașina este aici.

— Super, spuse americanul. Eu am o autorizație de survol asupra Richmondului pe o rază de o milă. Eu merg la heliport. Rămâneți în zonă. Vă sun din nou.

Malko se deplasă urcând pe 5-e Avenue și ajunse într-un loc de unde putea supraveghea ieșirea din fundătură, fără să se facă prea mult remarcat. Nu trebuia decât să aștepte.

Peste patruzeci de minute, sună mobilul trezindu-l din ațipeală. Printre paraziți, el recunoscu vocea lui Simon Levine.

— Am descoperit-o! îl anunță triumfător americanul. Sunt deasupra lui Fraser River, puțin mai la sud de casă. Mașina 4X4 este perfect vizibilă.

Malko se dădu jos din mașină și ridică capul. Îi veni greu să repereze elicopterul care se învârtea în loc deasupra râului. Rolul lui se terminase. Mai ales, nu trebuia să-l zărească Betty Yan Tun. El luă mobilul.

— Există un loc, nu prea departe, unde ați putea ateriza? Mi-ar plăcea să fiu cu dumneavoastră.

Răspunsul veni cinci minute mai târziu.

— Putem risca. Foarte aproape de aici, la capătul lui Race Mill Road, lipit de drumul 99 este un teren rezervat zborurilor de machete. Parcați acolo. Eu pot să cobor și să vă iau, fără să vadă nimeni. Dacă mă reperează radarul, voi spune că am avut o problemă tehnică. Deplasați-vă acolo imediat.

Malko sări la volanul mașinii sale. Peste zece minute el zări un panou pe care era scris: „Model airplanes flying site". Era foarte vizibil: zeci de machete de la unu la patru metri erau manipulate de proprietarii lor instalați pe marginea unei mari peluze servind drept pistă de decolare. În momentul în care sosea el, o fortăreață zburătoare B17 de pe vremea celui de-al doilea război mondial decola încet dar sigur. De departe ai fi spus că era una adevărată. El opri în parcare și privi pe cer. Elicopterul lui Simon Levine era în zbor staționar deasupra drumului 99, la vreo sută de metri.

— Am ajuns! comunică Malko prin mobilul său.

— Eu aterizez în colțul de sud-est, îl anunță americanul. Malko ocoli cât putu de repede terenul în mijlocul zgomotului produs de machete. Extaziați, proprietarii acestora nu-i acordau nici o atenție. Unii dintre ei, întâmpinară sosirea elicopterului cu gesturi furioase. Abia atinseseră patinele iarba, și Malko fugi pe sub palete și se urcă la bord. Pilotul porni imediat spre est. Malko se prinse cu chinga și examină solul de sub el. Așezat la stânga, în spatele lui Simon Levine, el avea o vedere perfectă. Nu-i trebuiră decât câteva minute pentru a repera mai întâi Hartnell Road și apoi mașina Honda CRV neagră.

— Ce autonomie de zbor avem? se interesă el.

— Trei ore.

Ei începură să efectueze cercuri mari în jurul vilei lui Betty Yan Tun, rugându-se ca ea să iasă.

* * *

— Ea a plecat de-acasă! comunică pilotul în receptor, înclinând aparatul pe stânga.

Malko privi dedesupt. Honda CRV neagră era deja aproape de intersecția cu 5-e Avenue. Ea vira la stânga, urcând spre nord. Chiar înainte să ajungă la intersecția cu Steveston Highway, ea mai vira odată la stânga, intrând în parcarea unui mare centru comercial,

Cornwood Plaza. Ei o văzură foarte clar pe chinezoaică coborând și pătrunzând în clădire, fără să ridice capul. Ea nu-i reperase.

Făcură noi cercuri pe cer, mai departe de astă dată. Datorită binoclurilor, se distingea mașina la aproape un kilometru. Peste patruzeci de minute, Malko fu cel care dădu alarma.

— Iese!

Betty Yan Tun tocmai ieșise din centrul comercial încărcată cu mai multe sacoșe ca un hamal. Ea instală totul în CRV și plecă, de data asta pe șoseaua 99, în direcția nord. Era încă și mai ușor de urmărit. Adesea, elicopterele poliției supraveghează traficul. Chiar dacă ea îl repera pe al lor, nu era nimic grav.

Honda neagră merse până la capătul șoselei 99 și continuă pe Oak Street, care traversa cartierul cel mai șic din Vancouver, cu vile mari construite de-a lungul aleilor împădurite. La o milă mai departe, ea vină la dreapta.

— Asta trebuie să fie 57-e Avenue, spuse Simon Levine, aplecat peste o hartă.

Chinezoaica parcurse încet aleea încadrată de case elegante, despărțite unele de altele prin niște grădini, apoi se opri într-o fundătură. Ea ieși din mașină cu pachetele sale și parcurse vreo sută de metri până la una din casele de pe 57-e Avenue. Ei o văzură deschizând grilajul, traversând grădina și pătrunzând în interior. Simon Levine, echipat cu un teleobiectiv nou, fotografia fără încetare.

Se scurseră douăzeci de minute și Betty Tun nu mai ieșea. Totuși obloanele de la geamuri erau închise și casa părea nelocuită. După o oră de asemenea exercițiu, pilotul anunță:

— Trebuie să ne întoarcem.

— Combustibilul?

Cu regret, ei renunțară la pânda lor aeriană. Mai târziu, coborând din elicopter, Malko și Simon Levine traseră concluziile:

— Oare de ce n-a parcat ea în fața acelei vile? întrebă Malko. Avea niște pachete.

— Bună întrebare, recunoscu americanul. Trebuie să aflăm cui îi aparține.

Ei gândeau ambii același lucru. În acest cartier retras, casa aceasta arătoasă și izolată putea fi ascunzătoarea ideală pentru Li Sha-Tin.

Capitolul XI

Casa de la numărul 1238 W de pe 57-e Avenue West era o vilă cochetă cu un grilaj negru și o pajiște frumos tunsă care o despărțea de stradă. Două globuri albe care încadrau portalul și sculptura din lemn a porții de la intrare erau tipic chinezești. Casa se compunea din parter și etajul întâi cu acoperiș aproape plat din țiglă roșie. 57-e Avenue era perpendiculară pe Granville Road și acolo existau doar case particulare. Nu existau trotuare iar peluzele se terminau direct pe asfalt. Era un cartier de înalt nivel rezidențial.

Oprit în fața unei vile, Malko privi în jurul lui. De la numărul 1238 nu parvenea nici un semn de viață. Obloanele erau trase, grădina în paragină vizibilă, poarta zăvorâtă, și totuși fotografiile aeriene nu lăsau nici un dubiu. Acolo intrase Betty Tun cu pachetele sale.

Perplex și decepționat, Malko se ducea spre mașina lui, atunci când zări o femeie care se pregătea să taie niște trandafiri, la trei case depărtare. El afișă cel mai încântător surâs:

— Aș dori să cumpăr ceva în acest cartier, explică el. Nu cunoașteți nimic pe aici?

Femeia lăsă din mână foarfeca, îl analiză îndelung, și încercă să-și dea seama dacă el putea deveni un vecin agreabil. După ce se încheie testul, ea dădu din cap.:

— Pe moment, nu văd nici o posibilitate. Pe aici oamenii nu se mișcă prea mult, este atât de plăcut...

— Într-adevăr, recunoscu el. Apropo! La numărul 1238 există o casă care pare nelocuită. O fi aceasta de vânzare?

Femeia se gândi puțin.

— La 1238... Ah, da, văd. Nu, nu cred. Ea aparține unor chinezi din Hongkong și au cumpărat-o în 1996 când Hongkongul a trecut sub administrația chineză. Ei au stat șase luni în Vancouver și cum lucrurile s-au derulat în mod favorabil, ei s-au înapoiat acolo și au încuiat casa, dar eu nu cred că este de vânzare. Nu a fost niciodată un afiș în acest sens. Din timp în timp, vin niște chinezi să facă curat.

— Cine?

— Nu știu. Niște chinezi. Există niște agenții la Real Estate spre 3-e Road. Ați putea obține informații de-acolo...

Ea își luă foarfeca și Malko se depărtă spre mașina sa, intrigat. Casa aparținea deci unor chinezi, fapt care ar putea indica o legătură cu Li Sha-Tin. Vizita lui Betty Tun se putea explica perfect dacă ea fusese însărcinată cu întreținerea. Oricum, meseria ei „oficială" era aceea de femeie de serviciu. El se afla deci în încurcătură. Ca să supravegheze această casă zi și noapte, era imposibil în acest cartier liniștit. Camera termică a lui Simon Levine era o posibilă soluție, pentru că și în cazul în care el ar reuși să-l identifice pe proprietar, asta n-ar însemna mare lucru.

*
* *

— Așa ceva este posibil, confirmă Burt Mc Adam, tehnicianul din cadrul T.D.[1] al C.I.A., operator al camerei termice amplasată la bordul elicopterului furnizat de Agenție. Pur și simplu, cum se face destul de cald, trebuie să aștepți miezul nopții pentru a opera, pentru a lăsa pereții să se răcească. Altfel nu se face deosebirea.

— La ce distanță o să lucrați? întrebă Malko. Zgomotul elicopterului nu trebuie să-l alerteze pe Li Sha-Tin, dacă el se ascunde în vila aceea.

— Nici o problemă, îl asigură Burt Mc Adam. Se poate lucra eficace până la o distanță de zece kilometri, dar cum suntem într-un ambient urban, va fi preferabil să ne apropiem la patru sau cinci.

— O să cer imediat o autorizație de survol de noapte, spuse Simon Levine.

Americanul era entuziasmat. Dacă într-adevăr Li Sha-Tin se ascundea în această casă aparent neocupată, ei aveau în fine, un avans hotărâtor față de canadieni și Goangbu.

*
* *

În mașina care-i ducea la heliport pe pilot, pe Burt Mc Adam, Simon Levine și Malko, nu vorbea nimeni. Ei se culcaseră cu toții foarte devreme, dar Malko nu putuse închide un ochi din cauza tensiunii nervoase.

Noaptea, Vancouverul era aproape frumos cu covorul său de lumini strălucitoare. Elicopterul se ridică rapid și vină spre sud. Acele luminoase ale Breitlingului lui Malko indicau ora trei și jumătate. Ei erau singuri pe cer. Simon Levine, instalat în față lângă pilot, și Malko, lângă tehnicianul camerei termice și al echipamentului. Camera, ea

---

1. Serviciul Tehnic (n.a.)

însăși se afla în exterior, fixată sub rotor. Ea avea un obiectiv enorm de aproape cincizeci de centimetri diametru. Toată lumea era dotată cu căști radio pentru a comunica mai ușor. Burt Mc Adam dădu un ordin pilotului care se imobiliză în zbor staționar la o distanță de circa 4 kilometri de 57-e Avenue West.

Timp de vreo zece minute nu se mai auzi decât vuietul produs de rotor. Burt Mc Adam își regla aparatele de control și identifica obiectivul. În sfârșit el le comunică în căști:

— Gata! Ăsta e cadrul casei.

— Camera străpunge pereții? se interesă Malko mirat.

— Categoric! Este întocmai ca ghidajul infraroșu al unei rachete care se îndreaptă automat spre o sursă de căldură. Aici, detecția este infinit mai sensibilă.

Timp de câteva minute se lăsă liniște. Toată lumea își reținea răsflarea, după care Burt Mc Adam anunță:

— Mi se pare că această casă este încălzită.

El îi arătă lui Malko două raze albe verticale care se detașau pe imaginea mai întunecoasă.

— Acestea sunt conductele de încălzire...

Acesta era primul semn bun – nu se încălzește o casă nelocuită, decât în plină iarnă.

Într-o liniște apăsătoare tehnicianul își continuă reglajele, plimbând obiectivul stabilizat de un giroscop prin toată casa. Chiar dacă elicopterul se mișca puțin, camera rămânea strict imobilă, dând o imagine curată. Malko zări pe ecran ceea ce îi păru ca o fantomă, o imagine albicioasă în lungime.

— Ce-i asta? întrebă el.

— O persoană care se află la etajul întâi, îi răspunse Burt Mc Adam cu o voce calmă.

— Sunteți sigur?

— Sigur. De altfel, acum fotografiem.

Obiectivul se plimba prin toată casa. Malko, aplecat asupra ecranului, distinse două noi „fantome".

— Aceștia sunt tot oameni? întrebă el.

— Da, răspunse Burt Mc Adam. Ei se găsesc la parter.

Era ceva incredibil. La mai mulți kilometri distanță, se puteau repera niște ființe umane, noaptea, într-o casă închisă. Burt Mc Adam își continuă explorarea timp de încă câteva minute, fotografiind din toate pozițiile, după care anunță pilotul:

— Eu mi-am terminat treaba. În afara celor trei persoane, nu mai e nimeni înăuntru.

Elicopterul se înclină spre dreapta și plecă în direcția nord. Malko spuse îndreptându-se spre Simon Levine:

— Trei persoane, acestea pot fi Li Sha-Tin, „Black Ghost" Ming și „Stupid Ricky"...

— Dacă este așa, spuse triumfător americanul, atunci avem jackpotul.

Un sfert de oră mai târziu, ei aterizau pe heliportul pustiu. Simon Levine spuse în momentul în care se urcau în mașină: Întâlnire mâine la ora nouă la consulat pentru comentarea fotografiilor...

Malko nu puse întrebarea care-i stătea pe buze: în faza următoare care va fi viitorul obiectiv? Dacă Li Sha-Tin era localizat, ce puteau să facă ei?

*
* *

Li Sha-Tin nu putea dormi din cauza fricii. Bineînțeles, el nu auzise elicopterul, dar ce-l neliniștea era faptul că nu avea nici o veste din China. Stătuse ore întregi la telefon și pusese la punct un sistem complicat, care dacă funcționa corect, i-ar fi permis să recupereze la Vancouver prețioasele sale filme. Din păcate, el nu va putea afla decât la primirea lor dacă sistemul fusese viabil.

În așteptare el stătea ca pe ghimpi. Pe moment, poziția lui era mai degrabă confortabilă. Această casă aparținea unei prietene a lui care locuia în Hongkong. Ea fusese cea care-i făcuse legătura cu Betty Tun, care era însărcinată cu întreținerea lui. Atunci când fu la ananghie, el se gândise imediat la această ascunzătoare ideală. Betty Tun acceptase imediat. Cunoscând bine firea omului, Li Sha-Tin propusese cu generozitate cinci sute de dolari „chirie" pe zi. Acești bani urmau să intre desigur, în buzunarul lui „Betty the loan shark", care-și merita cu prisosință numele. Siguranța însă nu are preț, cu atât mai mult cu cât chinezoaica asigura toată logistica.

Mai întâi ea fusese aceea care-i recuperase pe „Black Ghost" Ming și pe „Stupid Ricky" la ieșirea lor din închisoare. Fără ei, Li Sha-Tin s-ar fi simțit oarecum dezbrăcat... Apoi, ea îi asigura aprovizionarea și legătura cu exteriorul. În casă nu exista telefon și Li Sha-Tin nu voia să-și utilizeze mobilul deoarece risca să fie reperat.

Betty Tun îi spusese, cu ocazia ultimei sale vizite, despre mașina care o urmărise la ieșirea din Delta Hospital. Li Sha-Tin fu convins imediat că era vorba de oamenii de la C.I.A.. Canadienii nu s-ar fi lăsat tratați astfel, iar pe moment, el nu dorea să cadă în labele americanilor. Raționamentul lui era simplu: să poată să rămână în Canada după încheierea unui acord cu cei de la Goangbu. Pentru asta, avea însă nevoie de prețioasele lui filme.

Pentru orice eventualitate, el o întrebase pe Betty dacă, în caz de nevoie, nu l-ar putea adăposti sub un nume fals la Delta Hospital.

Enervat, el coborî în bucătărie pentru ca să-și ia un ceai rece care exista în permanență în refrigerator. Imediat, „Black Ghost" Ming își făcu apariția. El avea în mod cert o ureche fină, ceea ce îl liniști pe Li Sha-Tin. Cei doi bodyguarzi păreau să accepte încarcerarea lor de bunăvoie, dar pentru cât timp?

Oricum, el nu putea să rămână o veșnicie ascuns pe 57-e Avenue West.

* * *

Fotografiile făcute cu camera termică, comentate de Burt Mc Adam, treceau de o jumătate de oră din mână în mână. El nu avea nici un dubiu. Casa nelocuită era ocupată în noaptea precedentă de trei persoane. Ar fi trebuit să fie o coincidență extraordinară ca să nu fie vorba de Li Sha-Tin și cei doi paznici ai săi. Dar, Malko nu mai credea de mult timp în coincidențe.

El întrerupse liniștea care domnea de câteva secunde în biroul consulatului întrebând:

— Presupunând că suntem siguri că e vorba de Li Sha-Tin, ce facem?

După o clipă, el realiză că Simon Levine se agita nervos pe scaunul său, ca și când era grăbit să comunice o revelație importantă. Acesta profită de ocazie.

— Nu este mult, spuse el, de când am avut o convorbire pe linia noastră codificată cu „Buzzy" Krongard. El e categoric. Noi trebuie să fim cei care punem mâna pe Li Sha-Tin. Nu vom mai întâlni un moment atât de favorabil. Nici cei de la Goangbu, nici canadienii nu știu unde se găsește și el nu are decât doi bodyguarzi.

— Și cum credeți dumneavoastră că ar trebui procedat? întrebă Malko politicos, văzând că problemele se pun cu mare rapiditate.

Pentru a se stăpâni, Simon Levine răsucea între degete bricheta sa Zippo întocmai ca un prestidigitator. El îi adresă un surâs ipocrit lui Malko.

— Treaba asta nu trebuie să fie prea dificilă, comentă el. Este vorba de o operațiune clasică de comando.

— Cum să pătrunzi într-o asemenea casă? întrebă Malko.

— Mai întâi, deschizând cu un șperaclu poarta exterioară, spuse liniștit americanul și pe urmă aruncând în aer ușa de la intrare cu o mică încărcătură explozivă.

— Și după aceea?

Malko simțea că i se face părul măciucă. Era clar că Simon Levine nu avea nici o experiență practică în acest gen de operațiuni.

— Și pe urmă, noi îl capturăm pe Li Sha-Tin.

— Dar bodyguarzii săi?

— Îi vom neutraliza cu grenade orbitoare și bineînțeles, noi vom fi înarmați.

— Care „noi"? întrebă Malko.

— Jésus și Manuel Garcia. Jésus mi-a spus că altădată în Honduras el a executat misiuni similare.

— Noi suntem în Canada, nu în Honduras, remarcă Malko. Să presupunem însă că ne pomenim cu Li Sha-Tin în brațe. Cum procedăm?

Simon Levine nu se tulbură.

— Dumneavoastră îl veți aduce la heliport unde eu vă voi aștepta cu un elicopter. Zece minute mai târziu, Li Sha-Tin va fi în spațiul aerian american. Este exact ceea ce noi am prevăzut, dacă vă mai amintiți, atunci când îl așteptam la ieșirea din închisoare. Este vorba tot de un „back-up". Dumneavoastră îl duceți în mașină la frontieră. Pe teritoriul canadian nu există nici un control pentru a ieși din țară și de partea cealaltă vom fi așteptați. Noaptea nu există circulație, astfel că dumneavoastră veți ajunge acolo în mai puțin de treizeci de minute. Eu totuși, prefer elicopterul.

El tăcu. Lui Malko nu-i venea să-și creadă urechilor.

— D.D.O este cel care a conceput acest plan?

— Nu, răspunse Simon Levine. Eu i l-am comunicat domnului „Buzzy" Krongrad, care l-a aprobat cu entuziasm. Deja, materialul este pe drum. El a insistat ca toți participanții la operațiune să poarte veste antiglonț pentru a diminua riscurile...

— Este foarte drăguț din partea sa, persiflă Malko. Apropo! Care sunt rolurile dumneavoastră și al meu în această schemă delirantă?

Simon Levine răsuci nervos bricheta între degete, amuzându-se și făcând să pocnească capacul.

— Eu voi fi la heliport, gata de plecare. Dumneavoastră conduceți Land Cruiserul dar nu intrați în casă. Doar Jésus și Manuel vor duce la îndeplinire măsurile „active".

— Și dacă „Black Ghost" Ming și „Stupid Ricky" rezistă?

— Jésus garantează că ei nu vor avea timp. Grenadele orbitoare îi vor neutraliza fără să le facă rău în timp ce ei îl vor lua pe Li Sha-Tin.

— Și dacă acesta din urmă se apără?

Simon Levine rămase tăcut câteva clipe, apoi înlătură obiecțiunea cu o frază categorică:

— Jésus și Manuel nu-și vor asuma nici un risc.

Categoric, el avea răspunsuri la toate. Malko îl privi drept în ochi. El își riscase adesea viața pentru C.I.A. și asta făcea parte din regulile jocului, dar aici, era vorba de cu totul altceva.

— Din informațiile pe care le dețineți kidnappingul cu violență cum este pedepsit în Canada? Cu douăzeci sau cu treizeci de ani?

— Este vorba de o afacere politică, pledă americanul. Când canadienii își vor da seama ce s-a întâmplat, noi vom fi deja în siguranță. Oricum, dumneavoastră nu riscați nimic pentru că așteptați afară la volanul mașinii. Jésus și Manuel sunt niște profesioniști și vă amintesc că planul a fost aprobat de domnul Krongard.

Lui Malko îi veni poftă să-i înșire toate planurile geniale „aprobate" de statele majore care se terminaseră cu un eșec.

— De acord, spuse el. Vă previn însă, că la cea mai mică defecțiune, eu mă car, cu sau fără Li Sha-Tin.

El nu avea poftă să se trezească într-un penitenciar canadian, departe de castelul său din Liezen și de Alexandra.

Ușurarea lui Simon Levine fu palpabilă.

— Bravo! spuse el. Nu mă așteptam la mai puțin din partea dumneavoastră.

— Și când considerați că se va putea opera?

— În noaptea următoare. Materialul trebuie să sosească aici de la Seatle în jurul orei cinci. Nu știm cât va mai sta Li Sha-Tin în casa aceea, așa că trebuie acționat repede.

Văzând proasta dispoziție a lui Malko, americanul îi adresă un surâs călduros.

— Veniți! Vom sărbători asta cu șampanie împreună cu Isis.

* * *

— Brian vă așteaptă la doctorul său la ora două, anunță Isis, vizibil dezolată că nu a fost invitată la acest rendez-vous.

Simon Levine păli.

— Măcar de n-ar fi vreo problemă...

Abia mâncă și-și muie doar buzele în șampanie. Malko, spunându-și că nu trebuie niciodată să refuzi lucrurile bune, comandase o sticlă de Taittinger Blanc de Blancs 1995 pe care o împărți cu Isis. Era țigareta acelui condamnat la moarte.

Imediat ce termină ultima înghițitură, el și Simon Levine plecară spre 750 West Broadway. Americanul, îngândurat, nu scoase nici o vorbă tot drumul. Când ajunseră la cabinetul medical, Brian Murray era deja acolo cu panamaua sa mare și surâsul lui angelic.

— Am ținut să vă văd, pentru că, spuse el în introducere, am confirmarea că Li Sha-Tin se află în continuare la Vancouver. Acum două zile, el a vizitat un bordel din Richards Street, împreună cu gardienii lui. Din păcate, canadienii au aflat prea târziu și nu știu cu exactitate unde se ascunde. Vancouverul este foarte întins.

Malko schimbă o privire cu Simon Levine. Acesta din urmă, abia se stăpâni să nu-i spună că descoperiseră ascunzătoarea lui Li Sha-Tin.

— Foarte interesant, spuse el cu o voce indiferentă, dar insuficient. Vă mulțumesc totuși. Nu vom uita niciodată ce ați făcut pentru noi.

— Nu mi-am făcut decât datoria, spuse ex-polițistul canadian. Nu-mi place nedreptatea, mai ales că eu însumi am fost nedreptățit.

Simon Levine își privi ceasul ostentativ.

— Tebuie să plecăm. Avem multe de făcut până diseară...

Era într-o stare atât de euforică, încât puțin lipsi să nu-l sărute pe gură pe Brian Murray. Atunci când se urcară în mașină, Malko se rugă în sinea lui ca „materialul" să nu fi sosit.

Nu-i plăcea întorsătura pe care o luau lucrurile.

* * *

Pe 57-e Avenue West, în afara țipetelor câtorva păsări de noapte, nu se auzea nici un zgomot și nici lumină nu era. Malko, la volanul Land Cruiserului urmărise „comandoul" format din Jésus și Manuel care se deplasa într-o Toyota, parcată de acum în fața casei de la nr. 1238. Malko se dusese să parcheze cincizeci de metri mai departe cu farurile stinse. Simon Levine se plimba nerăbdător la heliport, după ce reținuse un elicopter cu o autorizație de zbor de noapte, pretextând o filmare. Planul de zbor indica direcția de zbor spre Vancouver Island. În realitate ei urmau să se îndrepte direct spre spațiul aerian american cu Malko, Isis și Li Sha-Tin. Simon Levine nu voia s-o lase în urmă pe logodnica sa.

Materialul ajunsese cu bine la ora cinci, inclusiv un puternic somnifer care trebuia administrat lui Li Sha-Tin dacă nu se arăta cooperant. I se putea face o injecție chiar și prin haine. Jésus și Manuel nu trebuiau să încerce să părăsească Canada pentru un moment.

Malko coborî geamul ascultând liniștea nopții. Deodată, el auzi un pocnet de metal care îi păru asurzitor. Jésus reușise să deschidă poarta grilajului, trezind cartierul întreg. El se uită la acele luminoase ale Breitlingului său. Operațiunea începuse la ora două fix. La ora două și trei minute, o explozie surdă tulbură liniștea. Jésus aruncase în aer ușa de la intrare. Venise rândul grenadelor orbitoare.

Nu se văzură lumini orbitoare, ci o scurtă rafală de pistol-mitralieră care-i trimise un jet de adrenalină în artere. Ieșiseră deja din scenariu. Pentru orice eventualitate, el își puse Browningul pe genunchi. Se auziră două noi rafale scurte după care un foc de revolver. Trăgeau cel puțin trei arme. El simți crescându-i pulsul. Împușcăturile urmau să trezească tot cartierul.

Uitând de orice prudență, el coborî din mașină și plecă fugind spre vilă. Grilajul era deschis. Se auziră alte focuri de armă. Cu Browningul în mână, el pătrunse în grădină, atunci când ieși din casă o siluetă îndoită de mijloc. Manuel Garcia se ținea de burtă, clătinându-se ca un om beat. Malko îl prinse de braț.

— Ce se petrece?

— Explozivul n-a deschis ușa care era blindată, bâlbâi rănitul. A trebuit să tragem o rafală, care i-a trezit pe cei din interior. Ei au tras. La dracu, eu o să mor...

— Și Li Sha-Tin?

— El este sus, încuiat în camera sa și nu mai avem exploziv. Duceți-mă vă rog la mașină.

Malko îl susținu până la Toyota parcată la câțiva metri mai departe și-l instală pe bancheta din spate. Manuel Garcia gemea de durere cu mâinile crispate pe abdomen.

Malko se reîntoarse la vilă și trecu de grilaj cu pistoletul în mâini. Aventura asta se transformase într-o nebunie, care trebuia să înceteze cu orice preț. El pătrunse în casă. Un corp era întins pe culoar. Era al chinezului care se numea „Stupid Ricky", rănit la față de mai multe gloanțe.

Undeva se auzi un foc de armă. Acesta trebuia să fie „Black Ghost" Ming. Malko se năpusti pe scară, aproape ciocnindu-se cu o masă umană care cobora în fugă. Era Li Sha-Tin în ținută de sport, cu ochii ieșiți din orbite, cu o seringă înfiptă în braț și Jésus Domingo cu arma sa Skorpio în mâna dreaptă. El îl recunoscu pe Malko tocmai la timp și înjură:

— Nenorocitul! Se încuiase bulangiul ăsta. Era la telefon când am reușit să stric broasca. Măcar de n-ar fi reușit să-i cheme pe copoi.

— Să ne cărăm, spuse Malko posomorât.

În momentul în care ajungeau la ușă, un proiectil făcu țăndări geamul, chiar în fața lor. „Black Ghost" Ming, ascuns în bucătărie, ținea sub focul armei sale intrarea împiedicându-i să iasă. Asta punea capac la toate.

Deodată Li Sha-Tin se făcu mai greu. Malko înțelese că acesta își pierduse cunoștința. Era efectul somniferului. Asta mai lipsea! Ei se

adăpostiră după ultimile trepte ale scării, afară din raza trirului lui „Black Ghost" Ming. Malko nu-i mai simțea pulsul. Dacă nu reușeau să iasă, poliția urma să pună mâna pe ei fără nici o problemă.

— Unde-i nenorocitul de Manuel? întrebă Jésus.

— E rănit, spuse Malko. Nu ne poate ajuta. Eu voi încerca să-l car pe Li Sha-Tin. Așezați-l pe umărul meu și deschideți focul îndată ce pornesc.

Jésus reuși de bine de rău să-l fixeze pe chinez în spatele lui Malko. Acesta părea un măgar mort. Malko își încordă toți mușchii.

— Gata!

Jésus înaintă atât cât se putea și începu să tragă. Malko așteptă sfârșitul primei rafale și începu să fugă traversând holul ca o ghiulea, antrenată de greutatea lui Li Sha-Tin. În spatele său Jésus își goli încărcătorul. El îl prinse din urmă pe Malko în grădină acoperindu-i fuga cu mici rafale. La fiecare secundă, Malko se aștepta să audă sirenele mașinilor poliției. În fine, ei ajunseră în stradă.

Chiar în acel moment un vehicul frâna în fața casei de la numărul 1238 într-un scrâșnet de pneuri. Era Honda CRV neagră a lui Betty Tun.

Chinezoaica se năpusti cu o pușcă de asalt Armalite în mână. Jenat de Li Sha-Tin, Malko nu avu timpul necesar să reacționeze. Ca într-un coșmar, el o văzu pe Betty Tun fixându-și arma la umăr și ochindu-l în plin piept. Explozia se confundă cu o durere violentă pe care o simți la nivelul inimii, atunci când fu izbit de proiectil.

Instantaneu, el își pierdu cunoștința și totul se cufundă în întuneric.

Capitolul XII

Jésus Domingo ieşi pe poarta casei de la nr. 1238 şi văzu prăbuşindu-se pe şosea masa formată din Malko şi Li Sha-Tin. El nu mai stătu prea mult pe gânduri şi trase asupra lui Betty Tun o rafală cu Skorpio-ul său, înainte ca ea să aibă timp să-şi îndrepte Armalita contra lui. Cu mai multe proiectile în torace şi în abdomen, chinezoaica se prăbuşi lăsând să-i cadă arma într-un zgomot de metal pe asfalt, moartă înainte ca să fi atins solul.

Liniştea se lăsă în jurul hondurianului. Îi mai stăruia ţiuitul în urechi. Uitând de „Black Ghost" Ming, tupilat încă în vilă, el se precipită spre Malko şi îl scutură.

— *¡Madre de Dios!* Hey, Malko?

Nici o reacţie. El îi desfăcu haina şi scoase un strigăt de bucurie, descoperind o vestă anti-glonţ Kevlar. El o pipăi pe deasupra şi imediat simţi un obstacol. Era glonţul Armalitei înfipt în ţesătura deasă. Jésus descheie vesta, smulse cămaşa roşie şi îi dezveli pieptul lui Malko, dând de o enormă arsură roşie. Energia cinetică a glonţului se transformase în căldură. Hondurianul începu să-l scuture ca pe un prun.

— Malko! Malko! *¡Todo esta bien!*

Din cauza emoţiei, el uitase să vorbească englezeşte. Malko întredeschise ochii şi gemu, trecându-şi mâna peste pieptul care-l durea, zăpăcit, dar conştient. Leşinul său nu durase decât câteva secunde. Jésus privi în jurul lui. Era un miracol că poliţia nu era încă acolo. Cum să facă el ca să se descurce singur cu doi invalizi în cârcă?

* * *

Malko avea impresia că pieptul îi este strâns într-o menghină. Îi trebuiră câteva secunde ca să realizeze că e viu. Şocul proiectilului Armalitei fusese teribil, chiar purtând vesta Kevlar, şi-l aruncase la pământ, ca o foarte puternică lovitură de pumn. Dar fără vestă, proiectilul i-ar fi pătruns în inimă. Simţea o arsură teribilă în piept. El auzea vag exclamaţiile lui Jésus aplecat peste el, dar nu reuşea să se mişte.

În sfârșit, cu un efort nemaipomenit, el reuși să se ridice în fund și privi în jurul său, zărind cadavrul lui Betty Tun alături. Fu cuprins de un tremur convulsiv, reacția organismului său la șocul terifiant al impactului.

Conștientiză imediat pericolul și-și adună ceea ce mai rămăsese din forțele lui. Văzându-i privirea mai calmă, hondurianul îl sprijini de sub axile și-l ajută să se ridice. El abia se ținea pe picioare.

— *¡Vamos! Vamos!* repetă Jésus. *¿Se puede caminar*[1]*?*

— E în regulă, spuse Malko.

Capul i se învârtea și avea impresia că i se trecuse un fier de călcat încins pe piept. El zări Land Cruiserul la câțiva pași și-i se păru o distanță de ani lumină.

— Să mergem la mașină, spuse Jésus.

Cu arma sa Skorpio pe umăr, el se aplecă și reuși s-l ridice pe Li Sha-Tin și să-l arunce peste umărul său. În ciuda greutății pe care o căra, el ajunse primul la mașină și se debarasă de chinezul cu siringa înfiptă în continuare în braț, aruncându-l în spate. Malko se apropia clătinându-se. El se lăsă fără forță să cadă pe scaunul pasagerului. Jésus, aflat deja la volan, fără să privească în spate, demară în trombă și timp de un sfert de oră conduse nebunește prin străzile liniștite ale acestui cartier rezidențial, până când ajunse în dreptul unei stații-service închise și opri acolo.

El opri motorul, stinse farurile și rămase câteva clipe cu mâinile sprijinite de volan, pentru ca ele să se oprească din tremurat. Pe urmă, scoase o țigară dintr-un pachet și o aprinse cu bricheta Zippo de care nu se despărțea niciodată de când plecase din Honduras. Ea purtra emblema batalionului 316, fapt pentru care ar fi fost tăiat în bucățele dacă ar fi fost prins în țara lui.

El aruncă o privire în spate. Li Sha-Tin era în continuare inconștient. El își dădu seama că un telefon mobil sună în mașină. Era cel al lui Malko care părea să nu-l audă. Jésus își făcu mașinal semnul crucii întrebându-se cum de putuseră ieși de-acolo și deodată își dădu seama că-l uitaseră pe Manuel Garcia.

Primul său reflex fu acela de a se întoarce în 57-e Avenue, apoi realiză că ar fi fost o nebunie. Poliția în mod obligatoriu avea să se ducă acolo și își va asuma grija lui Manuel. Cu ochii închiși și inima bătând mai-mai să-i iasă din piept, el încercă să-și regăsească calmul, fără să mai audă telefonul mobil al lui Malko care suna fără încetare.

---

1. Haideți! Haideți! Puteți să mergeți? (n. a.)

* * *

Malko deschise ochii și se întrebă unde este. După ce se târâse până la mașină, el își pierduse din nou cunoștința. Puțin câte puțin, își recăpătă memoria reînodând firul faptelor. Niciodată nu fusese atât de aproape de moarte. El se întoarse și văzu fața crispată a lui Jésus care îi spunea ceva. Cuvintelor le trebuiră ceva timp până să-i ajungă la creier.

— Mobilul dumneavoastră! Mobilul dumneavoastră!

El se căută în buzunar și-și deschise mobilul. Vocea isterică a lui Simon Levine îi vibră în timpan.

— *Damn it!* De un sfert de oră vă chem!

Automat, Malko își coborî ochii pe acele luminoase supradimensionate ale Breitlingului Crosswind. Era ora două patruzeci și cinci. Trei sferturi de oră se scurseseră de la începutul asaltului care n-ar fi trebuit să dureze decât cinci minute, iar Simon Levine continua să-i urle în ureche. El reuși să articuleze câteva cuvinte.

— Lucrurile au luat o întorsătură proastă. Manuel Garcia este grav rănit, mie mi-au tras un glonț în piept și fără Kevlar aș fi fost mort. Chinezoaica a intervenit cu o pușcă de asalt.

— Și Li Sha-Tin?

Malko se uită în spate și-l zări pe chinezul înghesuit pe banca din spate.

— Este aici, doarme.

Simon Levine emise un fel de zgomot răgușit care putea fi luat drept strigăt de bucurie și întrebă:

— Unde sunteți?

Malko se întoarse spre Jésus.

— Unde suntem?

— Nu-mi dau seama, spuse hondurianul. Undeva în Vancouver, într-o stație-service închisă.

— O.K! O.K.! spuse americanul. Încercați să ajungeți la Granville Road și îndreptați-vă spre sud. Poliția este la heliport și interzic toate decolările. Noi folosim un al doilea plan. Înțelegeți? Alternativa de schimb.

— Da, aprobă Malko, fără să înțeleagă într-adevăr ceva.

Creierul lui se repunea în funcție foarte greu. El îi transmise lui Jésus instrucțiunile lui Simon Levine, după care, provizoriu, nu mai manifestă nici o preocupare pentru situație.

* * *

După vreo douăzeci de minute, mașina lor rula pe autostrada 99, o autostradă pustie, în direcția sud. Aceasta traversa păduri și câmpii. Malko își revenise din amețeală, iar în spate, Li Sha-Tin, vizibil aflat încă sub efectul narcoticului se așezase în șezut și contempla șoseaua, neștiind ce căuta acolo. Mobilul lui Malko sună din nou.

— Unde sunteți? întrebă Simon Levine.

— Tocmai am trecut de intersecția cu Sunside Road, îi comunică Malko.

Șoseaua 99 ducea spre sud, spre frontiera cu Statele Unite la White Rock.

— Perfect, aprobă americanul Eu mă aflu chiar în spatele dumneavoastră și când veți zări o stație-service, vă opriți și mă anunțați.

Jésus mai rulă încă trei kilometri înainte să zărească o firmă luminoasă Sunoco. Stația era închisă. El opri și Malko îl chemă pe Simon Levine. Americanul, la volanul unui Ford anonim de închiriat, sosi cinci minute mai târziu. El sări din mașina sa și se precipită spre Malko.

— Bravo! *Well done!* Dumneavoastră veniți în mașina mea cu Li Sha-Tin iar Jésus se întoarce cu asta la Vancouver. Este mai sigur.

Zărindu-l pe Li Sha-Tin în spatele Land Cruisser-ului, Simon Levine îi adresă câteva cuvinte în chineză. Celălalt îl privi fără să răspundă. Ori cantoneza lui era foarte stricată, ori Li Sha-Tin era încă amețit.

Transportarea lui în Ford nu pusese probleme. Malko descoperi fără surprindere prezența lui Isis pe scaunul din față. El se instală în spate împreună cu Li Sha-Tin mereu groggy, lăsând în Land Cruisser vesta sa anti-glonț, o amintire totuși interesantă, dar păstrând totuși Browningul, a cărui proveniență poliția canadiană n-ar fi putut-o stabili. Câteva clipe mai târziu, cele două vehicule se despărțiră. Jésus, la volanul Land Cruisserului traversă terenul viran care despărțea cele două sensuri ale autostrăzii întorcându-se spre Vancouver, în timp ce Simon Levine continua să meargă spre frontieră, până la care mai aveau de parcurs vreo douăzeci de kilometri. Americanul încercă din nou să angajeze un dialog cu Li Sha-Tin explicându-i în chineza sa stricată că el reprezenta guvernul american și dorea să-i ofere azil politic, fără să obțină alt răspuns decât o privire cețoasă, ceea ce, într-un fel era poate mai bine.

Malko se întorcea fără încetare, scrutând autostrada pustie. La ora aceea, poliția canadiană, în mod sigur ajunsese în vilă, găsind cadavrele lui „Stupid Ricky", Betty Tun și pe Manuel Garcia, rănit sau mort. Intervenția canadienilor la heliport, era dovada că ei erau la curent cu operațiunea, dar probabil că nu știau încă totul, fapt care explica neintervenția lor pe 57-e Avenue West. În prezent, ei fuseseră în mod sigur alertați de vecini.

Dacă Manuel Garcia scăpa cu viață, ei urmau să afle foarte repede totul.

Oricum, prezența cadavrului lui „Stupid Ricky", le permitea să facă legătura cu Li Sha-Tin, chiar dacă „Black Ghost" Ming a putut să dispară.

Dispariția lui Li Sha-Tin îi putea duce cu gândul la frontiera cu Statele Unite. Este un miracol faptul că poliția n-a interceptat încă Cruisser-ul.

Gândindu-se probabil la același lucru, Simon Levine se cală pe frecvențele poliției. Nimic neliniștitor. El se întoarse spre Malko.

— Cred că-i în regulă!

Isis se întoarse la rândul său cu o expresie neobișnuită pe chip. Ai fi spus că este o mică fată surprinsă în timp ce se pregătea să fure o prăjitură.

— V-a fost frică tare? întrebă ea. Simon mi-a spus că ați fost rănit.

— Foarte! spuse Malko subtil-ironic. Nici nu mă gândeam că voi mai scăpa.

Pieptul îl mai ardea în locul în care vesta Kevlar se încălzise. El avea un mare hematom pe piept și se simțea încă ciudat, revăzând calmul cu care Betty Tun îl ochise. Era o adevărată profesionistă, nu o amatoare. Ea de asemenea, era moartă. La volan, Simon accelerà.

— În zece minute vom fi la frontieră, anunță el. Acolo suntem așteptați de un elicopter. Ne vom putea culca la Seatle.

Era deja trecut de ora trei dimineața...

— De ce a blocat poliția heliportul? întrebă Malko.

Americanul se întunecă la față.

— Nu știu. Mai întâi au chemat turnul de control pentru a bloca decolările, după care au sosit două mașini ale poliției. Eu m-am întâlnit cu ele.

— Deci ei știau, spuse Malko cu o voce indiferentă.

— Nu pot să nu mă gândesc la asta, spuse americanul, cu încordare. N-am făcut nici un apropo la telefon, n-am vorbit cu nimeni despre asta.

— Cu nimeni? insistă Malko.

O idee începea să încolțească în mintea lui Malko.

Simon Levine nu avu timp să răspundă. O voce pițigăiată întretăiată de suspine, vorbi de lângă el:

— Eu i-am vorbit despre asta lui Brian!

Malko se aplecă. Isis avea fața inundată în lacrimi și bărbia îi tremura. Ea părea un copil prins cu minciuna. Simon Levine se întoarse spre Malko, aproape la fel de încurcat ca și Isis.

— Eu îi spusesem despre asta lui Isis, mărturisi el. Eram atât de mândru să închei cu brio această operațiune...

Malko nu răspunse. La ce bun? Confidențele făcute în pat provocaseră mai multe catastrofe decât arma nucleară, iar aici era vorba de două perne. El se uita la obrazul lui Isis și privirea i se opri în oglinda retrovizoare simțind că pulsul îi crește vertiginos. Erau urmăriți de o mașină, cu girofar pe acoperiș și el recunoscu un echipaj al *Highway Patrol* canadiene. Explicațiile deveneau inutile.

* * *

— Poliția este în spatele nostru, spuse el calm.

Simon Levine sări literalmente până-n plafonul mașinii. El reduse viteza și Malko îi văzu privirea îngrozită, reflectată în oglindă în timp ce înjura cu jumătate gură:

— *God damn it!* Ce mai e și asta?

Timp de câteva minute, el observă mașina poliției care-i urma la vreo sută de metri, fără să încerce să-i prindă, fapt care-l liniști.

— Nu-i nimic! Doar o banală patrulă de poliție în misiune de rutină. Altfel ne-ar fi oprit.

Malko se uită cu coada ochiului la Li Sha-Tin. Chinezul moțăia în continuare. Somniferul C.I.A. era de bună calitate. El se întoarse încă odată. Mașina poliției era tot acolo.

— Suntem depate de frontieră?

— *Doar la zece minute*, spuse americanul.

Se lăsă din nou liniștea. Drumul continua drept, într-un peisaj dezolant. Lui Malko îi venea greu să se destindă. Ei erau pe punctul de a răpi un cetățean chinez pentru a-l duce dincolo de frontieră. Chiar și în Canada, fapta asta constituia un delict. Ei ajunseră pe vârful unui povârniș. În partea cealaltă, era un fel de vâlcea și autostrada se despărțea în două, de-o parte și de cealaltă a unui teren viran cu iarbă și plantat cu arbori, peste care exista un mare arc alb — Peace Arch, surmontat de un imens drapel american. În adâncul vâlcelei era postul de frontieră american.

Simon Levine o luă spre partea dreaptă, cea rezervată celor care locuiau pe frontieră și erau purtători de permis.

— Am ajuns, spuse el. Pe partea canadiană nu este nici un control. După aceea urmează postul nostru de imigrare.

— Mașina de poliție este tot acolo, spuse Malko și chiar s-a mai apropiat... Ei merg tot în Statele Unite?

Simon Levine nu avu timp să răspundă, prea ocupat să pună frână. Cele trei benzi ale autostrăzii erau blocate de mașini ale poliției canadiene dispuse în șicană și cu girofarurile mergând, cu un gard mobil în mijloc. În același moment, mașina care-i urmărea puse în funcție girofarul și declanșă sirena. Mako simți că i se urcă stomacul în gât. Era clar că intraseră într-o capcană bine organizată. Simon Levine părea să ezite în privința comportării ce trebuia adoptată. Malko se aplecă în spatele său.

— Simon, fără fițe! Vă opriți!

Alb la față, americanul bâlbâi ceva, dar ascultă. La o sută de metri în fața lor, se distingeau funcționarii de la serviciul american de imigrare, pământul tuturor făgăduințelor... inaccesibil. De cum opriră, mai mulți ofițeri canadieni înconjurară mașina. Simon Levine coborî geamul și un *mountie* îl salută respectuos.

— Controlul de la imigrări, *sir*. Prezentați vă rog actele!

Americanul îi întinse pașaportul său și cel al lui Isis. Polițistul abia dacă le aruncă o privire. La rândul său, Malko le întinse pașaportul său austriac fără a declanșa mai mult interes. Polițistul întinse atunci mâna spre Li Sha-Tin.

— Dar acest gentleman?

— El nu vorbește engleza, spuse Simon Levine. Ne-au cerut niște prieteni să-l aducem cu noi.

— El n-are acte?

— Ba da, desigur.

Ca prin minune, apăru un polițist de origine asiatică și-l interpelă pe Li Sha-Tin care răspunse cu niște cuvinte de neînțeles. Malko nu mai știa unde să se bage. Dialogul fu foarte scurt și polițistul concluzionă:

— Acest om nu este autorizat să părăsească Canada. Pașaportul i-a fost confiscat de către Immigration Office. Sunt obligat să-l arestez.

Fără să mai fie rugat, Li Sha-Tin coborî din mașină. Abia ajuns pe șosea, i se puseră cătușe. Ofițerul îi salută politicos și îi spuse lui Simon Levine:

— Dumneavoastră vă puteți continua călătoria, sunteți în regulă. Buna dumneavoastră credință a fost înșelată. *Have a good day.*

Fierbând de furie în tăcere, Simon Levine porni din nou și se opri o sută de metri mai departe, pe teritoriul american. Lângă funcționarii serviciului de imigrare americani stătea un mic grup de civili. Americanul coborî din Ford înjurând ca un birjar. Unul dintre civili se apropie de el și întrebă:

— Ce s-a întâmplat? Nu i-au dat voie să iasă?

— Evident! urlă Simon Levine ieșindu-și din fire. Ne-au dat plasă.

Malko privi mașinile canadiene care plecau împreună cu Li Sha-Tin.

— Ne așteptau, spuse el. Cineva i-a prevenit. N-ar fi trebuit să plecăm imediat.

— Și ce să facem? lătră Simon Levine. Să mergem la *Sutton Place* cu un chinez drogat fără acte?

Tăcută, Isis își ștergea discretă lacrimile.

Simon Levine își aprinsese o țigară și se plimba ca un leu în cușcă. Malko regândi toată operațiunea din 57-e Avenue West, înțelegând de ce nu intervenise poliția. Toată operațiunea fusese supravegheată de la început și poliția canadiană știuse de unde să-l recupereze pe Li Sha-Tin, acolo la frontieră. Ei nici măcar nu-și dăduseră osteneala să percheziționeze vehiculul. Ei nu aveau nevoie de un incident. El se apropie de Simon Levine.

— Liniștiți-vă! S-ar fi putut termina mult mai prost.

Americanul îi aruncă o privire furioasă.

— A! Da?

— Da, spuse simplu Malko. Deja, fără vesta antiglonț, dumneavoastră aveați un mort în plus. Și poliția ar fi putut să apară în timpul kidnappingului iar o poliție neprevenită... Imaginați-vă scena...

Americanul se mai calmă puțin.

— Ar fi deci Brian Murray cel care ne-a turnat?

— Nu-l văd decât pe el în stare s-o facă, spuse Malko, deoarece Isis l-a pus la curent.

Simon Levine era copleșit.

— Dar pentru ce? El ne-a ajutat totdeauna.

— Nu știu, mărturisi Malko. În afară de noi, el era singurul care știa. Totul arată că, începând de ieri seară, poliția canadiană știa. Iar din momentul în care au blocat heliportul, ei se îndoiau că veți încerca să ajungeți la frontieră...

Vizibil tulburat, americanul nu răspunse. Isis se apropie și spuse în șoaptă:

— Simon, te rog, iartă-mă.

Ca și cum asta ar fi declanșat în Simon Levine un resort, el se scutură:

— Nu! Ajunge! Asta-i greșala mea. N-ar fi trebuit să-ți vorbesc niciodată despre asta, spuse el. Nu întoarcem la Vancouver.

Nici Malko nu era prea entuziasmat.

— În vilă au fost cel puțin doi morți, remarcă el. Poate chiar trei, dacă „Black Ghost" Ming rămăsese acolo, fără a-l mai pune pe Manuel la socoteală. Nu vă e teamă să mergeți să vă aruncați în gura lupului?

Simon Levine dădu din cap.

— Nu. Dacă voiau să ne facă necazuri, o făceau mai devreme. Asta nu-i o afacere criminală ordinară, sublinie el. Ei aveau niște ordine. Tot ce voiau ei, era recuperarea lui Li Sha-Tin. Ei nu căutau războiul cu noi. S-au angajat probabil față de chinezi să-l împiedice să părăsească Canada.

Nu le mai rămânea decât să treacă frontiera. Malko își spuse că în fond, el nu omorâse pe nimeni.

* * *

Vancouver Sun își făcuse manșeta din incidentul petrecut în 57-e Avenue West, cu fotografiile corpului întins în mijlocul șoselei al lui Betty Tun, cu detalii privind trecutul infracțional al celor trei victime. Manuel Garcia, descoperit mort, era un emigrant clandestin, odinioară membru al escadronului morții nr. 316 din Honduras, căutat pentru crime de război. Betty Tun și „Stupid Ricky" erau criminali înrăiți, amestecați în diverse traficuri. Poliția bănuia că este vorba de o reglare de conturi. Nu se spunea nimic despre Li Sha-Tin sau despre „Black Ghost"Ming. Aparent, acesta fugise înainte să sosească poliția. Casa de la numărul 1238 fusese percheziționată fără rezultat. Poliția se gândea că aceasta servea drept refugiu pentru criminalii căutați de poliție, ceea ce nu era în întregime fals.

Malko reîmpături jurnalul, fiind lămurit. Simon Levine, cu cearcăne sub ochi, părea exasperat.

— Aveți noutăți despre Li Sha-Tin? întrebă Malko.

— Nici una! Încerc de azi dimineață să vorbesc cu Brian Murray, în zadar. Mi se spune că numărul său nu este repartizat.

Malko își reținu un surâs amar. Era ceva clasic în munca de spionaj. Când o operațiune se termina, participanții dispăreau fără

urmă. Fără nici o explicație, totul se schimba: numere de telefon, adrese, obiceiuri. Ei nu-l vor mai revedea pe Brian Murray, ceea ce era încă o dovadă a trădării sale.

— El este trădătorul, conchise Malko, pentru un motiv pe care nu-l vom afla vreodată.

— Eu nu-l mai pot folosi nici pe Jésus. Încet, încet, trebuie să-l exfiltrez. Era inclus în operațiune. Și-a făcut treaba.

— Prost, sublinie Malko. Este bine totuși să fie de partea cealaltă a frontierei. Dacă ar fi prins de către poliția canadiană, ei l-ar face să vorbească și asta ar fi jenant.

— Am să pun la punct exfiltrarea sa chiar azi, promise americanul.

— Eu mă duc la biroul lui Sonny Chai, spuse Malko, să încerc să dau de urma lui Li Sha-Tin.

* * *

Malko fu primit de o secretară grațioasă, cu un surâs încântător, la nr. 1200 pe West Pender.

— Ați venit să-l vedeți pe domnul Chai? Tocmai a sosit.

Cinci minute mai târziu, el intră în biroul avocatului chinez.

— Dumneavoastră veniți pentru problema lui Li Sha-Tin? întrebă acesta din urmă înainte ca Malko să fi deschis gura.

Acesta recunoscu cu mirare:

— Da, dar de unde știți?

— A apărut în această dimineață un comunicat al Ministerului Justiției cu privire la el, precizând că el s-a predat din nou și că o audiere urmează să aibă loc mâine la ora unu, pentru a stabili soarta sa.

— Vă veți duce?

— Bineînțeles, sunt apărătorul lui.

— Este încarcerat?

— Da, am să cer însă să fie autorizat să se întoarcă la apartamentul său din Burnaby.

Malko își stăpâni un surâs descurajat. Se revenise în punctul de unde plecaseră: Li Sha-Tin sub controlul poliției canadiene și cei de la Goangbu gata reînceapă vânătoarea.

Capitolul XIII

Așezat pe o banchetă în fața avocatului său, domnul Sonny Chai, asistat de un translator sigur, vorbea cu voce joasă, pe un ton încordat.

— Dumneavoastră trebuie să faceți tot posibilul ca să-i obțineți eliberarea, explică translatorul. Este foarte important.

Sonny Chai făcu o mișcare din cap.

— Treaba asta o să fie foarte grea. Canadienii spun că el a încercat să părăsească țara clandestin. Lor le este teamă că nu se va prezenta la o nouă citație dacă va fi pus în libertate.

Li Sha-Tin vorbi timp îndelungat, pe un ton categoric. El insista ca avocatul să facă imposibilul. El era pregătit să plătească o cauțiune oricât de ridicată. Maestrul Sonny Chai promise că va merge să-l vadă imediat pe judecător și Li Sha-Tin fu dus în celula sa, luând cu el plicul adus de avocatul său. Acesta se întreba ce putea conține acest plic pe care un necunoscut îl depusese la biroul său și care-l determina pe Li Sha-Tin să vrea să iasă din închisoare cu orice preț.

* * *

Revenit în celula sa, Li Sha-Tin deschise plicul și examină documentele pe care le conținea. Erau niște fotografii recente din vila sa din Xiamen, cea pe care el dorise să o transforme în rival al Pekinului. Din cele două imobile care trebuiau poleite cu aur, nu rămăseseră decât niște carcase de beton gol în mijlocul unui teren mocirlos și care nu vor fi terminate niciodată. Pavilionul său roșu în care erau primiți oaspeții de marcă și tratați regește – cu supă de înotătoare de rechin și femei superbe, era închis, condamnat, cu vitraliile albastre fără geamuri. Un panou bătut în cuie pe ușă, indica faptul că de-acum înainte acolo era proprietatea statului chinez. Dar cel mai demn de milă, ceea ce îl deprimă cel mai tare pe Li Sha-Tin, era soarta Orașului interzis în miniatură pe care el dorise să-l construiască mai departe de oraș.

Clișeele arătau că sala Armoniei supreme, leii de bronz și riviera Apelor de Aur, totul era abandonat, purpura stâlpilor se scorojea, scările se prăbușeau și nimeni nu se mai aventura să se ducă în acel loc, de-acum blestemat. Macheta așezată lângă poarta Păcii celeste era sfărâmată în bucățele. Ea reprezenta parcul de distracții pe care Li Sha-Tin visase să-l instaleze în jurul Orașului interzis: piscine, tobogane.

Li Sha-Tin lăsă din mână fotografiile cu lacrimi în ochi. Mai mult decât vânătoarea feroce a cărui țintă era și amenințările cu moartea care planau asupra sa, prăbușirea viselor sale de copil sărac îl loveau în inimă. Ar fi vrut atât de mult să fie binefăcătorul orașului său... Desigur, el extorcase sume colosale dar o mare parte serviseră la inițierea acestor construcții faraonice.

Din fericire, aceste fotografii care-i pricinuiau amărăciunea, reprezentau de asemenea un mesaj de bun augur. Asta însemna că pachetul încredințat cu câteva luni în urmă doamnei Lin, vechea sa metresă și complice, ajunsese în mâini bune la Vancouver după o călătorie cu peripeții plecând de la Xiamen, via Hongkong și Toronto. Erau casete video, vreo douăzeci la număr, nu de prea bună calitate dar de o imensă valoare, filme cu care Li Sha-Tin îi prinsese în ultimii ani pe complicii săi de la diferite nivele ale administrației, atunci când îi primea în Pavilionul său roșu, în compania unor call-girls.

Unele dintre ele nu mai aveau decât o valoare documentară, protagoniștii lor fiind deja executați. Altele constituiau adevărate bombe, niște mijloace de șantaj unice, privind pe unii membrii din ierarhia partidului și armatei. Unii erau suspectați, alții nu. Li Sha-Tin știa că americanii ar da oricât pentru a avea acces la aceste documente care ar fi putut destabiliza o parte a aparatului guvernamental chinez. Numai că chinezul nu era un nebun. Un mijloc de șantaj, odată ce te-ai servit de el, nu mai valorează nimic. Astfel se face că el hotărâse să nu se servească de ele decât ca o ultimă resursă. El avea nevoie de un timp de chibzuință după evenimentele din ultimile zile.

El nu-i avea la inimă pe americani pentru că încercaseră să-l răpească, dar din cauza lor, acum ajunsese din nou în ghiarele canadienilor și pe deasupra în închisoare el nu-și putea recupera prețioasele casete decât fiind liber. I-ar fi fost de ajuns să prevină o anume persoană cu un mesaj convenit. Atunci când aceste casete ar reveni în mâna sa, el ar încerca să negocieze cu guvernul chinez – ultima sa șansă. Odată bariera chineză ridicată, el ar putea probabil părăsi Canada. Faptul de a i se fi interzis accesul la cazinoul din

Columbia Britanică îi dăduse o lovitură în moralul său, cu atât mai mult cu cât pretextul era fals, el netrișând niciodată. El juca doar pentru a-și procura senzații tari.

Astăzi se blestema pentru a nu fi simțit din ce parte bătea vântul, el care totdeauna se lăudase că are fler. Numirea noului ministru al securității,un om integru, fusese cel care dăduse semnul îngropării businessului său și el știa că înverșunarea autorităților de la Pekin în privința sa, nu se datora numai banilor extorcați. El le produsese o mare pierdere de imagine. De-acum înainte, toată lumea cunoștea numele și faptele sale, ceea ce pentru Pekin era mai mult decât putea îndura. El nu-și făcea iluzii. Chinezii nu-l vor ierta niciodată. Era același lucru ca și cu Taiwanul. Ei erau răbdători și știau că într-o zi Taiwanul va ajunge sub suveranitatea lor și de asemenea, Li Sha-Tin trebuia să moară pentru a-și ispăși păcatul de orgoliu...

Singura lui șansă era aceea de a-i ține la distanță cu un mijloc de retorsiune, așa cum se stăpânește o fiară într-un număr de circ, dar la primul semn de slăbiciune ea s-ar declanșa.

El trebuia să-și recupereze aceste documente cu orice preț și să le pună la loc sigur. Vila de la numărul 1238 din 57-e Avenue fusese pierdută, dar mai avea și alte mijloace.

* * *

Conferința în trei dintre Malko, Simon Levine și „Buzzy" Krongard la Langley, se ținea la consulatul american printr-un telefon protejat. Acesta era un nou consiliu de război după catastrofa din 57-e Avenue.

— Am terminat cu acțiunile directe, decise numărul trei din C.I.A. Singura noastră șansă este aceea de a-l convinge pe Li Sha-Tin să ceară oficial azil în Statele Unite. Canadienilor nu le va fi ușor să-i refuze permisiunea de a părăsi țara. Mai aveți un mijloc de a-l aborda?

— Da, spuse Malko, prin biroul lui Sonny Chai, însă Li Sha-Tin știe deja ce vrem noi. El nu și-a manifestat dorința de a emigra în Statele Unite. Nu știu cum să facem să-l convingem. Ce-i putem oferi mai nou?

— Mai întâi certitudinea că va obține un permis pentru ședere nelimitată, răspunse „Buzzy" Krongard. Apoi, dacă el va fi cooperant, ajutorul Agenției pentru a-și reface viața sub un nou nume, cu protecția noastră.

— Pentru cât timp?

— Lăsați asta în aer, îi sfătui numărul trei din cadrul C.I.A. Nu vom discuta asta decât atunci când va ajunge aici.

— Mi-e teamă că el dorește să discute asta acum. Nu-i un imbecil.

— O.K. Asigurați-vă atunci că el are date interesante... Cuvântul lui nu este de ajuns pentru a compromite niște oameni. Ne trebuie documente și precizări.

— De acord, conchise Simon Levine. Vom încerca.

Ei întrerupseră conferința și cerură de băut. În timpul acestei pauze, Sandra intră și puse un fax pe birou. Era un articol din *South China Morning Star* anunțând că guvernul chinez blocase toate conturile bancare ale lui Li Sha-Tin.

— Dumneavoastră credeți că asta e posibil? întrebă Malko.

— O să verific, replică Simon Levine. Noi avem lista conturilor sale *off shore*. Ei nu pot face mare lucru în privința asta. Cel puțin așa sper. Audierea de mâine nu va fi tristă.

* * *

Mica sală de la etajul al șaisprezecelea al Gouvernment Building era arhiplină. În față era judecătoarea, la dreapta reprezentantul ministerului public și la stânga Li Sha-Tin, flancat de translatorul său, de domnul Sonny Chay și de doi polițiști. Asistenții toți erau jurnaliști, în cea mai mare parte chinezi, însoțiți de cameramani. Simon Levine se aplecă spre Malko și îi spuse la ureche: Dumneavoastră îl vedeți pe tipul înalt, ras în cap, cu costum deschis la culoare și ochelari negri, din ultimul rând?

— Da.

— Este reprezentantul Goangbu-ului. El lucrează sub acoperire diplomatică la consulat. Mă miră prezența sa. În mod normal, el nu vine niciodată. ...

Un cameraman al Fairchild TV, canalul chinez, veni să-l filmeze pe Li Sha-Tin foarte de aproape, chiar înainte de intrarea *adjudicatorului*, Daphné Shaw, însărcinată să se pronunțe asupra cererii de imigrare a chinezului.

Toată lumea se ridică și de-abia se așezase judecătoarea, când Sonny Chay luă cuvântul :

— Eu am încheiat un acord cu procurorul, anunță el. Acesta acceptă ca domnul Li Sha-Tin să fie pus în libertate cu condiția ca el să plătească personal gărzile autorizate care-l vor supraveghea zi și noapte. Este vorba de firma Intercom Security al cărui sediu se află la numărul 1820 pe West Pender. Domnul Li Sha-Tin a semnat deja un cec de 20.000 de dolari reprezentând prestația pe o săptămână pentru Bank of Canada, contul nr. 10380 064715. El va fi deci pus în libertate la terminarea acestei audieri.

Avocatul se duse la judecătoare spre a-i înmâna copia cecului. Interogat cu privirea, reprezentantul ministerului public se ridică.

— Confirm acest acord, anunță el. Nu ne opunem ca inculpatul să se ducă la apartamentul său din Burnaby.

Douăzeci de mii de dolari, pe săptămână, fie ei și canadieni era scump. Malko se întreba care era motivația chinezului.

Adevărata ședință începu cu lectura plictisitoare a pieselor deja citate și a diferitelor bătălii legale. Aceasta dură douăzeci de minute bune și toată lumea moțăia. Li Sha-Tin părea complet pe dinafară. În sfârșit i se dădu din nou cuvântul reprezentantului public. Reprezentantul său se ridică ținând o foaie de hârtie în mână și anunță:

— Doamnă judecător, am aici un document de cea mai mare importanță care ar trebui să determine respingerea cererei de instalare în China a domnului. Li Sha-Tin, titularul pașaportului din Hongkong cu numărul H90059154.

— Despre ce este vorba, întrebă judecătoarea Daphné Shaw.

— Domnul Li Sha-Tin este un criminal căutat în țara lui, Republica Populară Chineză. El riscă pedeapsa capitală, iar autorităților noastre le repugnă să-l trimită la o moarte sigură. Acest obstacol este de-acum depășit. Eu am aici o comunicare a ministerului imigrărilor, un document redactat oficial de către guvernul chinez. Autoritățile de la Pekin se angajează în scris ca în cazul în care domnul Li Sha-Tin va fi retrimis în țara sa să nu fie condamnat decât la o pedeapsă cu închisoarea comparabilă cu cea pe care ar primi-o în Canada pentru fapte similare. În consecință, vă cer să respingeți cererea de imigrare a domnului Li Sha-Tin și de expulzare în țara sa de origine.

O liniște de moarte urmă declarației sale în timp ce translatorul o traducea lui Li Sha-Tin. Daphné Shaw părea luată prin surprindere. Deodată Li Sha-Tin se ridică de parcă ar fi fost împins de un resort și începu să vocifereze în limba chineză. Translatorul tocmai era pe punctul să-și continue traducerea.

— Ăștia sunt niște mincinoși! urla Li Sha-Tin. Desigur, ei nu mă vor omorî oficial, dar va exista un deținut care va fi pus să mă omoare în schimbul suspendării pedepsei.

El se reașeză transpirat. Jurnaliștii notau cu fervoare. Toate privirile se întoarseră spre judecătoare.

— Ședința se suspendă pentru o jumătate de oră.

În sală era larmă. Li Sha-Tin stătea la locul său năucit. Malko îl supraveghea pe reprezentantul Goangbuului, impasibil. Deodată, un alt chinez se adresă cu o voce pițigăiată ziariștilor:

— Eu sunt consulul Republicii Populare Chineze, strigă el. Vreau să aduc un document la cunoștința presei. Este vorba de un ordin al tribunalului din Hongkong care blochează toate bunurile lui Li Sha-Tin, inclusiv conturile bancare, ceea ce face dovada vinovăției sale.

Acela era articolul din *South China Morning Star*... Consulul distribui cu generozitate documentele sale în timp ce Malko și Simon Levine era pe hol.

— Miroase urât, conchise americanul. Nenorociții de la Pekin au găsit fisura în cuirasă. Este povestea cu pedeapsa cu moartea care făcea guvernul canadian să ezite cât de cât. Acum acesta nu mai e decât un criminal ordinar.

— Ce mai putem face? întrebă Malko.

După eșecul încercării lor de a-l scoate din Canada, ei au reacționat destul de repede...

— Să așteptăm să vedem ce va spune judecătoarea.

* * *

Judecătoarea luă loc într-o liniște apăsătoare. Li Sha-Tin se redresase și i se putea vedea crisparea mușchilor maxilarului. Toate speranțele sale erau pe punctul de a se spulbera. Avocatul lui șușotea la urechea bătrânului translator care nu mai putea spune nimic. Judecătoarea își drese glasul.

— Decizia îi va fi comunicată domnului. Li Sha-Tin în termen de opt zile, anunță ea cu o voce indiferentă. Următoarea ședință, luni pe 27 la ora nouă.

Ea se ridică într-un vacarm de nedescris. Reprezentantul Goangbu-ului deja se îndrepta spre ieșire cu un aer satisfăcut. Jurnaliștii îl copleșeau pe Li Sha-Tin cu întrebări în limba chineză. Malko îl ajunse din urmă pe Sonny Chai.

— Ce gândiți dumneavoastră despre asta?

Avocatul lui Li Sha-Tin era năucit.

— Este o parodie de judecată, spuse el. Toată lumea știe că chinezii nu se vor ține de cuvânt, dar onoarea Canadei e terfelită. Domnul Li Sha-Tin va dispărea în gulagul chinez și acolo va fi omorât.

— Aveți vreo cale legală?

— Nu, trebui să recunoască omul legii după o scurtă ezitare. Noi ne lovim de rațiuni de stat. Totul se decide la Ottawa. Judecătoarea va face ceea ce i s-a spus să facă. Eu însă, mă voi prezenta la Curtea Supremă...

— Recursul este suspensiv?

Avocatul coborî capul.

— Nu, din păcate. Și pe deasupra este și foarte lung, în timp ce un *removal order* poate fi executat în câteva zile, mai ales în circumstanțele prezente. Voi vedea ce se mai poate face.

Malko și Simon Levine coborâră din nou, deloc veseli. Chinezii tocmai marcaseră un punct serios. Nu se mai punea problema convingerii lui Li Sha-Tin să meargă în Statele Unite. De-acum înainte, el avea domiciliul forțat în așteptarea rezultatului audierii. Ei ajunseră din nou la *Sutton Place*. Simon Levine era așteptat de o grămadă de documente. El le comentă împreună cu Malko.

— Agenția s-a informat privitor la conturile lui Li Sha-Tin. Totul a fost blocat în afara unui cont din Hongkong Bank din Caïman Island cu un sold în jur de 1.500.000 de dolari, unul la Toronto, la Midland cu 500.000 de dolari și un al treilea la Bank of Canada care servește pentru acoperirea cheltuielilor sale curente, cu o sumă de circa 300.000 de dolari. Evident, noi nu știm de ce sumă cash dispune el, dar nu prea cred. Grosul bogăției sale este în China, în societăți, terenuri, valori imobiliare.

— Ei sunt pe punctul de a-l sugruma, concluzionă Malko. Este bine jucat, în așteptarea recuperării oficiale.

Acest om, care manipulase miliarde de dolari, care oferise două miliarde de yuani pentru libertatea sa, era aproape încolțit. Era însă mai bine să fi un sărac în viață la Vancouver decât un mort în China iar Li Sha-Tin își putea reface bogăția. El era încă tânăr. Simon Levine scoase o brichetă Zippo, de data asta cu cap de tigru – el făcea colecție din acestea – și își aprinse o țegară neascunzându-și descurajarea.

— Eu cred că este sfârșitul partidei, mărturisi el. De-acum este o afacere de la guvern la guvern. Un triunghi China – Canada – Statele Unite. Casa Albă știe dacă vor să facă efectiv presiuni.

— Dumneavoastră știți bine că nu vor face așa ceva, spuse Malko. Diplomații au oroare de confruntări. Ei contează pe oameni ca noi pentru a rezolva problemele.

Americanul făcu un gest de descurajare.

— Eu nu mai am nici o idee. Dar dumneavoastră?

— Eu am poate o idee, spuse Malko, dar este greu de pus în aplicare.

Capitolul XIV

Simon Levine îi aruncă lui Malko o privire năucă și neliniștită.

— Dumneavoastră vedeți vreo soluție pentru a convinge guvernul canadian să-și schimbe atitudinea acum când se pregătește să-l predea pe Li Sha-Tin chinezilor?

— Este doar o posibilitate, îl corectă Malko, cu mulți „dacă". Veniți în mașină!

Trotuarul din Hamilton Street începea să fie invadat de jurnaliști iar toți se duseră la Fordul lui Simon Levine. Odată instalați în mașină, *Malko își începu demonstrația.*

— Guvernul canadian dorește să facă Pekinului pe plac. Singurul mijloc de a-l face să renunțe este acela de a face presiuni asupra sa.

Simon Levine dădu din cap neîncrezător.

— Cum? Amenințându-l cu o bombă atomică?

— Noi am putea avea poate echivalentul, replică Malko fără să dezarmeze: raportul „Sidewinder".

— „Sidewinder"? se revoltă americanul. Nu mi-a căzut niciodată în mână.

— Este exact, recunoscu Malko. Cunoașteți însă pe cineva care posedă un exemplar: Brian Murray.

— Ticălosul care ne-a trădat! mormăi Simon Levine. Și credeți că o să ni-l dea! Am reflectat și eu. El a avut nevoie de această trădare pentru a obține în schimb reintegrarea în RCMP. Era bolnav din cauză că nu mai aparținea corpului său de elită.

— El ne-a ajutat totuși, anunță Malko. Fără el, noi nu l-am fi găsit niciodată pe Li SHa-Tin. Problema acum este alta: el are raportul „Sidewinder". Dacă dumneavoastră ați putea pune mâna pe el, noi am propune *canadienilor un schimb: ei să nu-l predea pe* Li Sha-Tin Chinei și noi nu vom da publicității raportul. După părerea mea, aceasta este o ofertă pe care o vor studia cu seriozitate.

Simon Levine ridică din umeri.

— O.K., dar există un mare ce. Întâi de toate, Brian Murray s-a evaporat și în al doilea rând, el lucrează de-acum înainte împotriva noastră.

— Asta este adevărat, recunoscu Malko. Dar noi avem o armă secretă.

— O armă secretă?

— Isis.

Simon Levine păru ca lovit de fulger și Malko înțelese că trebuia să înainteze cu foarte mare prudență.

— Da, explică el, dumneavoastră știți că Brian Murray e nebun după Isis, chiar dacă ea nu i-a acordat nici un favor. Asta e una din rațiunile pentru care el v-a ajutat în această afacere. Eu gândesc că el va încerca s-o revadă chiar după toate cele câte s-au întâmplat, sau cel puțin, să stabilească un contact cu ea.

Fața încruntată a lui Simon Levine spunea că această posibilitate nu-l încânta.

— *Continuați, spuse el cu o anumită asprime în voce.*

— Recunosc că planul meu constă într-un pariu, recunoscu Malko: acela că Brian Murray va încerca s-o întâlnească. Dacă asta nu se întâmplă, nouă nu ne va rămâne decât să ne rugăm pentru sufletul lui Li Sha-Tin, dar este totuși o șansă să încercăm.

— Și mai departe? chelălăi americanul. Cred totuși că n-o s-o băgați pe Isis în patul acestui ticălos pentru a recupera raportul „Sidewinder"?

— Bineînțeles că nu, spuse Malko, liniștitor, dar începând din momentul în care am pus mâna pe el, îi vom putea reproșa această manipulare. El are de ce să-și ceară scuze.

El nu-i putea destăinui esențialul raționamentului său lui Simon Levine, și anume că Brian Murray fiind deja amantul lui Isis, în mod fatal va încerca s-o revadă.

Simon Levine, fulminant din cauza furiei, demară atât de brusc, încât fu cât pe ce să fie lovit de un camion.

— O.K.! O.K!, mormăi el. Vorbiți-i despre asta lui Isis, dar aveți tot interesul să supervizați treaba.

Malko surâse fără să răspundă. Planul lui, un dublu șantaj, era *întortocheat și greu de realizat*, mai întâi asupra lui Brian Murray și apoi asupra guvernului canadian, partea a doua fiind mai ușoară. El nu găsise încă modul în care ar fi putut să-i „sucească mâna" polițistului canadian. Nu avea decât un singur atu pervers și delicat: Isis. Ideea care-i frământa mintea, într-un fel, era aceea

de a obține raportul „sidewinder" în schimbul lui Isis, dar nu i-o putea spune direct lui Simon Levine.

* * *

Isis, adâncită în catalogul Romeo șterpelit din magazinul de decorațiuni, era așezată într-un fotoliu adânc, cu picioarele pe o masă joasă în fața unui televizor cu sunetul redus la zero. Văzându-l pe Malko, ea lăsă din mână catalogul și îi adresă un surâs deosebit de sexy. Ea părea să fi uitat cu totul de „purtarea sa cea rea".

— Ei poftim! O fantomă! Unde-i Simon?

— E plecat la consulat, ca să telefoneze, spuse Malko.

El se așeză pe masa joasă. Isis, mulată într-un combinezon alb și un pantalon din latex, provoca mereu mâncărimi în vârful degetelor. Ea se întinse, dezvelindu-și intenționat sânii.

— Aveți poftă să faceți sex? întrebă ea cu un ton languros și provocator. Dacă el e la consulat, avem tot timpul. Acolo pierde ore întregi.

Ea îi întinse brațele, ironică. Malko se ridică, veni în spatele ei, și se aplecă destul de mult pentru ca ea să-l poată prinde și coborî fața spre ea. În câteva secunde, ei se înlănțuiră într-un sărut furios. Isis se răsucea în fotoliul ei. Ea se dezlipi de Malko, gâfâind:

— Veniți! Asta-mi face poftă de sex.

Mecanic, ea îi puse mâna pe abdomen într-un simulacru de mângâiere. Malko surâse mulțumit. Luarea aceasta de contact, aducea rezultatul scontat.

— De ce să nu faceți sex cu amantul dumneavoastră obișnuit? întrebă el.

— Simon? întrebă Isis, cu o mutră mai degrabă dezgustată.

— Nu! Brian.

Tânăra femeie se întunecă la față.

— Brian, ticălosul acela! Nu vreau să-l mai revăd vreodată după cele ce a făcut.

Malko își fixă ochii în privirea ei.

— Nu mai știți nimic despre el?

— Nu.

Privirea sa fugise în lături și negarea sa era efectiv lipsită de convingere.

— Mințiți, spuse simplu Malko. Brian e înebunit după dumneavoastră. El v-a telefonat, fără doar și poate.

— Da, este adevărat, admise Isis cu reticență, dar i-am închis telefonul în nas.

— El nu v-a lăsat un număr de telefon?

— Este un număr mascat.

Brian Murray rămânea, orice ar fi, un profesionist, chiar și în viața sa particulară. De data asta, ea spunea adevărul.

— El o să vă sune din nou, spuse Malko, pentru a vă fixa un rendez-vous. Trebuie să acceptați.

Isis rămase tăcută câteva clipe. Era clar că ea dorea din toată ființa sa acest lucru, nu că ar fi fost îndrăgostită, dar ea nu putea rezista ideii că Brian Murray era nebun după ea...

— De ce?

— Pentru a vă repara imprudența, spuse el.

— Dacă fac asta, Simon mă va părăsi, iar eu fără el, nu voi ajunge niciodată la Hollywood.

— Simon nu va afla niciodată, promise Malko. El ar fi nebun de furie dacă ar ști ce vă propun eu, dar trebuie să vorbesc neapărat cu Brian pentru a încerca să-l salvez pe Li Sha-Tin, așa că din momentul în care aveți întâlnire cu el, mă anunțați imediat.

Ea îl privi îndelung cu ambiguitate, apoi își întinse brațele spre el.

— De-acord, oftă ea, dar am nevoie de puțină afecțiune, acum.

Ei își reluaseră sărutul de-acolo de unde-l lăsaseră. Isis luă mâna lui Malko și o duse până la mijlocul ei, strecurând-o pe sub latex. Nu era momentul cel mai potrivit ca s-o contrarieze. Malko îi mângâie pântecul, depărtând dantela chilotului și îi atinse sexul. Atunci când începu s-o maseze, Isis începu să geamă și să se răsucească în toate felurile. Într-un timp record, ea fu scuturată de un orgasm violent și se lăsă-n fotoliul ei cu privirea încețoșată.

— Contez pe dumneavoastră, spuse Malko, plecând în vârful picioarelor.

* * *

Simon Levine era într-o dispoziție execrabilă. Vestea schimbării de părere a canadienilor produsese o catastrofă la Langley, care nu vedea nici o posibilitate de a-i opri. În timpul dimineții, americanul își asumase destule riscuri pentru a-l putea scoate din Canada pe Jésus Domingo. Cadavrul lui Manuel Garcia fusese găsit și poliția făcuse legătura, ea căutându-l acum pe hondurian cu asiduitate. Pentru mai multă siguranță, Adventure Productions declarase furtul mașinii Land Cruiser.

Din fericire, Isis se pusese la trei ace cu o rochie roșie și scurtă care la fiecare din mișcările ei, permitea să se vadă chilotul asortat cu rochia. În sufrageria lui *Sutton Place* domnea o foarte vie animație, dar atmosfera de la masa lor era lugubră.

Profitând de faptul că Simon Levine se dusese la toaletă, Isis, foarte surescitată, îi șopti lui Malko:

— Gata! Am fixat întâlnirea.

— Unde și când ?

— Într-un motel, *Kingcrest* pe Kingsway la nr. 3212, mâine la orele douăsprezece și jumătate.

— Cum o să faceți cu Simon?

— Îi voi spune că am oră la coafor și că pe urmă o să fac cumpărături. Ce trebuie să fac?

— Mergeți acolo cu mașina dumneavoastră.

Ea îi aruncă o privire mirată.

— Vreți să mă culc cu el? Asta-i tot?

— Nu, spuse Malko. Eu voi intra în scenă după aceea.

Privirea lui Isis se aprinse.

— Îl veți ucide?

Ea nu era atât de naivă pe cât părea.

— Nu, spuse Malko. O să stau de vorbă cu el.

Simon Levine se apropia de ei, așa că tăcură.

* * *

Kingsway nu-și merita într-adevăr numele, șerpuind prin mijlocul unui cartier prăfuit, mărginit de mici buticuri, garaje și vechi case din lemn prost întreținute. Malko reduse viteza. La numărul 3212 era un motel ieftin, a cărui zugrăveală roz murdar se scorojea și care oferea camere începând de la 37 de dolari. Mașinile erau parcate într-o curte interioară în fața camerelor. Malko parcă vizavi și se duse la motel pe jos. Pistolul greu Browning atârna la centură. Ceea ce urma să facă nu-i plăcea, dar era singurul mod de a-i salva viața lui Li Sha-Tin.

El aruncă o privire în curte și reperă imediat Mustangul alb al lui Isis în fața camerei 24.

* * *

Încântat și cu inima bătând mai să-i spargă pieptul, Brian Murray o contempla pe Isis care tocmai intrase în camera mizeră și care îi părea mai frumoasă decât în amintirile sale. El nu se

putuse abține să nu-i telefoneze după ce rupsese legăturile sale cu C.I.A. Gândul la ea îl punea pe jar. Niciodată n-ar fi crezut că ea va mai accepta să-l revadă.

Ea îl fixa provocatoare, ispititoare ca un diavol, îmbrăcată într-o bluză albă, fără sutien, cu o fustiță scurtă crăpată în lături. Ea îi adresă un surâsvorace și lacom.

— Am fost nebună atunci când am acceptat să vin, mieună ea. De ce mai doriți să mă revedeți?

Brian Murray avea senzația că sexul său urma să-i deșire pantalonul, atât o dorea de mult. El se apropie, îi trecu un braț în lungul taliei, lipindu-se de ea și respirându-i parfumul. El oftă:

— Nu am dorit în viața mea atât de mult o femeie.

Isis își apăsă pubisul de corpul lui, spunându-și că la urma urmei, el avea oarece farmec cu ochii lui albaștri, mustața sa bine aranjată și surâsul un pic neghiob. Era mai degrabă un tip frumos.

— Atunci ce mai așteptați?

Ca un înfometat, el începu s-o îmbrățișeze pipăindu-i toate tivurile, ridicându-i fusta pentru a-i atinge chilotul mătăsos și umed. Sprijinită de perete, Isis se lăsa în voia lui, strecurând simplu o mână între ei, pentru a se asigura de realitatea dorinței sale.

— Vă dați seama ce risc pentru a vă revedea? spuse el. Ei vor desigur să mă omoare, dar eu nu prea am poftă de asta. Ați spus ceva cuiva?

— Nimic, jură Isis, îmbrățișează-mă.

Brian Murray îi ridică febril veșmintele. El tremura din cauza excitației. Cu o încetineală calculată, Isis se dezbrăcă de bluză și de fustă, apoi de chilot, nepăstrând decât pantofii, după care se aruncă pe pat cu picioarele desfăcute.

— Ne aflăm într-un motel, spuse ea. Posedați-mă ca pe o prostituată!

Excitat de cauza dorinței, Brian Murray o contempla uitând de erecția sa triumfală. El ar fi vrut s-o îmbrățișeze și s-o acopere cu sărutări, în mod sigur, nu s-o trateze ca pe o prostituată.

— Vino! spuse Isis nerăbdătoare.

El se hotărî. Se lungi cu precauție alături de ea, începu să-i sărute pântecul, coborând până la sexul ei. Isis îl apucă de păr, trăgându-l peste ea.

— Posedă-mă!

Din poziția în care se afla, el nu trebui decât să împingă ușor șalele înainte spre a o penetra. De-abia începuseră să facă sex,

că Isis începu să se mişte sub el. Picioarele îi fugeau în toate direcţiile şi tocurile sale ascuţite îi loveau şezutul. Ochii ei erau ieşiţi din orbite şi era în pragul orgasmului. Unghiile sale îi zgâriau ceafa lui Brian Murray care, excitat de această dezlănţuire, începu s-o deşele cu nişte mişcări ample, însoţite cu nişte icnete de măcelar, ca şi cum ar fi vrut s-o despice în două.

Isis delira de plăcere, cu bazinul scuturat de spasme. Brian juisă cu un strigăt sălbatic şi căzu peste ea. Abia revenită la realitate, Isis îl împinse şi se ridică în picioare.

— Trebuie să plec, căci Simon o să mă caute peste tot.

Ea se precipită spre baie în timp ce el îşi savura orgasmul. Bărbatul nu-şi putea reveni din această frenezie sexuală. Era posibil ca Isis să-l iubească la urma urmei. Ea reveni în cameră cu machiajul refăcut, strălucitoare, cu ochelarii de soare fixaţi în părul său lung răsucit şi simţi că o doreşte din nou. El sări din pat şi strângând-o la pieptul lui, îi strecură o mână între coapse.

— Nu pleca!

Isis se eliberă.

— Ne vom revedea.

Ea deschisese deja uşa. Brian Murray vru s-o urmeze şi înţepeni locului, fulgerat, văzându-l pe Malko în cadrul uşii. Isis profită de acest moment de uluială şi reuşi să ajungă la maşina sa. Dezbrăcat, dezorientat, poliţistul canadian avu impresia că i se străpunge inima. Sentimentul care-l domină la început fu tristeţea de a constata că Isis îl trădase, apoi sub privirea rece a lui Malko el se chirci.

— Cred că noi avem multe să ne spunem Brian, spuse Malko.

În acel moment zări canadianul marele pistolet pe care îl purta Malko şi îşi spuse că Isis este totuşi o stricată. Ce-i mai rău, este că totuşi el o mai dorea încă.

*
* *

— Îmbrăcaţi-vă, îi dădu ordin Malko.

El începu să se îmbrace în grabă întrebându-se ce va mai urma. Atunci când ţinuta sa fu corectă, el se întoarse cu faţa spre Malko.

— Pentru ce aţi venit aici?

— Pentru a regla conturile, spuse cu răceală Malko. Din cauza dumneavoastră au murit trei persoane, Li Sha-Tin a căzut din nou în mâinile canadienilor şi eu însumi era să mor acolo.

— Din cauza mea?

— Indirect, recunoscu Malko. Dumneavoastră aţi prevenit RCMP-ul cu privire la proiectul nostru de răpire.

Deoarece canadianul nu-i dădea nici un răspuns, el insistă:

— Pentru ce ați făcut asta?

Brian Murray se prăbuși pe pat și-și luă capul în mâini.

— Mi s-a oferit reintegrarea în serviciu, cu avansare. E oribil să fi șomer, și marginalizat.

Malko îl privi ușor dezgustat.

— Raportul „Sidewinder" este exact sau nu?

Polițistul tresări.

— Bineînțeles că este exact.

— Deci, ați acceptat să lucrați din nou pentru niște oameni pe care îi știați corupți până în măduva oaselor de organizațiile chineze ale crimei organizate.

Canadianul lăsă capul în jos fără să răspundă. Malko mai răsuci cuțitul în rană.

— Dumneavoastră aveați o poziție care vă permitea să știți că guvernul canadian vrea să facă pe placul chinezilor sacrificând viața lui Li Sha-Tin. Dacă el pune piciorul în China va fi omorât. Asta nu v-a oprit. Astăzi chinezii s-au angajat să nu-l execute, ceea ce-i un truc, dar a fost suficient pentru guvernul de la Ottawa ca să-și motiveze extrădarea.

— Nu știam asta, protestă canadianul cu o voce slabă.

El părea debusolat, ceea ce îi sugeră o idee lui Malko. Acesta venise cu intenția de a-l amenința pentru a-l forța să-i dea raportul „Sidewinder". Deodată el întrevăzu o nouă soluție.

— Eu credeam că dumneavoastră detestați nedreptățile, spuse el cu o voce șuierătoare.

— Da, este adevărat.

— Nu credeți că extrădarea lui Li Sha-Tin ar fi una din ele?

— Da, desigur, dar ce pot eu face?

— Dumneavoastră o puteți bloca.

Ochii albaștri ai lui Brian Murray se umplură de uimire.

— Dar cum?

— Remițându-mi raportul „Sidewinder". Eu îl voi da guvernului canadian în schimbul vieții lui Li Sha-Tin și în același timp voi salva imaginea Canadei.

Brian Murray, ca și când n-ar fi auzit, nu răspunse. Malko simți că acesta este într-o stare de slăbiciune psihologică intensă. El mai răsuci odată cuțitul.

— Aceasta ar fi singura soluție de a recâștiga stima lui Isis. La ora actuală vă disprețuiește pentru că ne-ați trădat.

Brian Murray ridică capul.

— Credeți?

— Sunt convins.

Canadianul reflectă câteva clipe.

— Voi fi arestat, urmărit.

— Nimeni nu va ști că de la dumneavoastră a pornit totul. Mai există și alte exemplare ale raportului?

— Da, încă două.

— Atunci cum rămâne?

— Credeți că Isis mă va ierta?

— Desigur, îi promise Malko.

Brian Murray mai reflectă în tăcere încă câteva clipe, după care spuse cu o voce indiferentă:

— Bine, o să vi-l dau.

Dragostea lui Isis cântărea în decizia lui mai mult decât perspectiva de a salva viața lui Li Sha-Tin.

— Unde-l aveți?

Fără să răspundă, Brian Murray se ridică și trecu în fața lui Malko îndreptându-se spre ușă. Acesta îl escortă până la mașina sa parcată nu departe de Kingsway. Mâinile lui Brian Murray tremurau pe volan. Enorma sa pălărie albă îi dădea aerul unui oarecare aventurier în stare de milă. Ei merseră spre centru, fără să-și spună nici un cuvânt și se opriră în fața unei mici agenții a lui Bank of Canada în Cardero Street. Ei intrară împreună și coborâră în sala cu case de bani împreună cu un funcționar al băncii.

Malko, încordat la maximum, observa toate manevrele pentru deschiderea casei de bani, rugându-se să nu fie nimic imponderabil.

Brian Murray luă un plic mare de culoare maro și i-l întinse lui Malko.

— Poftiți!

— Mulțumesc, spuse Malko. Dumneavoastră ați făcut o faptă bună.

Brian Murray oftă deziluzionat:

— Cred că voi plăti asta foarte scump.

Ei se despărțiră la ieșirea din bancă și Malko luă un taxi. Polițistul canadian, într-adevăr risca să plătească scump dragostea sa nebună pentru Isis, dar așa era războiul. Li Sha-Tin trebuia salvat. Nu mai rămânea decât ca raționamentul lui Malko să se dovedească exact și canadienii să cedeze la șantaj.

Capitolul XV

Era un fum să-l tai cu cuțitul. Cei patru bărbați erau instalați de-o parte și de cealaltă a unei mese imense, la primul etaj al sediului Poliției călare, serviciul „Informații", pe Heather Street. Întâlnirea fusese preparată prin mai multe reuniuni oficioase dintre Simon Levine și omologii săi canadieni. De prisos să mai spunem că situația era tensionată. Canadienii începuseră prin a trata cu aroganță oferta C.I.A. transmisă de Simon Levine șefului RCMP, care el însuși trebuise să dea socoteală la Ottawa. Mai întâi RCMP pretinsese că raportul „Sidewinder" era un amalgam de minciuni și inexactități. Simon Levine prevăzuse această reacție și-și activase antenele. Începând de a doua zi, *The Province* publica un extras din „Sidewinder", promițând cititorilor săi că le va pune la dispoziție cât de curând urmarea. Reacția canadienilor fu rapidă: o cerere de întâlnire la cel mai înalt nivel. Aceasta fusese acceptată. Chiar D.D.O. al C.I.A. fu cel care se deplasă, în vederea finalizării unui acord simplu: agenția federală americană se angaja să nu publice vreodată acest raport și nici vreun extras al acestuia, în timp ce guvernul canadian se angajează oficial să nu-l extrădeze pe Li Sha-Tin în China, chiar dacă constituia obiectul unei măsuri de *removal*.

Dezbaterea ajunsese până la Ottawa, care ținuse în secret propunerea timp de patruzeci și opt de ore. Un al doilea articol apărut în *The Province* deblocase procesul. Întâlnirea finală avea ca scop să „netezească" asperitățile între americani și canadieni.

Bougon, șeful RCMP împinse spre Simon Levine comunicatul guvernului canadian, pregătit de Ministerul Imigrării.

— Acesta va fi distribuit agențiilor de presă la sfârșitul zilei, adăugă el, după ce va fi remis oficial ambasadorului chinez.

Simon Levine îl trecu lui Malko. Textul era clar și explicit: „Guvernul Canadei, ținând seama de pericolele potențiale care l-ar amenința pe un cetățean chinez. Domnul Li Sha-Tin, dacă ar fi retrimis în țara lui, a decis irevocabil ca acest individ, în caz că statutul de imigrant i-ar fi refuzat și ar constitui obiectul unei măsuri de expulzare de pe teritoriul canadian, să-și aleagă viitoarea sa țară de primire".

Nu se făcea nici o aluzie cu privire la angajamentul guvernului chinez de a comuta pedeapsa lui Li Sha-Tin. Nu trebuia vexat nimeni, dar, chinezii urmau să înebunească de furie. Simon Levine strecură documentul în servieta sa și îi adresă un surâs inocent vecinului său.

— Țineți ca domnul Sha-Tin să rămână pe teritoriul canadian?

Canadianul ridică din umeri.

— Evident, nu! El este un criminal, dar pe moment este imposibil să procedăm la un *removal* pentru el, atât timp cât procedura de cerere de azil nu a ajuns la termen. Asta poate dura luni de zile și chiar ani.

— Dar dacă domnul Li Sha-Tin decide cu de la sine putere să părăsească Canada, nu v-ați opune? insistă Simon Levine.

— În principiu nu.

Americanul se ridică, imitat de Malko.

— Vă mulțumesc.

El și Malko părăsiră sala într-o liniște glacială. Canadienii nu vor uita așa de ușor felul în care americanii le forțaseră mâna.

— Nu ne mai rămâne decât să-l convingem pe Li Sha-Tin, conchise Malko după ce ieșiră. Am să mă dedic acestui scop. Am o întâlnire mâine dimineață cu domnul Sonny Chai. Trebuie să acționăm repede.

Pekinul va căuta un răspuns, iar noi nu mai avem pe nimeni pentru a-l proteja. Ar fi stupid să moară acum.

*
* *

Tsang Ming-na, reprezentantul Goangbu-ului la Vancouver, codifica cu sârg mesajul pe care trebuia să-l adreseze centralei sale. Comunicatul guvernului canadian tocmai îi căzuse în mână. Ca din întâmplare, el nu putuse întâlni pe nimeni la Ottawa. Îl ocoleau. El nu-și făcea iluzii. Americanii își băgaseră coada și nici cea mai mare iritare a Pekinului nu putea schima situația cu nimic. China dispunea de mijloace de retorsiune limitate față de Canada.

Trebuia deci ca Pekinul să trimită instrucțiuni pentru o nouă acțiune, care nu putea fi decât clandestină. El dispunea la Vancouver de oameni siguri – cei care rezolvaseră problema lui Victor Chang. Era însă nevoie de un plan de bătaie. Era greu să ataci frontal gărzile de la Intercom Security care vegheau asupra lui Li Sha-Tin. Trebuia ceva mai sofisticat. La început, cei din Goangbu avuseseră în vedere o otrăvire, fără să dea curs acestui proiect. Aceasta era o idee care merita revăzută.

După ce-și termină corvoada, Tsang Ming-na se îndreptă spre mica sală cu telefoane cifrate din mansarda vilei care adăpostea consulatul, de pe Granville Road. Ținând seama de decalajul orar, el urma să primească răspunsul a doua zi, deși timpul presa.

* * *

Isis radia de fericire după ce-și realizase rolul vital pe care-l jucase în deblocarea situației, după ce provocase o catastrofă. Malko așteptase ca totul să fie reglat înainte să-i permită să-l revadă pe Brian Murray. Ea se precipită spre Malko atunci când el intră în biroul lui Simon Levine, care era plecat la consulat.

— Urmează să mă întâlnesc imediat cu Brian, îi spuse ea. I-am lăsat un mesaj.

— Unde? La motelul *Kingcrest?*

— Nu, la el. Pentru un dineu de amorazați.

Ea radia.

— Îndrăgostită? întrebă Malko amuzat.

— Este prima dată când un bărbat își riscă viața pentru a mă poseda. Nu-i așa că-i flatant? Mă voi face foarte frumoasă.

Trădarea lui Brian Murray fusese uitată. Totul părea să treacă pe lângă Isis ca apa pe fulgii unei rațe.

* * *

Simon Levine părea să fi înghițit un pahar cu acid sulfuric. El era la al treilea Defender și nu se bine dispusese. Malko, cunoscând situația, nu îndrăznea să-l chestioneze prea amănunțit. Americanul fu cel care sparse tăcerea, cu o voce aparent indiferentă:

— Dumneavoastră credeți că ar fi trebuit s-o împiedic să se ducă la acest rendez-vous?

Isis nu putuse face altfel decât să-i mărturisească că se duce să cineze cu Brian Murray. Malko își reținu un surâs: măcar să nu provoace o erupție vulcanică.

— Nu, desigur, spuse el. Brian merita cu prisosință o mică recompensă.

Americanul întrebă cu o voce sugrumată:

— Dumneavoastră vreți să spuneți că...

Malko se grăbi să corecteze formularea sa nefericită.

— Un dineu nu reprezintă ceva grav, spuse el, liniștitor.

— Ea v-a spus unde se întâlnesc?

— Cred că într-un restaurant.

— Mie, spuse pe un ton sumbru americanul, n-a vrut să-mi spună nimic.

— Brian Murray și-a răscumpărat greșala, pledă Malko.

— Neisprăvitul ăsta...

El comandă un alt Defender: erau nume care nu mai trebuiau pronunțate. Malko se rugă în liniște ca Isis să nu doarmă prin străini.

* * *

La volanul Mustangului său, Isis avansa ca un melc încercând să descifreze numerele caselor de pe Marine Drive, la North Vancouver, o stradă cu câteva buildinguri moderne și niște mici vile la malul apei. Niște joggeri alergau pe peluze iar niște copii se jucau cu mingea. Era foarte bucolic. În sfârșit zări Volkswagenul verde al polițistului canadian. Ajunsese la destinație.

Ea parcă în spatele buburuzei și pătrunse în mica grădină ascunsă în spatele unei bariere de arbori. Casa, cu obloanele sale vopsite și țiglele bine lustruite, semăna cu o jucărie. În interior strălucea o lumină. Ea bătu la ușa de la intrare, dar nu răspunse nimeni, dar totuși zări că ușa era întredeschisă. Ea surâse: acesta era stilul lui Brian, de a o aștepta îmbrăcat într-un halat de casă. Ea își ridică fusta pentru a verifica dacă ciorapii erau bine întinși. Pentru el, ea se deghizase într-o vampă din anii '50 cu un taior foarte curbat, un decolteu adânc, machiaj de cocotă și niște ciorapi de un negru închis.

— Brian?

Nici un răspuns. Surâzând în sinea sa, împinse ușa. Aceasta nu se deschise în întregime ci se opri într-un obstacol. Isis trebui să se strecoare prin crăpătura ușii pentru a intra. Camera era luminată de lumânările așezate pe masă și de o lampă. Ei îi trebuiră câteva secunde pentru a înțelege de ce nu se deschidea ușa.

Pe podea era lungit corpul unui bărbat îmbrăcat în pantalon negru și cămașă albă, devenită stacojie din cauza sângelui cu care era impregnată. Isis nu avea experiența morții, dar simți imediat că era vorba de un cadavru. Ea nu îndrăznea să-l privească pe mortul culcat pe burtă, dar acesta nu putea fi decat Brian. Timp de câteva secunde ea rămase paralizată de spaimă. Picioarele refuzau s-o asculte.

Îngrozită, privi în jurul ei, întrebându-se dacă nu cumva asasinul mai era încă acolo. Recăpătându-și controlul asupra picioarelor, ea ocoli cadavrul. Cuprinsă de un acces brutal de greață, ea se târî la bucătărie unde vomită lângă un platou cu stridii și o farfurie cu foie gras. Puțin refăcută, ea reveni în living-room și se lăsă să cadă pe o canapea. Din cauza tremurului mâinilor, ei îi fu greu să formeze un număr pe mobilul său.

* * *

— Malko!

Malko simți adrenalina năpustindu-se prin arterele sale. Vocea lui Isis nu era aceea pe care o cunoștea, mereu gata să glumească. Ea era răgușită, tremurătoare, ștearsă.

— Da, spuse el. Ce s-a întâmplat?

— El... El e mort, spuse ea.

— Mort? Cum?

— Cu lovituri de cuțit, mi se pare. Este murdar de sânge peste tot, e ceva oribil, nu îndrăznesc să fac nimic. Veniți, veniți repede!

— Adresa?

— Marine Drive, North Vancouver 176. Veniți?

— Da, promise Malko. Nu atingeți nimic, nu vă mișcați.

El își luă Browningul, îl strecură la cingătoare și ceru mașina sa la recepția lui *Hyatt*. Din fericire, Simon Levine preferase să rămână singur pentru a-și rumega amărăciunea. El trebuia să traverseze Stanley Park pentru a ajunge în North Vancouver. Dacă Lion's Bridge nu era închis, îi trebuia o jumătate de oră ca să ajungă acolo. În timp ce traversa marele parc, el se întrebă ce s-a putut întâmpla.

Douăzeci de minute mai târziu, el se oprea în fața numărului 176 pe Marine Drive, chiar în spatele Mustangului lui Isis. După ce trase piedica armei sale, el traversă grădina și împinse ușa spunând:

— Eu sunt, Isis!

Mirosul fad al sângelui îi pătrunse în nări. Tânăra americană era cu fața la el, prăbușită pe canapea, buimăcită, chiar în fața cadavrului lui Brian Murray. Ea se ridică și i se aruncă în brațe tremurând ca o frunză.

— E oribil, oribil, se bâlbâi ea. Cine a putut face asta?

— Nu știu, spuse Malko. Calmați-vă!

Ea se așeză din nou și scoase o țigară pe care el i-o aprinse cu bricheta sa Zippo cu stemă. El examină după aceea cadavrul, fără să-l atingă. El fusese străpuns cu lovituri de cuțit, doar în spinare. Numără o duzină de lovituri. Nu exista nici o urmă de luptă. Probabil că Brian Murray deschisese ușa asasinului său fără nici o precauție, crezând că e vorba de Isis.

Această crimă nu părea să fie imputabilă canadienilor. Acesta părea să fie răspunsul chinezilor la comunicatul emis de Ottawa, ceea ce însemna că unul dintre canadieni le explicase chinezilor rolul lui Brian Murray în schimbarea opiniei guvernului canadian, fără a-și da seama că-l condamna la moarte.

El se întoarse spre divan și o luă pe Isis de mână.

— Haideți!

— Nu chemăm poliția?

— El e mort. Este inutil să vă amestecați în treaba asta. Poliția nu va găsi nimic. Pace sufletului său!

Când să iasă, ea se aruncă brusc în brațele lui Malko, spunând cu o voce de copil:

— Doamne ce frică mi-a fost! Am crezut că voi muri.

Malko o simți cum se înmoaie în brațele sale și crezu că va leșina. Corpul lui Isis însă, fu deodată cuprins de niște ondulații care n-aveau nimic de-a face cu frica. Lui îi trebuiră câteva secunde ca să-și dea seama că Isis se freca de el, fără nici o ambiguitate. Privirile lor se întâlniră, cea a tinerei femei având o expresie stranie, dusă și vagă.

— Și eu care mă făcusem așa de frumoasă... murmură ea.

— Dumneavoastră sunteți mereu frumoasă, spuse Malko pentru a o calmna. Veniți! Este mai bine să nu rămânem aici.

Isis rămase lipită de el. Cu gura lipită de gura lui, ea spuse în șoaptă:

— Aș vrea să facem dragoste acum, aici. Niciodată nu voi mai fi în situația asta.

Cu privirea fixată asupra cadavrului fostului său amant, ea se freca încet de Malko într-un balans lânced, plin de senzualitate. Nu mai simțea nici măcar mirosul sângelui. El se aprinse la rândul său și Isis remarcă imediat cu perversitate:

— Nu-i așa că vă excită și pe dumneavoastră?

Era o treabă prea complicată ca să-i explice că de fapt atingerea corpului ei care i se oferea și nu cadavrul îi producea acest efect. El o făcu să se răsucească pentru a nu mai avea înaintea ochilor cadavrul lui Brian Murray, sprijinind-o de masa preparată pentru dineul de îndrăgostiți. Isis începu imediat să-l sărute, în timp ce bazinul efectua mici ondulații. El îi strecură mâna pe sub fustă și urcă de-a lungul unei coapse pentru a găsi sexul oferit fără nici o barieră. Ca pentru a se scuza, Isis murmură:

— Am vrut să-i fac o surpriză și nu mi-am pus nimic...

Ochii săi se închiseră atunci când Malko o posedă cu o brutalitate voită, ceea ce o duse repede la un orgasm care o scutură ca o descărcare electrică.

— Așteptați spuse ea, cu un geamăt. Așteptați!

Ca o naufragiată agățându-se de geamandură, ea începu să-l dezbrace, până ce degajă ceea ce dorea, lăsându-se apoi să cadă

pe covorul albastru cu lâna moale. Timp de câteva minute, ea îi supse organul cu furie, apoi ridică ochii.

— Posedați-mă aici, lângă el.

Ea era deja întoarsă pe spate, cu fusta ridicată peste burtă, cu picioarele îmbrăcate în negru larg desfăcute. Malko o penetră cu o singură lovitură de șale fixând-o pe covor. Isis gemu agățându-se de el. Malko îi simțea bazinul răsucindu-se sub el și crezu că urma să juiseze. Ea însă îl respinse rugându-l:

— Așteptați! Culcați-vă!

El trebui doar să se răstoarne. Imediat Isis se sui călare peste el și se înfipse în sexul lui cu o singură mișcare, așezându-și mâinile lui Malko pe coapse.

— Posedați-mă puțin în poziția aceasta! spuse ea dintr-o suflare.

Cu bustul drept, părul fluturând în jurul feței, ea începu să se frece ca o nebună în timp ce el o penetra cât mai adânc. Ținând gura deschisă și cu o privire de nebună, ea se îndrepta spre un orgasm care-i zmulse un strigăt sălbatic înainte de a cădea peste Malko, cu privirea fixată asupra cadavrului aflat la câțiva centimetri de ei.

— N-am juisat niciodată atâta, spuse ea.

Situația începea să devină delicată. Putea să vină oricând cineva. Malko o respinse, ea fiind încă amețită. De asemenea, era prima dată când el făcea sex lângă un mort. O ajută pe Isis să se ridice iar ea se îndreptă spre ușă și se opri în mijlocul grădinii, cu ochii ridicați spre rarele stele.

— Simt că-mi tremură picioarele, oftă ea, sprijinindu-se de Malko. Niciodată n-ar fi vrut Simon să facă așa ceva. Ideea asta mi-a venit în minte când v-am văzut. N-am mai simțit teama și mi-am amintit de ce am venit.

— Puteți să șofați? întrebă Malko.

— Cred că da.

— Atunci noi ne despărțim aici. Cred că ar fi mai bine să nu-i spunem nimic lui Simon. El va afla știrea din ziare.

Isis îl măsură cu privirea:

— Vă dezgust?

Malko surâse ambiguu.

— Nu chiar de tot, din păcate.

În ochii lui Isis apăru un licăr de furie. Cu fața foarte aproape de Malko, ea spuse:

— Mai adineauri, când mi-ați penetrat sexul, vă excitați foarte tare... Asta nu vă dezgusta! Sexul dumneavoastră era tare ca un mâner de topor, de vă simțeam în fundul abdomenului.

Ea se răsuci brusc și se depărtă cu pași mari. Malko o privi urcându-se în mașina sa. Suferințele lui Simon Levine nu se opreau acolo.

Chinezii acționaseră foarte repede. Asta era promițător. Dacă el nu reușea să pună la punct exfiltrarea lui Li Sha-Tin, în zilele următoare chinezul risca să sfârșească precum Brian Murray. Nu trebuia pierdută nici o secundă, înainte ca oamenii Pekinului să întindă o ultimă capcană mortală.

Capitolul XVI

Manșeta ziarului *Vancouver Sun* se întindea pe opt coloane și într-una din ele, cu o fotografie în culori a lui Brian Murray, acoperit cu o pânză verde, mort în living-room-ul său și un portret medalion.

„RCMP surperintendant stabbed to death"[1] titra cotidianul. Crima fusese descoperită spre miezul nopții de oamenii unei patrule a poliției intrigați de faptul că poarta casei era deschisă. Cadavrul primise mai mult de cincisprezece lovituri de cuțit. Primele cercetări duseseră la concluzia că fuseseră doi asasini. Nimeni nu a înțeles nimic și toată lumea se pierdea în presupuneri privind cauzele acestei crime sălbatice. Bineînțeles, într-un cadru se amintea și de episodul „Sidewinder" și destituirea lui Brian Murray. Pe de altă parte, un comunicat de la Ottawa preciza că afacerea „Sidewinder" era înmormântată de mult timp și că Brian Murray fusese reintegrat recent în serviciul său.

Simon Levine împături ziarul cu o grimasă.

— Canadienii se simt probabil prost... Chinezii au fost pesemne ajutați să intuiască rolul lui Brian în afacerea noastră.

— Crima asta dovedește că ei nu se dau bătuți în ciuda ultimelor evenimente. Noi avem deci interesul să facem imposibilul ca să-l scoatem urgent pe Li Sha-Tin din Canada.

Simon Levine scoase din servieta sa un teanc de documente pe care i le întinse lui Malko.

— Iată acordul oficial al Departamentului de Stat pentru imigrarea în Statele Unite a lui Li Sha-Tin! Este aproape ca o invitație. O scrisoare oficioasă anexată la aceasta precizează că începând din secunda în care a trecut frontiera, noi îi vom asigura protecția orice s-ar întâmpla și că nimeni nu-i va pune întrebări

---

1. Un comisar principal al Poliției călare înjunghiat (n.a.)

privind sursa fondurilor sale pe care le-ar putea repartiza în diverse paradise fiscale.

Raţiunea de stat era mereu la fel de eficace. Malko luă documentele şi remarcă:

— *Dumneavoastră nu spuneţi nimic* despre ce aşteptaţi de la el?

Simon Levine surâse viclean.

— Trebuie mai întâi să-l oprim. Pe urmă, va fi treaba analiştilor să-l stoarcă de informaţii, din momentul în care va fi în siguranţă. Când aveţi întâlnire cu avocatul lui?

— Iau masa cu el, spuse Malko, la *Vancouver Hotel*. Apropo! Ce s-a mai întâmplat cu Jésus Domingo? Exfiltrarea sa s-a sfârşit cu bine?

— Este la Los Angeles, în stand-by. Eu fac demersurile ca să i se elibereze un green card. El doreşte să-şi cumpere o fermă în Oregon. O crimă încheiată cu bine, deschidea toate porţile.

* * *

În sufrageria imensă a celui mai şic hotel din Vancouver, cu plafonul ca de catedrală, plutea un fum albastru-verzui. Sonny Chai şi Malko ocupau o masă în colţul cel mai întunecos şi cel mai depărtat de bar. Ambianţa era de aşa manieră, că îi îndemna să vorbească în şoaptă. La a treia masă de la ei, un client solitar citea *New York Times* mâncând distrat.

Malko îşi puse Browningul său cu un cartuş pe ţeavă, pe scaunul de alături, ascuns sub un ziar *Vancouver Sun* spre mai multă siguranţă. În principiu, chinezii n-aveau nici un motiv să-l ucidă, evident, în afară de o răzbunare. Domnul Chai puse pe masă grămada de documente ştampilate ale „State Department" şi tăie o bucăţică din *Prim Rib*-ul său şi o mestecă surâzând inocent:

— Această ofertă îmi pare deosebit de generoasă, potrivit tradiţiei unei mari democraţii ca Statele Unite.

— Absolut, confirmă Malko, întrebându-se unde voia să ajungă interlocutorul său.

— Totuşi, continuă chinezul, canadienii îl consideră pe Li Sha-Tin un primejdios criminal, ca şi autorităţile de la Pekin. Primindu-l pe clientul meu, nu riscaţi un scandal politic?

Malko nu-şi putu reţine un surâs.

— Relaţiile dintre China şi Statele Unite sunt foarte diferite de cele dintre Canada şi Statele Unite. Nici Congresul, nici presa nu vor interveni în această afacere care este pur administrativă.

Domnul Li Sha-Tin va obține imediat un statut de refugiat politic ceea îl pune în afara oricărei acțiuni întreprinsă de țara sa de origine pentru a-l recupera. Documentele pe care vi le-am prezentat sunt o confirmare în acest sens. Hotărârea este ireversibilă.

Sonny Chai începu să mestece foarte lent, ca și cum n-ar mai fi avut dinți și aștepta să vină cafeaua pentru a spune cu o voce indiferentă:

— Am văzut că în schimbul acestei ospitalități dumneavoastră nu-i cereți nimic domnului Li Sha-Tin.

Malko o făcu pe indignatul.

— Ce schimb? Este vorba de o acțiune umanitară, pentru a veni în ajutorul unui om persecutat de un regim comunist dictatorial... Serviți un coniac?

Cunoscând preferința chinezilor pentru coniacul franțuzesc, Malko comandă un Otard XO pentru avocat. Acest gest urma să faciliteze finalul discuției.

— Clientul meu ar dori ca, înainte de a lua în considerație oferta dumneavoastră, să se angajeze public că nu va face nimic din ce ar putea prejudicia țara sa. Vedeți vreo problemă în asta?

— Nici cea mai mică problemă, spuse Malko imperturbabil.

Satisfăcut, domnul Chai savură coniacul. Cursa pentru câștigarea Oscarului pentru cel mai mare mincinos urma să fie grea... Amândoi știau la ce se puteau aștepta, dar în felul acesta se salvau aparențele. Ei mai flecăriră încă puțin, atâta cât chinezul să-și termine coniacul, după care domnul Chai își aranjă documentele în servietă.

— O să-i transmit toate acestea clientului meu, anunță el, și voi încerca să organizez o întâlnire.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine, preciză Malko.

— Vom angaja și un translator, propuse domnul Chai, ca să nu se ivească vreo neînțelegere.

* * *

Isis dorise să se ducă la funeraliile lui Brian Murray la care nu erau prezenți decât niște polițiști și mama sa. Bineînțeles că ancheta nu avansase cu nici un pas. Asasinarea lui Brian Murray rămânea un mister, ca și dispariția lui Victor Chang, cu excepția unor inițiați. Se scurseseră două zile de la întâlnirea cu maestrul Chay și Simon Levine stătea ca pe cărbuni aprinși, hărțuit de mesajele de la Washington. Cu canadienii, relațiile se rupseseră. Li Sha-Tin, eliberat așa cum fusese prevăzut, se întorsese la

apartamentul său din Burnaby. Ca prin minune, reapăruse și „Black Ghost" Ming care nu-l mai părăsea. Aparent, canadienii nu detectaseră prezența lui în locul unde se produseseră împușcăturile pe 57-e Avenue West. Cum cele două gorile ale Intercom Security însărcinate cu paza lui de către guvernul canadian erau și ele prezente, Li Sha-Tin era la adăpost de o tentativă de lichidare a Goangbu-ului.

Isis, care-și lua foarte în serios rolul de văduvă , îmbrăcată în negru, căscă și-l întrebă pe Simon Levine:

— Mai rămânem mult timp la Vancouver, dragul meu? Eu trebuie să mă prezint la o audiție la Hollywood cu un producător care m-a remarcat.

— Vom pleca cât de curând, o asigură americanul, dar asta nu depinde de noi.

Malko nu știa ce basme îi povestise Isis lui Simon Levine după seara petrecută la Brian Murray, dar ei erau într-o nouă lună de miere...

Mobilul lui Malko sună. El recunoscu vocea domnului Chai.

— Clientul meu acceptă să vă primească astăzi la ora șaptesprezece, îl anunță avocatul chinez. Ne vom întâlni la intrarea lui Crystal Court.

* * *

Malko se simți invadat de o mare ușurare atunci când îl văzu pe Sonny Chai frânând în față la Crystal Court. Simon Levine și el așteptau deja de un sfert de oră. Avocatul era însoțit de un bătrân translator. Malko ridică ochii spre fațada imobilului, hidoasă, cu storurile sale verzi care-l făceau să semene cu o piscină.

Interpretul îi anunță prin interfon și ei luară ascensorul până la etajul șapte. Deasupra ușii apartamentului lui Li Sha-Tin o cameră filma vizitatorii. Maestrul Chai sună și după un impresionant zgomot de zăvoare, ușa se deschise și apăru un „dur" în maieu negru, cu un Uzi în mână, care lui Malko îi aduse aminte de Chris Jones prin lungimea antebrațelor sale. Antreul era minuscul și ei ajunseră imediat într-un mic salon prost iluminat.

Li SHa-Tin stătea așezat în spatele unui birou, cu privirea veselă, surâzând, îmbrăcat cu un tee-shirt și un pantalon. El se ridică și strânse îndelung mâna vizitatorilor săi, pronunțând câteva cuvinte în chineză.

— Vă urează bun venit, traduse avocatul.

Oricum, Li Sha-Tin nu era un ranchiunos. Ultima dată când îl văzuse pe Malko, acesta participa la trentativa de kidnapping pusă la cale de CIA. Malko îl revedea cu seringa înfiptă în braț. Aparent, incidentul fusese uitat.

Ei se instalară în fața biroului și avocatul începu să-i citească documentul Departamentului de Stat, tradus de interpret. „Durul" cu arma lui se retrăsese în antreu. Malko începu să-și spună că ei se aflau pe punctul de a reuși. Lectura și traducerea durară aproape o oră. În continuare, luă cuvântul Li Sha-Tin.

— În el se spune că nu vrea să indispună țara sa, traduse interpretul, că el are încă multe interese acolo, mai ales la Hongkong și că nu va face nici o declarație publică antichineză.

— Niciodată nu-i vom cere așa ceva, afirmă virtuos Simon Levine, practic cu mâna pe inimă.

Li Sha-Tin părea un pisoi mare pe jumătate adormit. După terminarea lecturii urmă o pauză. Apoi, se angajă o lungă conversație în chineză între el și translator, care traduse:

— Domnul Li Sha-Tin întreabă dacă în viitor i-ar putea aduce în Statele Unite și pe membrii familiei sale.

Aceasta era o chestiune pe care nu o prevăzuse nimeni. Simon Levine încercă să iasă din încurcătură printr-o piruetă.

— Problema aceasta va trebui studiată mai târziu, spuse el. Problema va fi soluționată bineînțeles cu bunăvoință.

Urmă un alt dialog neînțeles. Li Sha-Tin arbora în continuare același surâs. Interpretul spuse:

— Domnul Li Sha-Tin dorește ca atât cererea sa cât și răspunsul pozitiv să fie menționate în protocol.

Malko crezu că Simon Levine va sări să-l sugrume. Americanul reuși să surâdă și-l întrebă cu o voce indiferentă:

— La cine se gândește domnul Li Sha-Tin? Soția sa, copiii?

Interpretul avea răspunsul pregătit:

— Da, bineînțeles. Dar domnul Li Sha-Tin are de asemenea mai mulți frați și o persoană care îi este foarte apropiată, o femeie care l-a ajutat mult în afacerile sale.

O metresă! Simon Levine era pe punctul să se descompună. China, numărând un miliard de locuitori, cu toții mai mult sau mai puțin legați prin legături familiale, treaba asta putea merge departe. El nu putu bate în retragere.

— Trebuie să supun chestiunea guvernului meu, spuse el, dar noi vom putea să lăsăm acest punct în suspensie și să semnăm astăzi.

Li Sha-Tin avu un râs sec, foarte simpatic. Părea încântat.

— Domnul Li Sha-Tin dorește ca totul să fie reglat în același timp, comunică translatorul.

Treaba rămânea blocată. Cu moartea în suflet, Simon Levine trebui să se recunoască învins.

— Am să transmit cererea dumneavoastră, spuse el. Ne putem întâlni mâine la aceeași oră? Voi fi în posesia răspunsului definitiv.

Urmă un dialog anglo-chinez. Li Sha-Tin era de acord. Toată lumea se ridică, se făcură plecăciunile de rigoare și plecară cu toții sub ochiul vigilent al „durului" care trase toate zăvoarele în urma lor. Simon Levine fuma furios. Îl apostrofă pe avocat:

— Clientul dumneavoastră nu-și dă seama de favoarea pe care i-o face guvernul american. N-ar trebui să ajungă prea departe cu manevrele astea.

Sonny Chai avu un râs foarte chinezesc, foarte politicos și foarte înțepător.

— Eu cred că asta nu e o problemă pentru guvernul american, spuse el cu vocea sa plăpândă. Aceasta va fi o lovitură pentru prestigiul Pekinului. Și să nu uităm că în toate țările se practică reîntregirea familiei. Așa este omenește.

— Apropo! întrebă Malko, știți de ce domnul Li Sha-Tin n-a cerut niciodată azil politic în Statele Unite? Ar fi fost în interesul lui.

— Efectiv, nu știu, afirmă avocatul. Doar Victor Chang s-ar fi putut să știe. Eu cred că el voia, în mod sincer, să se stabilească în Canada. El vorbise despre o crescătorie de păsări. Dorea să redevină fermier.

Ceea ce era extraordinar, era faptul că reușea să spună această enormitate păstrându-și seriozitatea. Ei se despărțiră la intrarea lui Crystal Court dându-și întâlnire pentru a doua zi.

În mașină, Malko îl întrebă pe Simon Levine:

— Până unde puteți merge?

— Nu știu, mărturisi americanul, dar nu prea departe. Cu copiii va fi O.K., cu soția de asemenea, dar mai departe... El nu poate prezenta pe oricine drept frate al său. Eu cred că el blufează. Este un negociator redutabil. El n-a cerut niciodată acest lucru canadienilor. El simte punctul vulnerabil și vrea să profite cât mai mult posibil.

— Să sperăm că mâine va fi ultima rundă, oftă Malko.

El era grăbit să părăsească Vancouver cu ploile și chinezii săi. Singurul lucru interesant în acest oraș era Isis, și ea de asemenea urma să plece. Malko concluzionă:

— Eu sunt de părerea dumneavoastră. Nu trebuie cedat în fața șantajului. Li Sha-Tin este în dificultate. El știe că aici chinezii vor pune mâna pe el mai devreme sau mai târziu și că nu i se va mai oferi o ocazie similară.

— Să vă audă Cel de Sus! spuse Simon Levine. Eu îmi pusesem în gând să sărbătorim victoria noastră la *Top of Vancouver*. O să mergem totuși acolo. O să-i facă plăcere lui Isis.

*
* *

Peisajul Vancouverului îți tăia respirația iar mâncarea, apetitul. Restaurantul *Top of Vancouver* aflat în vârful unui turn, la intersecția dintre Hastings și Richard Street, era una dintre atracțiile turistice ale orașului. De zece minute Isis se chinuia cu friptura sa de bizon care ar fi trebuit secționată cu fierăstrăul. Ea renunță și-i ceru chelnerului, foarte mirat, o omletă. Friptura de bizon era specialitatea casei. Purtând rochia sa roșie, cu decolteul pătrat, cu părul pieptănat în două cozi de fiecare parte a capului, ea părea o Lolita deosebit de sulfuroasă care-și făcea o plăcere din a prezenta o poziție puțin cam prea provocatoare în atenția lui Simon Levine. Acesta înghițea cu noduri mâncarea proastă servită cu o solemnitate comică. Din când în când, Isis îi arunca câte o privire incendiară lui Malko, pentru a-și menține forma. Vânzoleala lor în apropierea cadavrului lui Brian Murray care nu apucase să se răcească, rămânea pentru el o amintire extraordinară. Bine strunită, Isis putea deveni o „iscoadă" pentru C.I.A. mai ceva decât Mandy cocota, de-acum aranjată cu lordul său englez. Ea era mai originală și mai greu de manipulat, dar în mod cert, cu mai multă imaginație și perversitate, două calități greu de găsit la aceeași persoană.

— Nu dansăm? sugeră ea la desert.

— Dans!

Simon Levine era deja indispus. Dacă ea pleca la vânătoarea de pisoi, se puteau aștepta la ce era mai rău. Malko se grăbi să dezamorseze bomba.

— Mai întâi vom sărbători cu șampanie apropiata noastră victorie, propuse el.

Chemă chelnerul și comandă un magnum de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs 1995, care fu adusă practic cu o gardă de onoare, ceea ce era normal ținând seama de prețul facturat. Din momentul în care bulele străluciră, Isis uită de

dans. Excitată de șampanie, la sfârșitul mesei ea se aplecă spre Simon Levine, îi înfipse o limbă ascuțită până în amigdale și îi ceru iertare pentru toate ororile trecute și viitoare, mângâindu-l totuși pe sub fața de masă pe Malko cu un picior desculț. Era incorigibilă.

Sub efectul șampaniei, Malko deveni euforic. După toate aceste morți și acest oraș plicticos, el retrăia. El chiar începu să se întrebe cum să facă să-l trimită pe Simon Levine la culcare pentru a profita de starea de spirit a lui Isis vizibil pusă pe șotii, mai-mai să-l împingă în păcat și pe Sf. Bernard-Pustnicul. Încurajat de limba îndrăzneață a tinerei lui metrese, Simon Levine nu se mai gândea la altceva decât să plonjeze în infern. Când se goli sticla, el se ridică și o luă de mână. Dacă s-ar fi putut descotorosi de Malko ar fi făcut-o.

Ei se despărțiră în holul lui *Sutton Place*. De data asta, el o ținea de talie, ca să nu-i scape. Malko își spuse că dacă ea ar fi fost cea care ar fi cerut admiterea familiei lui Li Sha-Tin, el ar fi obținut dreptul la toți verii până la gradul șaisprezece și chiar mai mult.

Întorcându-se pe jos la *Hyatt*, el se întreba dacă calmul din ultimile zile nu ascundea o manevră întortocheată a Goangbu-ului. Ori chinezii renunțaseră, ori preparau o lovitură. El se întoarse de mai multe ori, verificând din instinct prezența marelui său Browning la centură. Mai rămâneau câteva zile de angoasă.

*
* *

— Am obținut aprobarea pentru doi copii și o soție legitimă, spuse Simon Levine când se întâlni cu Malko în holul lui *Sutton Place*. Nimic mai mult, nici măcar un phoetus.

El avea un aer atât de fericit încât Malko deduse că Isis avusese o criză de gentilețe. Deși asta nu servea decât ca să-l înșele mai vârtos după aceea, acesta era totuși un drog. După un asemenea moment el se simțea în nori, fapt de care va profita negocierea cu Li Sha-Tin, fără îndoială. Ei ajunseră la intrarea lui Crystal Court și Simon Levine anunță imediat:

— Am obținut concesii importante de la guvernul american, dar eu vă spun că nu voi putea merge mai departe. Ori acceptă ori renunță.

— Voi face tot posibilul ca să-l conving pe clientul meu, afirmă avocatul cu vocea sa subțire.

— Fură primiți de o altă „gorilă" mai solidă, dar la fel de bine înarmată. Era ca un mic portavion. Malko își spuse că Chris Jones

și Milton Brabeck n-ar fi șomat în acest oraș. Luară loc și avocatul. reîncepu plictisitoarea sa lectură. Li Sha-Tin mormăia. El nu spuse nimic atunci când translatorul îi aduse la cunoștință noile concesii ale CIA. Ei schimbară câteva cuvinte în chineză, apoi domnul Chai se întoarse spre Simon Levine.

— Domnul Li Sha-Tin vă mulțumește pentru eforturile dumneavoastră. El este de-acum de acord să accepte oferta dumneavoastră.

Toată lumea se destinse. Li Sha-Tin schimbă o strângere de mână cu Simon Levine și Malko apoi spuse câteva cuvinte în chineză.

— El dorește să țină un toast pentru noua noastră prietenie, spuse avocatul.

— Excelentă idee, aprobă Simon Levine, care-și spuse că o bucurie nu vine niciodată singură

Li Sha-Tin chemă pe cineva și noul venit își făcu apariția. Acesta era vechea cunoștință „Black Ghost" Ming, la fel de tatuat, care aruncă o privire indiferentă vizitatorilor, ca și când niciodată nu i-ar fi văzut. El dispăru și reveni, ținând o tavă cu mai multe pahare balon și o sticlă abia începută de coniac Otard XO. Chinezii adorau coniacul și ei chiar fabricau chiar o imitație de Brandy, o contrafacere, dar coniacul era obligatoriu franțuzesc. Li Sha-Tin destupă sticla solemn și umplu paharele, după care îl ridică pe al său.

— El bea pentru prietenia, de acum de nezdruncinat, între el și Statele Unite, traduse avocatul.

Ei nu avură timp să savureze coniacul. Întocmai ca un țăran, Li Sha-Tin goli paharul său dintr-o înghițitură. Presat, Simon Levine îl imită. El ar fi înghițit paharul cu totul.

Ei semnară și Simon Levine puse întrebarea cea mai importantă:

— Când va fi gata să plece domnul Li Sha-Tin?

— Chiar acum, spuse domnul Chai cu un râs acru. El și-a pregătit chiar și bagajele.

Lui Simon Levine nu-i veni să creadă urechilor. El bâlbâi:

— Perfect! Perfect! Nu vom lua elicopterul. Mă duc imediat să-i previn pe canadieni să nu ne facă probleme la frontieră.

Nu mai putea de fericire. Li Sha-Tin și translatorul își șoptiră ceva la ureche, după care avocatul interveni cu o întrebare făcută cu o voce timidă.

— Domnul Li Sha-Tin ar dori să ia cu el și garda sa de corp, măcar pentru primele zile. Acesta dispune de un pașaport canadian. El e imigrant „legal".

În acest stadiu, Simon Levine era într-o stare atât de euforică, încât nu discută nimic..

— Îi vor acorda o viză de turist pentru trei luni. Merge?

— Merge! traduse avocatul.

Într-o tăcere de ceremonie religioasă, „Black Ghost"Ming ridică două valize mari și se îndreptă spre ieșire. Li Sha-Tin își puse haina. Nu părea trist că-și părăsește apartamentul. El era deja în micul antreu atunci când sună telefonul. După o ezitare de câteva clipe, el ridică receptorul. La început ascultă fără să spună nimic, apoi replică prin scurte onomatopee. După crisparea de pe obraz, Malko își spuse că era vorba de o convorbire foarte importantă și care se prelungea...

Stând ca pe jar, Simon Levine îi șopti avocatului:

— Spuneți-i să scurteze...

Sonny Chai, după un scurt dialog cu translatorul, preciză:

— Este greu, știți, apelul vine din China...

Malko simți un fior neplăcut de-a lungul șirei spinării. Lui nu-i plăcea asta. Conversația se prelungea. Toată lumea înțepenise. Li Sha-Tin părea din ce în ce mai încordat. Malko îl observa pe translator, care-și încruntase sprâncenele și părea îngrijorat. El era singurul care înțelegea ce spunea Li Sha-Tin. Doar „gorila" era liniștită și răsfoia revista Hustler, categoric pornografică. Atmosfera era încordată la maximum. În sfârșit, Li Sha-Tin închise.

— Haideți să mergem, spuse Simon Levine, ajuns în preajma crizei de nervi.

Li Sha-Tin îi spuse câteva cuvinte în chineză lui „Black Ghost" Ming care luă din nou valizele și le duse în living room.

* * *

Malko crezu că Simon Levine va face infarct.

— Ce se întâmplă? urlă americanul.

Li Sha-Tin spuse o frază lungă, sacadată, tradusă imediat de interpret cu o voce nesigură:

— Domnul Li Sha-Tin a decis să nu părăsească deocamdată Canada.

Capitolul XVII

Simon Levine deveni dintr-odată stacojiu. Nasul său deja proeminent, părea să se fi dublat ca volum.

— Ce spune? întrebă el. Nu mai vrea să plece acum când totul este aranjat? Ce mai vrea? Luna de pe cer?

El fierbea. Avocatul încercă să-l calmeze cu vocea sa firavă.

— Nu, domnul Li Sha-Tin nu vrea luna de pe cer, ci doar un răgaz. Unul dintre frații săi a obținut învoirea din partea autorităților chineze să vină să-l vadă la Vancouver. El trebuie să sosească poimâine. Li Sha-Tin dorește neapărat să-l vadă.

— Și după aceea?

— După aceea, afirmă maestrul Chai, domnul Li Sha-Tin va pleca în Statele Unite, așa cum s-a convenit. Este vorba doar de o mică amânare.

„Mica amânare va deveni mare", își spuse Malko, neîncrezător... Cufundat în fotoliul său, Li Sha-Tin părea absent. Simon Levine se mai încăpățâna să creadă într-un miracol.

— De ce acest frate nu vine în Statele Unite? întrebă el. Acest lucru, de asemenea, ar fi simplu.

Aparent, nu era așa, căci, după traducere, avocatul anunță simplu că era imposibil.

— Care este motivul acestei vizite? insistă în continuare americanul.

Urmă un nou dialog neînțeles și translatorul explică:

— Este o afacere de familie. Totul va fi rezolvat foarte repede și domnul Li Sha-Tin va pleca cu dumneavoastră.

Nu mai era de făcut altceva decât să accepte hotărârea lui. Malko puse o ultimă întrebare:

— Când sosește exact fratele domnului Li Sha-Tin?

— Poimâine, cu zborul de la Hongkong, răspunse avocatul. Acum, ar trebui să-l lăsăm pe clientul meu care trebuie să-l cheme pe fratele său la telefon ca să pună la punct detaliile acestei vizite.Eu rămân în contact cu dumneavoastră. Vom putea pleca în trei zile, adăugă el pe un ton încrezător.

Nu le mai rămânea decât să se retragă. „Gorila" terminase de citit Hustler-ul, indiferent la drama care se juca lângă el. „Black Ghost" Ming readuse valizele în cameră, iar Li Sha-Tin le spuse distrat la revedere. Evident, el era tulburat de acest telefon neașteptat. În ascensor, Simon Levine explodă:

— Asta-i o escrocherie! Ne duce cu preșul! Ar fi trebuit să-l luăm cu forța!

— Am mai încercat deja odată, sublinie Malko și am văzut ce-a ieșit. L-am observat pe Li Sha-Tin în timpul acelei convorbiri telefonice. Nu juca teatru. Era bulversat. Eu mă întreb ce ascunde acest „gest" al autorităților de la Pekin. Odată ajuns la Vancouver, fratele poate și el să ceară azil politic. Asta este o manevră a celor de la Goangbu. Dar care? Trebuie mai întâi să știm când sosește, să-l luăm în urmărire și să nu-l mai scăpăm. Asta va fi mai sigur decât să ne încredem în Sonny Chai.

— Mă ocup eu de asta prin sucursala de la Hongkong, promise Simon Levine. Avem numele lui și asta deja e ceva. Ne întâlnim la *Sutton Place*.

* * *

În mod excepțional, deasupra Vancouverului strălucea un soare radios și Malko se simțea foarte bine dispus. Ideea de a pleca din Canada în Statele Unite împreună cu Isis nu era dezagreabilă.

Atunci când intră în sala de mese a lui *Sutton Place*, îl văzu pe Simon Levine la o masă lângă bufet și după fața lui văzu că ceva nu este în regulă. Americanul îi adresă un surâs trist.

— Isis nu a mai vrut să aștepte. Ea a plecat la Los Angeles să-și vadă producătorul, spuse el cu un ton lugubru.

Malko, mai liniștit, se reținu să nu surâdă. Nu era deci, decât o problemă de inimă a șefului misiunii C.I.A.

— Este normal să se gândească la cariera ei, remarcă el. Vă veți întâlni acolo...

Simon Levine îi aruncă o privire tristă.

— Îl cunosc pe acest producător. Ultima dată când a fost să-l vadă, era cât pe ce s-o violeze în biroul său. Bineînțeles, i-a fixat întâlnire la el.

— Isis nu mai e la vârsta când poate fi violată, remarcă Malko. Nu aveți de ce vă teme.

Poate că ea singură se întinsese pe birou. Simon Levine își înecă o parte din amarul său într-un dublu Defender „Cinci ani vechime" și adăugă pe un ton și mai lugubru:

— Dumneavoastră aveați dreptate în privința chinezilor. Sucursala de la Hongkong a lucrat bine. Fratele lui Li Sha-Tin sosește cu zborul Cathay Airlines 654 poimâine la 11.45, numai că nu este singur...

— Adică?

— Doi membrii ai Goangbu-ului vor fi de asemenea în avion. Asta nu mai este o coincidență. Având pașapoarte din Hongkong și acoperiri comerciale, ei pot intra în Canada fără nici o problemă.

— Ar trebui să-i agățăm la sosire și să nu le mai dăm drumul, fu de părere Malko. Problema este cum să-i recunoaștem dacă Li Sha-Tin nu merge în întâmpinarea lor?

— Vom căuta un vicleșug, promise americanul, ca să-l reperăm la sosire. Eu nu vreau să semnalez canadienilor prezența acestor agenți ai Goangbu-ului, pe care în mod sigur ei nu-i cunosc. Rămânem în familie.

— Este normal ca ei să-l încadreze, remarcă Malko, pentru a fi sigur că el se va întoarce.

Americanul clătină din cap.

— Au ei alte mijloace, nu esta asta. În plus, acești tipi sunt foarte sus plasați în ierarhia serviciilor chineze. Aceștia nu sunt simpli executanți. Unul dintre ei este numărul 2 din provincie iar celălalt este cureaua de transmisie cu Pekinul. Boșii ăștia nu traversează Pacificul pentru a lua ceaiul. Eu mă întreb ce lovitură ne pregătesc.

— Vom afla foarte repede, oftă Malko.

* * *

Zborul Cathay Airlines tocmai aerizase și se oprise la poarta C 27 aproape la ora stabilită, în ciuda celor cincisprezece ore de zbor. Pasagerii urmau să coboare în circa douăzeci de minute. Simon Levine și Malko erau postați la ieșirea bagajelor, alături de ghișeul de rezervări la hotel. Malko îi explicase unei funcționare că ei așteptau pe cineva care nu-i cunoaște și ea se arătase de acord să vorbească prin porta-voce. Deodată Malko tresări văzând în mulțime o figură cunoscută.

„Black Ghost"Ming, de neconfundat prin tatuajele sale, citea un ziar chinezesc la o distanță de douăzeci de metri de ei. Aparent, el nu-i zărise... El trebuia să fie în posesia unui mijloc de a-l recunoaște pe fratele lui Li Sha-Tin, căci nu părea să-și facă griji. Simon Levine și Malko bătură în retragere, renunțând la apelurile prin porta-voce. După vreo jumătate de oră, pasagerii zborului de la Hongkong începură să iasă. Erau aproape toți chinezi. „Balck

Ghost"Ming împăturise ziarul. Deodată, ei îl văzură îndreptându-se spre un chinez, mai degrabă tânăr, cu părul perie, în costum de culoare închisă, cu fața bucălată. Cei doi bărbați schimbară câteva cuvinte și se dădură puțin mai deoparte. Călătorul nu avea decât o valiză mică, ceea ce făcea dovada unui sejur scurt. Cel puțin sub acest aspect, Li Sha-Tin spusese adevărul...

Ei așteptară fără să se miște. Câteva minute mai târziu, li se alăturară doi chinezi foarte slabi, de vreo cincizeci de ani, cu fața severă, cu ochelari. Nici ei nu aveau bagaje multe.

— Uite-i pe tipii de la Goangbu, șopti Simon Levine.

Urmă o scurtă conversație. Deja „Black Ghost" Ming se despărțise de ei. Cei doi agenți de la Goangbu și fratele lui Li Sha-Tin se îndreptară spre taxiuri. Simon Levine fugea deja să-și ia mașina din parcare. Malko rămase în spatele chinezilor. Aceștia nu schimbau nici un cuvânt și nimeni nu le dădea nici o atenție. Aparent, serviciile canadiene nu-i reperaseră. Când ei se urcară într-un taxi, Simon Levine era deja în coada lor. Cele două vehicule porniră pe autostrada ce ducea spre aeroport, legată apoi cu autostrada 99. Ajunsă însă la intersecția de autostrăzi permițând ieșirea din Sea Island unde se găsea aeroportul, taxiul porni spre Moray Bridge, spre sud, în loc să meargă spre nord. Ei nu mergeau la Vancouver.

Filajul era relativ ușor pe autostradă, pe care o părăsiră nu după mult timp, taxiul virând la dreapta. Peste cinci minute, vehiculul celor trei chinezi se opri în fața unui hotel într-un loc izolat – *Delta Hotel*. Malko îi ajunse din urmă în hol și-i văzu pe noii sosiți îndreptându-se spre recepție. Ei aveau în mod sigur rezervări, căci se îndreptară foarte repede spre ascensor. Asumându-și un risc maxim, Malko urcă în ascensor cu ei.

Trei minute mai târziu, el știa ceea ce-l interesa. Fratele lui Li Sha-Tin avea camera 808 iar cei doi chinezi 806 și 810. El era bine păzit. Coborî edificat și se duse la Simon Levine care se frământa nerăbdător.

— Cred c-ar trebui să-mi iau o cameră aici, sugeră Malko. Îm felul ăsta va fi mai ușor. Rămâneți aici, eu mă duc să iau valiza de la *Hyatt* și revin. Mai ales, nu trebuie scăpate întâlnirile lor în grup...

El plecă în taxi pentru a-i lăsa mașina americanului și se înapoie peste patruzeci de minute, după ce-și făcu singur rezervarea. El ceru o cameră la etajul opt și obținu camera 829. Era perfect. Nu trebuia să facă altceva decât să aștepte. Ei hotărâră să supravegheze holul rând pe rând.

* * *

În jur de ora cinci, fratele lui Li Sha-Tin își făcu apariția, flancat de cei doi agenți de la Goangbu. Era prima dată când scoteau nasul afară de la sosirea lor. Trebuie spus că cele cincisprezece ore de zbor în clasa „eco" trebuie să-i fi scuturat puțin. Ei se instalară într-unul din saloane și comandară ceai. Malko și Simon Levine supravegheau locul în mod discret. Era rândul americanului să supravegheze parcarea, atunci când văzu sosind o limuzină neagră, lungă, din care coborâră Li Sha-Tin și „Black Ghost" Ming, inseparabila sa gorilă. Cei doi bărbați se alăturară celorlalți în micul salon. Ei își vorbiseră deci. Simon Levine îl găsi pe Malko în hol. De departe, ei puteau să-i vadă pe cei cinci oameni conversând. Chiar dacă s-ar fi apropiat, nu ar fi servit la nimic deoarece ei vorbeau în limba chineză. Peste o oră, ei se găseau în același loc. Atunci când îl puteau vedea pe Li Sha-Tin, acesta părea încordat și nervos, plimbându-și fără încetare mâna prin părul tuns.

La un moment dat, din locul în care era, Malko îl văzu pe unul din oamenii de la Goangbu scoțând o foaie de hârtie și întinzându-i-o chinezului. Celălalt se ridică pentru a telefona de la un telemobil.

În mod straniu, fratele lui Li Sha-Tin părea complet străin de discuție, stând mut în colțul său. Era oare aceasta oboseala, sau altceva?

Malko traversă hotelul pentru a merge la toaletă, când ochii îi căzură pe o femeie care se pregătea să împingă ușa turnantă, o chinezoaică suplă cu părul scurt, cu ochelari negri, purtând haină și pantalon de piele neagră strâns cu o centură groasă.

Malko o privea ca pe orice femeie frumoasă când simți un șoc care-l imobiliză. Era Ling Sima, încântătoarea chinezoaică membră a Goangbu-ului pe care o întâlnise cu un an mai devreme la Hongkong, cea care-i permisese să-l recupereze pe Jeffrey Cox, osteticul american din Jolo și cu care avusese o aventură trecătoare.

Ce făcea ea acolo?

Ea, la rândul său, îl zărise. Cu multă naturalețe, ea se duse spre el și îi întinse mâna sa lungă și fină.

— Sunt încântată să vă revăd, spuse ea, ca și când s-ar fi despărțit în ajun.

Malko păstră mâna puțin mai mult timp decât s-ar fi cuvenit. Pradă mai multor sentimente, mai întâi acela de a întâlni o femeie cu care avusese plăcute clipe de dragoste, dar mai ales de

primejdie. El cunoștea rolul important al lui Ling Sima în operațiunile clandestine ale Goangbu-ului. Faptul că ea se găsea la Vancouver, nu era o întâmplare.

— Dumneavoastră nu vă așteptați să mă vedeți, surâse ea.

— Nu, într-adevăr, recunoscu Malko. De când sunteți la Vancouver?

— Doar de câteva ore. M-am odihnit, căci am parcurs un drum lung de la Bangkok.

— Ați venit cu zborul Cathay? nu se putu abține să nu întrebe Malko.

— Nu! Cu American Airlines, ieri seară. Eu știam c-o să vă întâlnesc.

Ochii ei erau strălucitori de malițiozitate. El își spuse că ea continuă să fie la fel de excitantă, în ciuda vocii sale metalice. Dintr-un colț al holului, Simon Levine asista uimit la această întâlnire neașteptată. Malko reîncepu cu glumele sale.

— Presupun că aveți ce face pe moment, spuse el cu un surâs. Dar ați fi liberă pentru dineu?

Ling Sima spuse fără nici o ezitare.

— Cu multă plăcere. Unde?

— Vă convine ora nouă seara la barul lui *Sutton Place* pe Burrard Street?

— Cu plăcere, pe curând.

Malko o urmări cu privirea în timp ce se îndrepta spre salonul în care cei cinci chinezi o așteptau. Ei se ridicară cu toții și cei doi agenți ai Goangbu se frânseră de șale în fața ei. Malko nu putu să vadă mai mult.

Simon Levine se năpusti cu întrebările ca un nebun.

— O cunoașteți pe această chinezoaică? întrebă el, speriat. Cine este?

Malko își permise un surâs sarcastic.

— Una din cele mai bune agente ale Goangbu-ului... Ea vine direct de la Bangkok, probabil ca să soluționeze afacerea lui Li Sha-Tin. Ceilalți doi nu sunt decât subalterni. Ea vorbește direct cu Pekinul. Voi afla mai multe. Iau masa cu ea în seara asta.

Era inutil să-i povestească viața sa privată. El văzu în privirea lui Simon Levine că americanul era pe punctul de a pune la-ndoială existența lui Dumnezeu.

— Luați masa cu ea! repetă el ca un papagal. Ea știe că vă ocupați de Li Sha-Tin?

— Ea știa asta de când a venit aici, preciză Malko. Radioul funcționează de asemenea și la chinezi.

— *Damn it!* mormăi americanul. Ce mă fac eu?

— Dumneavoastră o chemați pe Isis, îl sfătui Malko. Asta o să-i facă plăcere în mod sigur și vă va ridica moralul. Cât timp vorbește cu dumneavoastră la telefon ea nu poate face nimic rău.

— Credeți? întrebă americanul care se pare că-și revenise din iluziile sale.

Malko aruncă o privire în direcția salonului. Ling Sima, cu picioarele lungi încrucișate în fața ei vorbea fără întrerupere cu vocea sa metalică. Fratele lui Li Sha-Tin stătea cocârjat pe scaunul său, în timp ce Li Sha-Tin însuși, ținea capul între umeri ca un boxeur care se pregătește să primească lovituri. Conversația nu părea să fie prea plăcută.

— Să plecăm! îi spuse el lui Simon Levine, ca să nu devenim ridicoli. Eu voi ști mai multe peste două ore.

Cu adevărat, el se întreba ce îi va spune Ling Sima. Aceasta era o femeie redutabilă și nu acceptase invitația doar ca să-i facă plăcere.

Capitolul XVIII

Ling Sima își croi drum prin mulțimea îngrămădită în jurul barului de la *Gerard* cu prestanța unei prințese. Malko se ridică în picioare pentru a o primi. Avea tenul tot palid, ceea ce îi scotea în evidență gura de un roșu aprins ca un fruct. Părul îi era lăcuit ca o cască, purta o bluză aurie mulând un piept mic și un pantalon de mătase neagră care dădea impresia că măsoară patru metri înălțime. Ea se stropise cu un parfum discret, fapt de care Malko își dădu seama când îi sărută mâna.

— Șampanie? întrebă el.

— O idee excelentă, aprobă Ling Sima. La Bangkok este prea cald ca să bei șampanie, dar aici este perfect.

El ceru barmanului o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Rosé 1995 și-și ridicară cupele.

— Pentru întâlnirile noastre! spuse chinezoaica. Le-aș fi dorit în alte împrejurări, dar în fine....

— De ce? întrebă Malko mimând surpriza. Pentru că de data asta nu suntem de aceeași parte a baricadei?

Ling Sima mătură ipoteza cu un gest de nepăsare:

— Nu, asta nu are nici o importanță. Acesta e un joc , nu-i așa, un fel de go, numai că mie nu-mi place să pierd, mai ales din cauza unui bărbat care nu-mi displace.

Spunând acestea, ochii ei se uitau în ochii lui și el se revăzu fiind ghata s-o sodomizeze în micul salon din fața magazinului ei de bijuterii din Bangkok. În ciuda vocii ei metalice, din ea se degaja un erotism intens. Ei mai serviră șampanie. Ce voia să spună ea?

— Unde luăm cina? întrebă ea.

— Există un excelent restaurant franțuzesc în celălalt capăt al străzii, la *Vancouver Hotel*, foarte liniștit.

— Ei bine, să mergem acolo, spuse ea. Aici este prea mult zgomot.

Atunci când se ridică, ea fu urmărită de bărbați cu privirea. Avea o crupă ca un magnet, niște fese înalte și rotunde la capătul unor picioare interminabile. La restaurant, ea scoase o țigară și un Zippo „Slim" decorat cu o inimă pe care Malko i-o luă din mână pentru a o aprinde. Ei comandară și se observară câteva clipe. El fu cel care atacă.

— Nu credeam să vă regăsesc amestecată în afacerea Li Sha-Tin, remarcă el. Este destul de departe de Bangkok.

Ling Sima surâse.

— Este o istorie importantă pentru noi. Partidul mi-a cerut să mă implic. Afacerea a fost prost antamată.

— Cum?

Ea trase din țigara sa.

— Li Sha-Tin este un bandit. El a câștigat mulți bani datorită oficialităților corupte. În loc să-l fi speriat și să-l determine să plece în străinătate, ar fi trebuit să încheie un acord cu el, în care să se stabilească obligația de a-și denunța în mod public complicii, să restituie o parte din banii furați și totul ar fi fost în ordine. Noul ministru de interne a vrut să facă exces de zel pentru a-l epata pe Jiang Zemin și acum, adăugă ea cu un surâs plin de amărăciune, Li Sha-Tin este recuperat de CIA...

Malko își băgă nasul în farfurie. Era prea frumos. Cu Ling Sima nu avea rost să joace mai fin.

— Dacă sunteți la Vancouver, remarcă el, n-ați venit doar pentru a lua act de proasta ei derulare.

— Nu, spuse chinezoaica tăind carnea. Em venit cu o misiune precisă — aceea de a-l readuce pe Li Sha-Tin la sentimente mai bune, pentru a-i dovedi că nu mai suntem animați de intenții rele în privința lui. Fratele lui, după ce a fost arestat, a fost repus în libertate. Li Sha-Tin însuși ar putea reveni recunoscându-și greșala. Numai că, am ajuns prea târziu...

— Adică?

— Tocmai am avut o lungă discuție cu Li Sha-Tin. I-am explicat că am venit la Vancouver cu cinci obiective: să-l văd, să-i spun ce așteaptă guvernul nostru de la el, să-l sfătuiesc să se reîntoarcă în China pentru a ne da informații despre anumite persoane oficiale implicate în operațiuni de contrabandă pentru a le putea băga la închisoare și în fine, să-i fac o propunere generoasă.

— Care?

— Sunt autorizată de Pekin să-l asigur că, revenind în China, el își poate păstra o parte din bunuri și că el și familia sa vor dispune de pașaport și vor putea pleca din țară atunci când vor dori.

Malko o fixă blocat.

— Este fără doar și poate o propunere interesantă. El n-a acceptat-o?

Ling Sima îi dădu o lovitură de picior pe sub masă, mai în glumă, mai în serios.

— Am ajuns după ce primise propunerea dumneavoastră. El mi-a explicat că nu mai are încredere în noi. Acești imbecili din Pekin au încercat să-l asasineze, apoi să-l răpească și în sfârșit să-i determine pe canadieni să-l predea guvernului nostru. Sigur că a devenit suspicios. De când ați reușit să-l convingeți, el nu vrea să știe decât de Statele Unite. Eu știu ce doriți. Dealtfel nici el nu se îndoiește de asta. Eu sper doar că nu veți juca toate cărțile.

Malko dădu din cap.

— Dumneavoastră știți bine că nu vă pot promite asta. Dealtfel asta nu depinde de mine.

Ea păru să reflecteze, apoi ridică capul.

— Este adevărat? De data asta nu mai suntem în aceeași tabără. Dumneavoastră sunteți chiar un ingrat.

— Asta nu vă împiedică pe dumneavoastră să fiți mereu la fel de seducătoare, se grăbi să spună Malko.

Ling Sima îi adresă un surâs feroce.

— Dar dumneavoastră mă veți face să-mi pierd prestigiul...

— Sunt dezolat, protestă Malko. Dumneavoastră într-adevăr n-ați obținut nimic de la el?

Ea se strâmbă.

— Ba da. Mi-a promis că-mi va da câteva nume, în schimbul deblocării unora dintre bunurile sale și a asigurării că familia sa nu va fi în continuare urmărită, dar a refuzat oferta principală. Dacă am înțeles eu bine îl duceți poimâine în Statele Unite?

Malko simți că i se năpustește adrenalina în artere. El câștigase deci. Adversarul îi confirma asta...

— Asta conveniserăm înainte de sosirea dumneavoastră, spuse el prudent.

— Venirea mea nu va schimba nimic, spuse sec Ling Sima, un voiaj lung și obositor pentru nimic. Cei doi imbecili care l-au însoțit pe fratele său, ar fi putut obține aceleași informații. Li Sha-Tin nu este nebun și n-are nici o morală. El, de bună voie, a schimbat numele câtorva complici ai săi în schimbul unor fonduri, dar eu visam să-l duc cu mine la Hongkong, de asta am venit aici.

Ea se întrerupse furioasă că se desconspirase. Malko pe de-o parte era bucuros de succesul său, dar pe de altă parte, era indispus de faptul că o decepționase pe Ling Sima care îl ajutase atât de mult cu un an în urmă. Ea se încruntă înăbușindu-și un căscat:

— Bine, mă simt puțin obosită. Ați putea să mă conduceți? Presupun că știți unde este consulatul. Eu acolo locuiesc.

— Bineînțeles, spuse Malko surâzând.

El așteptă să ajungă în mașină și îi propuse:

— Aveți timp să mergem să bem ceva?

Ling Sima se întoarse spre el, privindu-l în față.

— Am timp, spuse ea, dar nu vreau.

— De ce?

— Pentru că n-am chef să reîncepem ca la Bangkok, să mă las dusă.

— Am păstrat și încadrat gravura de la dumneavoastră, sublinie Malko cu perfidie, punându-i pe coapsă o mână posesivă.

Ling Sima nu protestă, dar luă mâna și i-o dădu deoparte.

— Nu, spuse ea hotărâtă. Eu nu voi face dragoste cu dumneavoastră în seara asta. Mai întâi pentru că n-aș juisa...

— De ce?

— Din cauza dumneavoastră, voi suferi o umilință profesională teribilă. Îmi voi pierde stima oamenilor de la Pekin.

— Atunci, de ce acest pantalon, această ținută sexy care te invită la viol?

Ea îi aruncă o privire feroce.

— Pentru a vă aminti ce pierdeți.

Ei tăcură câteva clipe. Aceasta era o tentativă abilă de destabilizare. Malko își spuse că dacă o femeie ca Ling Sima era gata să se ofere în schimbul unei afaceri însemna că efectiv chinezii pierduseră partida. Chinezoaica spuse cu o voce mai puțin metalică:

— Duceți-mă acum, imediat.

El se supuse. Nu avea nici un rost să procedeze cu viclenie. El ar fi putut s-o mintă, dar asta n-ar fi deblocat situația. Atunci când opri la Granville Road în fața aleei care ducea spre consulat, Ling Sima se aplecă spre el și-i sărută buzele.

— Bună seara, spuse ea cu vocea sa aspră de „colonel". Sunt fericită că v-am revăzut.

Ea sări din mașină și traversă în pas vioi, dispărând pe alee, fără să întoarcă capul.

* * *

Simon Levine își devora literalmente breakfastul etalând un strat gros de *maple syrup*. Era într-o dispoziție excelentă.

— Sonny Chai m-a sunat, spuse el. Li Sha-Tin s-a ținut de promisiune. Plecăm în seara asta.

— Știam, spuse Malko. Ling Sima și-a mărturisit înfrângerea.

— Există o singură schimbare, continuă americanul auforic. Li Sha-Tin, înainte de a fi interogat, vrea să petreacă câteva zile la Las Vegas.

— La Las Vegas! Pentru Dumnezeu, de ce?

— Jocul, spuse americanul cu sobrietate. Se pare că toată viața la asta visează. Este un înrăit jucător. Așa că, consultându-mă cu cei de

la Langley, am acceptat. El a cerut de asemenea ca „gorila" sa, tatuatul ăla, să-l însoțească acolo. Eu, dinspre partea mea, l-am convocat pe Jésus care se plictisește la Los Angeles. El va juca rolul de „baby sitter" timp de o săptămână și pe urmă, direcția la „fermă"[1].

— Ei bine, e ceva formidabil, conchise Malko. Dumneavoastră ați fost foarte convingător, pentru că chinezii i-au oferit scuze lui Li Sha-Tin. Asta dorea să-i spună fratele său. Puteți să verificați dacă el a plecat într-adevăr?

S-a aranjat, îl asigură americanul. Ei pleacă toți trei în noaptea asta la ora unu și jumătate în direcția Hongkong.

— Și Ling Sima?

— Cine?

— Ah da, dumneavoastră nu știți numele ei. Puteți verifica unde pleacă?

El îi transmise datele chinezoaicei și se despărțiră. Nu mai aveau nimic de făcut până diseară. Malko murea de poftă să telefoneze la consulatul chinez. În final se lăsă pradă ispitei. Îi răspunse o voce într-o engleză stricată:

— Ce doriți?

— Miss Ling Sima.

— Eu nu cunosc. Ea lucrează aici?

— Nu, preciză Malko, ea a dormit la consulat. Este o amică a consulului.

— Așteptați!

Răspunsul căzu ca o lovitură de trăznet. El auzi cum se schimba legătura. Peste două minute, aceeași voce spuse în receptor:

— Noi nu cunoaștem nici o persoană cu acest nume.

Exit frumoasa Ling Sima. Nu-i mai rămânea decât să-și facă bagajele.

* * *

Interminabilul Lincoln negru, lung de șapte metri, se opri în fața aerogării din Vancouver Airport, urmată de alte două vehicule — un Chevrolet gri cu placă CD în care erau patru pușcași marini împrumutată de la consulatul american și Fordul lui Simon Levine cu Malko. Li Sha-Tin și „Black Ghost" Ming se dădură jos din mașină, însoțiți de Sonny Chai. Chinezul purta o haină pusă peste un tee-shirt și părea posomorât. Avocatul său se apropie de Simon Levine cu un aer îngrijorat.

— Dumneavoastră aveți siguranța că nu vor fi probleme cu canadienii?

---

1. Locul în care erau interogați transfugii (n. a.)

— Sigur, afirmă americanul. De altfel, nu este nici un control aici la ieșirea din Canada.

Cele două grupuri se reuniră, traversară holul și se duseră la ghișeul lui Alaska Airlines, singurul zbor direct spre Las Vegas. Simon Levine blocase tot compartimentul de clasa întâi. Imediat, ei primiră tichetele lor de îmbarcare. Cei patru pușcași marini rămăseseră în holul aerogării. Nu se înregistra nici o prezență din partea autorităților canadiene, deși fuseseră anunțate de plecare. Erau însă prea umilite ca să se arate. Micul grup parcurse în liniște itinerarul complicat care ducea spre ghișeele serviciului de imigrare americană. Simon Levine începuse să se deconecteze. Atunci când văzu drapelul înstelat și civilii care-l așteptau de cealaltă parte a „frontierei", el grăbi pasul.

Doi bărbați se detașară din grupul lor, venind în întâmpinarea lor. Fură făcute prezentările și unul dintre ei i se adresă direct lui Li Sha-Tin.

— Bine ați venit în Statele Unite, domnule Li Sha-Tin.

Sonny Chai radia. Totul era gata. Fără nici un fel de control, ei ajunseră în sala de îmbarcare, amestecați printre ceilalți pasageri. Practic, ei erau pe teritoriul Statelor Unite. Sonny Chai îi adresă un gest de rămas bun clientului său și se îndepărtă. Simon Levine, radios, se aplecă spre Malko și spuse încet:

— *We made it!* [1]

— Formidabil! spuse Malko simțind un pic de amărăciune, gândindu-se la Ling Sima.

Stând deoparte, Li Sha-Tin părea absent la ce se petrecea în jurul său. Lângă el, „Black Ghost" Ming părea în aceeași stare. Odată instalați în avion, Simon Levine îi spuse lui Malko:

— Agenția a rezervat un apartament la *Mirage* la etajul A, cel mai de sus, cu mai mult de trei camere. Jésus este deja acolo. El va veni să ne caute la aeroport și vom dormi acolo.

În timpul celor trei ore de zbor, Malko ațipi, obosit de tensiunea nervoasă. Odată în plus, el câștigase la mustață. El revedea corpul lui Brian Murray lungit în living-room-ul său și mai simțea încă în piept durerea în locul în care era arsura produsă de vesta antiglonț. Dumnezeu voise ca el să nu moară la Vancouver.

Puțin mai târziu, întunericul negru ca cerneala fu presărat cu lumini, din ce în ce mai numeroase. Ei ajungeau la Las Vegas. Modestul orășel întemeiat în urmă cu patruzeci de ani de gangsterul Bugsy Siegel, devenise un oraș întins, cu o populație de un milion opt sute de mii de locuitori care desființase deșertul până la lacul Mead. Un

---

1. Am reușit! (n. a.)

oraș unic în lume, un Disneyland pentru adulți, cu mereu mai multe hoteluri. Ultimile două duseseră capacitatea hotelieră la o sută douăzeci de mii de camere, de trei ori mai mult decât Parisul, și aceasta era în continuă creștere. Văzut din avion, „Strip-ul" Las Vegas Boulevard, unde erau aliniate toate cazinourile cele mai prestigioase, părea un șarpe luminos. Lumina în oraș nu se stingea niciodată, nu exista nici un ceas în cazinouri și se putea juca douăzeci și patru din douăzeci și patru de ore.

Fasciculul vertical de lumină al hotelului *Louksor*, semănând cu un panaș de science-fiction, urca spre stele ca un proiector de DCA. Li Sha-Tin se trezise și cu fața lipită de hublou, privise orașul visurilor sale.

Atunci când, părăsind pasarela, el zări șirurile de automate de monede din sala de îmbarcare, el îl apostrofă râzând pe „Black Ghost"Ming. Părea să-și fi recăpătat energia. Aeroportul era de asemenea, ca un imens cazinou, chiar și sala de bagaje. Chinezul nu mai avea astâmpăr în timp ce-și așteptau bagajele. Se ivi Jésus Domingo purtând ochelari negri și o haină în carouri, și îi asigură că totul mergea bine. Simon Levine îl luă deoparte.

— Job-ul dumitale este să nu-l scapi din ochi nici o clipă, atât timp cât el va fi aici.

— Dar cealaltă „gorilă"? Ce face el pe aici? întrebă hondurianul?

— Același lucru ca și dumneata, dar acela îi e fidel lui.

Tot timpul cât dură drumul până la hotel, Li Sha-Tin căscă ochii uimiți, ca un copil în fața unui gigantic magazin de jucării. Un acvarium enorm plin cu pești tropicali, inclusiv câțiva mici rechini, trona în spatele recepției hotelului *Mirage*. Jésus aranjase totul și îi conduse la etajul A. Pentru a ajunge la ascensoarele păzite de cerberii cărora începând de la ora nouă seara trebuia să le prezinți cheia de la camere, se traversa mai întâi o grădină tropicală artificială și apoi, imensa sală de jocuri.

Li Sha-Tin era cu ochii ieșiți din orbite. Clinchetul asurzitor al automatelor de monede nu înceta nici o clipă, în fondul muzical și freamătul jucătorilor. Atmosfera era cea a holului dintr-o gară, într-o zi de plecare în vacanță...

La etajul A, ei îl conduseră mai întâi pe Li Sha-Tin în apartamentul său, aranjat somptuos cu mobile lăcuite și încrustate cu motive Versace, create de Claude Dalle, și se despărțiră. Malko și Jésus aveau camere în fața apartamentului lui Li Sha-Tin, în South Wing. Simon Levine avea o cameră în East Wing și îi superviza pe cei șase oameni ai C.I.A. sosiți de la Washington pentru protecția strictă a chinezului. Rolul lor era acela de a forma în jurul acestuia un fel de cordon destinat să contracareze vreun atac surpriză din partea celor

de la Goangbu. De-abia deschise Malko valiza sa, când auzi bătăi în ușă. Era „Black Ghost" Ming. Impasibil, chinezul anunță:

— *Mister Li Sha-Tin wants to gamble. Where is the baccara?*

Engleza sa stricată era totuși inteligibilă. El era mai degrabă de temut datorită tatuajelor, frunții joase, părului ras și aerului său brutal. Malko își privi ceasul Breitling. Era ora două și jumătate dimineața.

— *Now?*

— *Now.*

— *O.K. I will take you there.*

Imediat, el îi cerù lui Jésus să-i însoțească la baccara. Li Sha-Tin era deja pe culoar, cu o bolsetă mare în mână. Ei coborâră cu toții și Malko îi conduse până la sala cu mese de baccara. Două din cele patru mese erau active. Li Sha-Tin luă un scaun și scoase din bolsetă o grămadă enormă de bancnote de o sută de dolari. Un crupier flegmatic le numără. Erau o sută douăzeci de mii de dolari.

— Ce fel de jetoane? întrebă el.

— *Five thousand*, răspunse „Black Ghost" Ming în locul șefului său.

Acesta din urmă era transfigurat și privirea îi strălucea. Cu un gest sigur, el puse o grămadă de jetoane de cinci mii de dolari pe bancă și trase apoi două cărți, filându-le încet, înainte de a le întoarce cu un mormăit de încântare. Erau un patru și un cinci.

Suma nouă.

Bancherul trase la rândul său, doi de zece, adică nimic, apoi un doi și un patru.

Pierdut.

Li Sha-Tin încasă optzeci de mii de dolari și-și împrăștie jetoanele cam peste tot. Jésus Domingo căscă ochii mari înnebunit. Malko își spuse că suma aceasta i-ar fi permis să-și refacă acoperișul castelului său. Li Sha-Tin, cu privirea strălucitoare și fremătând din toate măruntaiele, trăindu-și visul, era de nerecunoscut. Malko căscă discret și-i șopti lui Jésus:

— Eu mă duc să mă culc.

Chinezul era capabil să joace până-n zori.

Din camera sa, Malko privi luminile strălucitoare ale orașului, spunându-și deodată că Ling Sima acceptase prea ușor înfrângerea sa, dar lui îi venea greu să-și frământe creierul și nu vedea ce se mai putea întâmpla în continuare. Ei se găseau pe teritoriul Statelor Unite, într-o ambianță peste măsură de securizată, într-unul din orașele cele mai sigure din lume.

Înainte să adoarmă, el își spuse că într-o zi va merge la Bangkok să-i ceară scuze frumoasei chinezoaice.

Capitolul XIX

Li Sha-Tin, care juca împotriva băncii, își primi cele două cărți. După ce le filă încet, el le întoarse pe față. Era un patru și un trei. Regula jocului de baccara impunea ca el să nu tragă. Bancherul așteptă puțin. El avea doi doi. Chinezul plasase treizeci de mii de dolari pe „Tie", care plătea de nouă ori miza. Doar că, pentru a câștiga, trebuia ca el să aibă același număr de puncte. Bancherul, o crupieră chinezoaică cu fața obosită, prea machiată și ochii dezgustați, trase la rândul său o carte din pachet.

Era un cinci.

Li Sha-Tin lovi cu pumnul în postavul mesei, cu trăsăturile crispate. El pierduse și nu mai avea în fața lui decât un jeton.

— S-ar spune că vrea să se ruineze, îi murmură Simon Levine la ureche lui Malko.

Cei doi bărbați stăteau în picioare în spatele chinezului și a lui „Black Ghost" Ming. Acesta din urmă, așezat alături de Li Sha-Tin, juca și el, dar mult mai modest, cu jetoane de o sută de dolari, și câștiga puțin. De șase zile de când erau la Las Vegas, Li Sha-Tin nu se dezlipise de masa de baccara. Jucând câte șaisprezece ore neîntrerupte, nu mânca nimic, servind distrat câte o băutură adusă de o „pit girl" căreia îi dădea câte un jeton de cinci mii de dolari. Trebuie spus că afară era o căldură sufocantă cu rafale de vânt fierbinte care dădeau impresia că te aflai în spatele jetului unui reactor.

C.I.A., prin viramentele efectuate către *Mirage*, urmărea evoluția pierderilor lui, care în dimineața aceea ajunseseră la două milioane șase sute cincizeci și patru de dolari, în ciuda zilelor în care ieșise câștigător. Chiar din ziua sosirii sale, el virase un milion de dolari în contul cazinoului, care-i remisese un card din plastic negru, permițându-i să tragă bani direct de la masa de joc. Acești bani veneau din trei conturi diferite. Atenție! Doar C.I.A. ignora soldul lor de plecare...

Li Sha-Tin, după câteva clipe de derută, se reașeză la masa de joc și-și agită cardul său negru. Imediat un șef de partidă se apropie și chinezul murmură ceva la urechea acestuia.

— Cinci sute de mii, repetă șeful de partidă.

Scoțând un fel de carnet de cecuri din smokingul său, el întocmi „cecul" tras la ordinul cazinoului și i-l întinse lui Li Sha-Tin ca să-l semneze. El se depărtă un pic de masă pentru a cere permisiunea contabilității înainte de a aduce jetoanele. Din respect, „Black Ghost" Ming, își întrerupse jocul. Convorbirea dură mai mult timp decât se obișnuia. Trăsăturile chinezului se încordară. Cu capul într-o parte, el urmărea convorbirea funcționarului cazinoului la telefon. Acesta închise telefonul și se apropie din nou de Li Sha-Tin, vizibil contrariat. Cu voce șoptită, el îi spuse câteva cuvinte la ureche și se îndepărtă.

Peste douăzeci de secunde, Li Sha-Tin se ridică brusc de pe scaunul său, fără să spună nici un cuvânt și se depărtă. „Black Ghost"Ming" își strânse la rândul lui jetoanele și-l urmă. Jésus Domingo care veghea la intrarea în sala de baccara se luă după ei, în direcția ascensoarelor. Simon Levine se apropie de Malko în același timp *încurajat și contrariat.*

— Gata, spuse el, și-a epuizat creditul. Treaba asta trebuie să fie în jur de trei milioane de dolari. Voi verifica împreună cu cei de la cazino. El a consumat două conturi de la Caiman Islands și unul de la Toronto... Sper că nu contează pe noi ca să-l întreținem...

— El dispune în mod cert de alte conturi, îl asigură Malko.

El urmărise de asemenea drumul lui Li Sha-Tin spre infern. Acesta din urmă, de la sosirea sa, nici măcar nu ieșise din *Mirage*. El își comanda masa în cameră, prin intermediul room service, indiferent de oră. El nici nu aruncase vreo privire asupra tichetelor pentru „show-urile" pe care cazinoul le trăgea asupra lui. El mergea din apartamentul lui de la etajul treizeci unde, după cum spunea Simon Levine „Only God is above us[1]" la sala de baccara și la asta se rezuma totul.

Atmosfera de la Las Vegas părea să-l fi înnebunit. Ori nu era decât un jucător pasionat care își satisfăcea capriciul înainte de a-și schimba viața. Malko își consultă ceasul. Era ora unu și treizeci de minute. Era mai bine să se ducă la culoare, deoarece, ei în mod cert aveau să plece a doua zi spre Washington. C.I.A. nu era hotărâtă să sponsorizeze Mirageul.

— Eu mă duc la culcare. Dumneavoastră ce faceți?

— Eu mă duc să beau un Defender „Succes" pentru a celebra sfârșitul coșmarului, spuse americanul, voi comanda un avion pentru mâine, după care voi face și eu la fel ca dumneavoastră. Măcar de nu s-ar spânzura în apartamentul său. Abia aștept să ajung la Los Angeles. Orașul ăsta te scoate din minți.

---

1. Deasupra noastră doar Dumnezeu există (n.a.)

Este adevărat că zgomotul permanent produs de automatele pentru monede, anunțurile de jackpot, rumoarea mulțimii, fondul muzical și ritmul trepidant sfârșea prin a te deprima. C.I.A. urma să-și încaseze răsplata pentru răbdarea și încăpățânarea sa. Malko își spunea că se va întoarce la Liezen pentru primele zile frumoase în Austria. El urcă în camera sa. „Voice mail box-ul" său clipea. El ascultă mesajele ce-i erau destinate. Vocea dulce a lui Isis îi promitea mii de momente fericite dacă se ducea s-o întâlnească la West Hollywood, fără detalii, dar tonul vocii sale, era suficient.

El privi câteva clipe strălucirea luminilor orașului și se duse la culcare. Dacă i-ar fi telefonat lui Isis, aceasta l-ar fi ținut o oră la telefon. Asta e excitant câteodată. Odată, o simțise juisând chiar. Măcar de n-ar fi fost un simulacru.

* * *

Jésus Domingo, instinctiv, îi urmărise pe cei doi chinezi până la apartamentul lor. În cele șase zile, ei deveniseră amici. Și el juca iar „Black Ghost"Ming recunoscuse în el un frate de suferință. Desigur, conversațiile dintre ei erau sumare, dar ei trăiau practic împreună.

Li Sha-Tin se prăbuși în fotoliul lui. El îl apostrofă în limba chineză pe bodyguardul său. Cei doi bărbați sporovăiră câteva secunde, apoi, prin telemobilul său, „Black Ghost"Ming dădu un telefon. Spunându-și că ziua sa de muncă se terminase, Jésus Domingo se ridică. „Black Ghost" Ming îl întrebă:

— *You want a drink?*

— Scotch, răspunse hondurianul.

„Black Ghost"Ming se duse la bar de unde luă o sticlă de Defender „Cinci ani vechime" și îi turnă o cantitate generoasă. Li Sha-Tin, cufundat în fotoliu în fața lui Jésus, părea să moțăie. Hondurianul se întreba cum de pot pierde atâția bani, fără să se arunce pe fereastră. La *Mirage* treaba asta era de alt fel imposibilă, căci pentru evitarea acestor reacții nefaste care ar fi știrbit prestigiul firmei, ferestrele erau zăbrelite iar deschiderea lor atrăgea sosirea imediată a pompierilor.

Jésus bău o înghițitură din paharul său de scotch și plimbă alcoolul prin cerul gurii ca să-i savureze gustul. El intenționa să-l întrebe pe „Black Ghost" Ming dacă nu dorea să coboare din nou ca să mai joace când simți ceva rece strângându-i-se în jurul gâtului. Tras spre spate, el scăpă din mână paharul, al cărui conținut se răspândi pe covor.

„Black Ghost" Ming îi trecuse peste cap o cagulă din material plastic, asemănătoare cu cea cu care Jésus își asfixiase victimele cu

ani în urmă în Honduras. El se încordă, încercă cu disperare să-și strecoare degetele între gâtul său și sârma din oțel, pentru a câștiga câteva secunde, cu creierul concentrat asupra unei singure ideei, aceea de a trăi.

El ar fi reușit poate, dacă Li Sha-Tin nu ar fi sărit din fotoliul său. Cu o forță incredibilă, el apucă mâinile lui Jésus zmulgându-i-le de la gât și fixându-le pe abdomen. Hondurianul îi vedea fața crispată de efort dar total indiferentă, la câțiva centimetri de obrazul lui. El încercă zadarnic să-l îndepărteze cu lovituri de picior, căci Li Sha-Tin era călare peste el. Cu plămânii gata să explodeze, el se luptă până ce totul deveni negru în fața ochilor lui.

El muri chiar înainte de a înțelege pentru ce îl omorau.

*
* *

Întins pe patul său, cu fața la oglinda mare care practic, era singurul element decorativ din cameră, pe Malko nu reușea să-l fure somnul. Era muncit de o întrebare insidioasă. De ce Li Sha-Tin pusese atâta înverșunare în a se ruina? El nu era expert în baccara, dar în cursul ultimelor zile, avusese adesea impresia că chinezul juca la-ntâmplare...

Atunci când pierdea, părea liniștit.

Telefonul sună și el nu vru să-și asume riscul de a nu răspunde. Era Isis.

— De ce nu m-ați sunat? îi reproșă ea. Eu mă plictisesc la Los Angeles.

— Nu trebuia să vă duceți acolo...

— Nu-l mai suportam pe Simon. Dumneavoastră când veniți?

— Nu știu, mărturisi Malko. Nu prea sunt sigur că voi trece pe acolo.

— Veniți! insistă Isis și el și-o imagină dând din picior. Vreau să fac dragoste cu dumneavoastră. Sunt îndrăgostită.

Ceea ce era o mare noutate...

— Voi încerca, promise Malko.

— Sunteți în continuare tot cu chinezul dumneavoastră?

— Da.

— Atunci, sunați-mă mâine. Eu merg la *Victoria's Secret*. O să vă povestesc ce-am cumpărat...

*
* *

Li Sha-Tin și „Black Ghost" Ming ieșiră din ascensoare și se amestecară în mulțimea jucătorilor încă numeroși, trecând prin fața

discotecii unde o cântăreață îmbrăcată în piele neagră scotea niște sunete oribile. Ei ajunseră la ieșirea ce ducea spre parcare fără probleme, trecând prin fața recepției pustii.

O pasarelă lega hotelul de clădirea parkingului gratuit la nivelul etajului șapte. Apoi, luară ascensorul până la etajul unsprezece, cel al mașinilor de închiriat. La unul din amplasamentele companiei Hertz, aștepta o mașină albă fără număr de înmatriculare, cu doi chinezi la bord. Ei schimbară câteva cuvinte și unul dintre ei, cel așezat lângă șofer, coborî pentru a-l lăsa în locul său pe Li Sha-Tin. Acesta era într-o stare de semi-inconștiență. Începând din acel moment, nu-l mai interesa nimic. El nu știa nici măcar unde se va duce. Numai că, destinația finală nu era o surpriză. Aceasta era China.

Dodgeul Intrepid ieși pe stradă, vină la stânga pentru a ajunge pe autostrada 15 care mergea paralel cu Las Vegas Boulevard. Ea se îndreptă apoi spre sud, spre California. Cu un ochi distrat, chinezul privea la defilarea hotelurilor, unul în stil mai baroc decât altul, de la castelul din basme Excalibur, la piramida din Luxor, trecând pe la Turnul Eiffel sau clubul piraților din Treasure Island. *Mirageul* cu vulcanul său la intrare, care se declanșa la fiecare trei sferturi de oră, era unul dintre cele mai frumoase...Oricum, pe el toate astea de acum îl lăsau indiferent.

Ei rulară în liniște timp de vreo douăzeci de minute, după care șoferul părăsi autostrada prin rampa ducând spre șoseaua 160, un drum mic care mergea de-a lungul frontierei cu Statul California, în plin pustiu. Foarte repede, luminile și construcțiile deveniră rare. Necunoscând Nevada, Li Sha-Tin nu știa unde se duce. El nu avusese ocazia să-și pună întrebarea.

Atunci când tocmai trecuseră de micul oraș Mountain Spring, deja adormit, el simți strângându-se în jurul gâtului său o sârmă subțire din oțel care începea să-i taie respirația. Deși el nu avea o poftă nebună de viață, instinctul de conservare îl făcu să se zbată, sprijinindu-se cu picioarele de tabloul de bord pentru a împinge spre spate scaunul său. Era exact ceea ce aștepta asasinul său. Acum, ținând sârma în mâna stângă, „Black Ghost" Ming începu cu dreapta să străpungă spătarul scaunului din față cu lovituri violente cu târnăcopul de spart gheață. Tija lungă de oțel, după ce străpunse spătarul se înfipse în spatele lui Li Sha-Tin.

Șoferul continuă pe drumul pustiu, drept, fără să devieze, în ciuda gesturilor dezordonate ale chinezului pe care-l asasinau. Li Sha-Tin horcăia, cu plămânii înjunghiați. Printre buze îi curgea o spumă de culoare roz. Sugrumat, înjunghiat, el se lupta încă, din

reflex. Deodată fu scuturat de un spasm violent, scoase un ultim horcăit surd și încetă să se mai zbată. Toporul pentru gheață reușise să străpungă inima.

„Black Ghost" Ming îi mai dădu șase lovituri înainte să se oprească. Spătarul era inundat de sânge. Capul dat pe spate al lui Li Sha-Tin privea spre stele fără să le vadă. Șoferul reduse viteza și o luă pe un drum la stânga în direcția unui panou pe care era scris „Potosi Cañon".

Pe-acolo nu mai era asfalt. Era o pistă strâmtă care șerpuia printre două coline golașe și pustii. Un burrito – măgar sălbatic, intră aproape sub roțile mașinii. Ei parcurseră încă trei mile apoi șoferul se opri pe un teren viran în stânga. Ce trei chinezi coborâră din mașină și deschiseră portbagajul de unde luară cazmale și târnăcoape și o pânză mare în care înfășurară corpul lui Li Sha-Tin. Avu loc un scurt dialog. Șoferul trebuia să plece pentru a nu atrage atenția vreunei patrule de poliție. Ei își dădură întâlnire peste două ore; ceea ce le lăsa timp destul pentru a săpa o groapă și a-l acopere. În acest timp, șoferul urma să se ducă la Pahrump și să se întoarcă.

„Black Ghost" Ming și chinezul din Las Vegas se îndreptară pe o cărare pietruită ducând la un minicanion în josul drumului. Acesta era locul în care, în timpurile bune ale lui Bugsy Siegel, erau îngropați jucătorii prea norocoși care plecau cu buzunarele pline de la cazinou. Aceasta era prima dată când urma să fie îngropat unul care pierduse...

* * *

Șoferul Dodge-ului Intrepid, făcu două semnale cu farurile, atunci când ieși din viraj și zări două siluete la marginea drumului. Treaba se terminase. El se opri atâta timp cât să strângă uneltele și oamenii urcară, după care vehicolul plecă în direcția Las Vegas. Șoferul își privi ceasul.

— Ai destul timp frățioare, îi spuse el lui „Black Ghost" Ming. Avionul tău pleacă peste două ore.

La ora cinci și zece, exista o cursă directă spre Vancouver. Nimeni nu vorbi nimic până la Mc Carran Airport. Dodge-ul parcă și cei doi chinezi schimbară o lungă strângere de mână. Gang Ho, cel din Las Vegas, ca și „Black Ghost" Ming, aparțineau triadei Big Circle Boys, fapt care facilitase în mare măsură întoarcerea lui „Black Ghost" Ming. În China, conta în primul rând fidelitatea la triada la „Black Ghost" Ming îl trădase tot atât de ușor pe Li Sha-Tin ca și cum

ar fi omorât un țânțar. Ei nici măcar nu vorbeau același dialect și veneau din două provincii diferite.

El coborî din Dodge și intră în aeroportul care nu se închidea niciodată, cu sacul său negru de voiaj în care avea două sute de mii de dolari în bilete de o sută, ceea ce nu era de mirare atunci când veneai din Las Vegas. Cum avea destul timp de pierdut, el se instală în fața unui automat de monede, ca să-și omoare timpul până la decolarea avionului.

* * *

Gung Ho și tovarășul său plecară spre est în direcția lacului Mead. Ei rulară aproape o oră mergând pe niște drumuri strâmte într-o zonă deșertică — numai așa ceva exista în jurul Las Vegas-ului, până când ajunseră la un panou anunțând: „Gypsum Cave". Acolo odinioară se exploatase gips, dar cariera era abandonată de mult timp. Ei făcură un semn cu farurile și imediat un altul le răspunse. Era o mașină în care-i așteptau doi chinezi.

Ei coborâră din Dodge și unul dintre noii veniți se apropie cu o canistră de benzină în mână. El stropi din belșug motorul și portbagajul și termină cu o dungă pe solul stâncos. Ei urcară cu toții în noul vehicul și, înainte să plece, Gung Ho scoase un Zippo și-l apropie de solul impregnat cu benzină. Apărură câteva scântei albastre apoi dunga se propagă cu toată viteza până la Dodge-ul care se aprinse cu un pluff surd. Atunci când ei ajunseră la creastă, ea ardea ca un foc de artificii, la mai mult de treizeci de mile de locul unde fusese îngropat cadavrul lui Li Sha-Tin, căruia îi luaseră toate actele, și-l lăsaseră gol pușcă pentru a fi cât mai greu de identificat în cazul în care ar fi fost găsit. Oricum nici unul din cadavrele care erau presărate prin deșert, nu fusese găsit.

Ajungând aproape de Freemont Street, Gung Ho le propuse colegilor:

— Ce-ar fi dacă am merge să mâncăm ceva?

Ei lucraseră bine și nu le era somn. Marea triadă Big Circle Boys putea să se mândrească de „detașamentul" său din Las Vegas. Atașamentul față de aceeași patrie nu era o vorbă goală.

* * *

Malko fu trezit de soneria insistentă a telefonului. Vocea speriată a lui Simon Levine îl smulse ireversibil din somn.

— Jésus nu răspunde din camera lui, îl anunță americanul.

Malko își spuse că nu era sfârșitul lumii. Hondurianul era probabil ocupat cu jocul sau o fi agățat vreo pipiță. Ceasul său arăta ora opt și zece.

— Nu pot face nimic în privința asta, spuse el. Nu sunt însărcinat cu paza lui.

— Mergeți să bateți la ușa lui, insistă americanul, care se găsea în East Wing.

Resemnat, Malko se înfășură într-un prosop de baie – *Miragejul* nu furniza haine de casă – și ieși pe hol. El se duse să bată la ușa lui Jésus Domingo, fără să obțină răspuns. Pe ușa apartamentului lui Li Sha-Tin era prins un afiș cu inscripția „Do not disturb". El se îndreptă spre camera sa.

— Nu răspunde, spuse el. Ori e mort de beat, ori a ieșit undeva.

— Asta mă neliniștește, spuse americanul. Nici la Li Sha-Tin nu răspunde nimeni. De obicei „Black Ghost" Ming răspunde de la prima sonerie. Eu anunț securitatea. Să ne întâlnim peste cinci minute.

Brusc, Malko se întrebă dacă Li Sha-Tin nu se sinucisese. Aceasta părea o idee nebunească, dar explica frenezia cu care juca în ultimile zile. El urma să afle foarte repede.

Capitolul XX

Simon Levine privea îngrozit cadavrul lui Jésus Domingo, înghesuit în fotoliul din fața televizorului încă aprins, cu sacul de plastic transparent strâns în jurul gâtului. Fața i se umflase într-un edem hidos și pielea îi devenise negricioasă. Responsabilul cu securitatea chemă de la telemobilul său conducerea. Nu se punea problema ca locuitorii *Mirage*-ului să fi auzit ceva de această crimă sălbatică. Malko și Simon Levine parcurseră rapid apartamentul. Evident, Li Sha-Tin și „Black Ghost" Ming dispăruseră. Totuși, toate lucrurile personale ale celor doi bărbați erau acolo. Cotrobăind în șifonier, Malko zări o casetă încastrată în perete, deschisă și probabil goală. Din întâmplare, el băgă mâna în interiorul ei și spre marea sa surpriză, simți contururile unui obiect pe care-l scoase din casetă. Era un pachet de mărimea unei cărămizi mari învelit în plastic negru. El se gândi imediat la drog. Îl luă și se duse în „sitting-room"-ul apartamentului.

— Supravegheați toate aeroporturile, era pe punctul de a recomanda Simon Levine unui interlocutor invizibil. La fel și soselele. Preveniți-i pe șerifii locali, difuzați semnalmentele celor doi chinezi. Unul dintre ei nu are acte.

El se pregătea să solicite ajutorul FBI-ului. În Statele Unite C.I.A. nu avea nici o putere polițienească. Alb la față, neras, înjurând neîntrerupt, el era imaginea înfrângerii. „Dispozitivul de protecție" format din agenții C.I.A. care ar fi trebuit să supravegheze în permanență cazinoul nu funcționase. El era pe punctul de a descoperi motivul acestei disfuncții. Atunci când Li Sha-Tin, după ce se ruinase la baccara, urcase în apartamentul său, ei își încetară – supravegherea, spunându-și că el nu va mai ieși, la fel ca în zilele precedente. ... Americanul se apropie de Malko.

— El a plecat în intervalul de la ora două dimineața și până în prezent. În acest moment sunt interogați responsabilii cu securitatea și vom privi filmele înregistrate de camere. Filme de c...t!

În cazinou existau camere ascunse peste tot. Una dintre ele i-ar fi putut înregistra pe cei doi chinezi în trecere. Malko dădu din cap.

— Oricum, asta nu schimbă mult lucrurile. După părerea mea asta n-a fost o nesăbuință. Li Sha-Tin și-a pregătit fuga. Pentru asta s-a încăpățânat să piardă.

Simon Levine îl privi blocat.

— Și atunci, unde-i?

— Departe, oftă Malko. La Las Vegas există de asemenea chinezi. Noi nu l-am supravegheat tot timpul pe „Black Ghost" Ming și acesta a avut tot timpul să ia niște contacte. După părerea mea, Li Sha-Tin a găsit refugiu în altă țară. El este poate deja în Mexic, țară preferată de oamenii certați cu legea. Tijuana, orașul de la frontieră, se găsea la cinci sau șase ore distanță de Las Vegas. Dacă chinezii plecaseră în jur de ora două, ei erau deja în Maxic.

Apartamentul se umplu de polițiști și de oamenii din paza cazinoului. Apăru între timp și direcțiunea. Nu mai era nimic de făcut. Simon Levine remarcă între timp pachetul din mâna lui Malko.

— Ce-i asta?

— Nu știu nimic. L-am găsit în casetă. Ar fi mai bine să-l verificăm împreună, sugeră Malko.

* * *

Simon Levine, împreună cu Malko, se holba la ecranul televizorului din camera sa, de parcă era o transmisie în direct de la Falusul de Aur. Ei erau la al treilea film video. Pachetul abandonat în casetă și găsit de Malko, conținea vreo cincisprezece filme. Fiecare dintre ele era înfășurat într-o foaie de hârtie cu un lung text explicativ în limba chineză, probabil numele personajelor, căci decorul era mereu aproape același: camere somptuoase împodobite cu oglinzi și cocote, toate chinezoaice, care-și îndeplineau prestația.

În cel la care tocmai se uitau, o fată, ghemuită pe un fel de chevalet din lemn sculptat, era sodomizată de un bărbat corpolent cu fața blazată, în timp ce ea administra o felație unui alt tip așezat în fața ei, care la rândul său primea mângâieri bucale de la o a doua fată, îngenuncheată în spatele lui. Din când în când, camera video se fixa asupra a două uniforme de generali ai Armatei Populare Chineze cu niște caschete, aparținând probabil beneficiarilor acestei vesele prostioare.

În filmul precedent, Simon Levine pretindea că l-a recunoscut pe nepotul lui Jiang Zemin, omul numărul unu al regimului de la Pekin, ceea ce părea destul de posibil date fiind relațiile lui Li Sha-Tin. Presupusul nepot călărea o foarte tânără fată legată pe o masă, profitând alternativ când de sexul, când de gura, când de orificiul anal

al acesteia. Filmul se termină. Fiecare film nu dura decât o jumătate de oră. Simon Levine saliva de fericire, uitând aproape de dispariția lui Li Sha-Tin.

— Astea sunt lingouri de aur, exclamă el. Vă imaginați ce importanță vor avea documentele astea când vor fi traduse, chiar și fără Li Sha-Tin.

— Și dumneavoastră n-ați tradus încă dialogurile, remarcă ironic Malko. Este suficient pentru a face să ciripească toate serviciile de informații chineze, plus armata. Nu asta căutați dumneavoastră?

— Ar fi fost mai bine dacă erau însoțite de mărturiile și explicațiile lui Li Sha-Tin, spuse americanul, dar acestea sunt document neprețuite. N-am fi obținut niciodată asta, remarcă el într-un mare moment de modestie.

Ei se apucară de „lucru". După patru ore, ei văzuseră totul. Aproape treizeci de oficialități chineze fuseseră filmate, fără știința lor, mereu în compania unor fete, câteodată pregătindu-se să se drogheze. Existau vreo șase camere asemănătoare, fără nici un geam, cu un mobilier redus la strictul necesar: pat, masă, șevalet, care permitea „prezentarea" fetelor într-o manieră deosebit de sexy. Nici una nu era prea frumoasă, dar erau niște adevărate profesioniste. „Prietenilor" lui Li Sha-Tin nu trebuia să le pară rău că se lăsaseră corupți.

Într-o țară atât de puritană precum China comunistă, acest gen de dezmăț nu era prea frecvent.

— Voi trimite astea prin curierul special la Langley, anunță americanul. I-am vorbit lui „Buzzy" despre astea și el a salivat gândindu-se la ele.

Telefonul îi întrerupse. El ascultă câteva secunde, după care sări în sus.

— Au găsit urmele pe unde a trecut Li Sha-Tin. Veniți!

* * *

Era o cameră care semăna cu un turn de control, cu zeci de ecrane care filmau în timp real mișcările din cazinou. Cea mai mare parte arătau sălile de joc — în felul acesta erau descoperiți trișorii — dar nici culoarele sau restaurantele nu erau cruțate.

Simon Levine și Malko luară loc în fotolii în fața marelui eran. Grație telecomenzii era posibil de „montat" o secvență luată de mai multe camere de filmare. Ședința începu. O cameră plasată în fața unor „guest elevators", îl arăta pe Li Sha-Tin ieșind dintr-o cabină, urmat de „Black Ghost" Ming. Cei doi bărbați nu aveau nici un sac de

voiaj și păreau foarte calmi. În dreapta imaginii, era scrisă ora când fusese luată – două și zece, deci la o jumătate de oră după ce părăsiseră sala de baccara.

Camerele îi urmăreau pe cei doi bărbați în timp ce traversau sala de joc, treceau prin fața recepției și plecând prin ieșirea ce ducea spre parking.

— Ei îl asasinaseră deja pe Jésus, oftă Simon Levine.

Aceasta implica deja o premeditare. Nu se poate găsi la-ndemână un sac de plastic strâns cu un fir de sârmă de oțel la ora două dimineața, chiar și la Las Vegas.

Ei urmăriră de trei ori filmul cu fuga celor doi chinezi. În continuare, ei putuseră pleca oriunde...

După aceea, ei părăsiră sala de proiecție și se duseră în apartamentul chinezului.

Malko era perplex.

— Li Sha-Tin și-a pregătit fuga, remarcă el. Avea un sac de voiaj. Pentru ce a lăsat în urma sa aceste filme care valorau aur? El nu este genul oamenilor distrați.

Simon Levine reflectă îndelung, înainte să spună:

— Nu găsesc nici o explicație, dar bine că a făcut-o... În felul ăsta părem mai puțin ridicoli.

Malko insistă:

— Aceasta este cheia dispariției sale. Dacă noi vom găsi explicația acestei anomalii, vom ști de ce și unde s-a dus...

Americanul ridică din umeri.

— Mexic, desigur, sau a rămas prin împrejurimi, ascuns de vreo comunitate chinezească, dar efectiv, nu văd pentru ce, deoarece el în mod oficial, era admis în această țară.

Conversația se opri în acel moment. Suna telefonul. Agenția federală descoperise tocmai escala lui „Black Ghost" Ming la aeroport unde se îmbarcase în zborul Air Alaska la ora cinci și zece spre Vancouver, în aparență, fără să se ascundă. El se afla de mult în Canada.

— Voi solicita omologilor canadieni să-l interogheze, spuse imediat Simon Levine. El știe ce s-a întâmplat și el trebuie să fie cel care l-a asasinat pe Jésus Domingo.

Afirmațiile sale erau lipsite de convingere. Lui îi era indiferentă soarta hondurianului tot atât cât și soarta primului său Zippo. Soarta unui asasin de profesie care este omorât la rândul lui, nu impresionează mulțimea.

— Bine, spuse Malko, eu mă duc să-mi fac bagajul.

* * *

Viața la *Mirage* continua ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Oamenii nu citeau ziarele, nu se uitau la televizor, deci nimeni nu erau la curent cu drama. Numai localnicii luaseră la cunoștință, dar prea puțin le păsa. Pentru a-și omorî timpul, Malko hoinărise mai întâi prin galeria cu vânzare Bellagio în care erau aliniate toate buticurile de lux, de la Vuitton la Claude Dalle trecând pe la Hermes sau Dolce Galbane. După aceea, se dusese să viziteze „The Secret Gardens of Siegfried and Roy", un minizoo în care se zbăteau niște tigrii albi și niște lei pe care doi magicieni îi făceau să dispară pe scenă în fiecare seară. El continua să-și pună întrebarea de ce făcuse Li Sha-Tin un cadou atât de valoros celor de la C.I.A.

Sună telemobilul său. El se aștepta să audă vocea lui Simon Levine, dar auzi o voce feminină.

— Malko!

Într-o fracțiune de secundă el recunoscu vocea cu inflecțiuni ușor metalice a lui Ling Sima. Creierul său demară la primul sfert de tur al manivelei. La Bangkok era ora unsprezece a zilei următoare. Mașinal el întrebă:

— Unde sunteți dumneavoastră?

Chinezoaica râse ușor metalic.

— Ca și dumneavoastră, la Las Vegas.

El crezu efectiv că îi fuge pământul de sub picioare. Ling Sima la Las Vegas putea fi explicația dispariției lui Li Sha-Tin. Ea le dăduse plasă! Ca prin vis, el o auzi pe chinezoaică propunând:

— Dacă sunteți liber vă propun să luăm cina împreună. Eu plec mâine spre Bangkok. Mi-ar face o deosebită plăcere să vă văd înainte să plec. Sunteți de acord?

— Desigur, spuse Malko, încă năucit de surpriză.

— Atunci veniți să mă căutați în jur de ora opt la *Bellagio*, camera 2107. Pe curând!

Abia închisese telefonul, când acesta sună din nou. De data asta, era Simon Levine.

— S-a găsit o mașină furată incendiată în pustiu azi noapte, îl anunță el foarte excitat. Există aproape sigur o legătură cu dispariția lui Li Sha-Tin.

— Tot ce-i posibil, recunoscu Malko, dar și eu am o pistă.

— Care?

— Vă voi spune mai târziu. Nu vreau să fac anticipații. Fiți liniștit, eu nu plec încă din Las Vegas.

El se întoarse la cazinou, uimit. Cum putuse chinezoaica să-l convingă pe Li Sha-Tin să se întoarcă în China? Pentru că aceasta era cheia misterului dispariției chinezului. Împreună cu cei din Goangbu, lui nu-i fusese greu să-și organizeze fuga. Ling Sima își savura poate victoria.

*
* *

Lui Malko îi bătea puternic inima atunci când bătu la ușa camerei 2107. Abia se termină vibrarea soneriei, când ușa se deschise dând la iveală o apariție care-ți tăia răsuflarea.

Lui Ling Sima îi trebuise ceva timp ca să se machieze. Părul lăcuit coafat în formă de cască, ochii mai alungiți, scoși în evidență cu culoare bleu, o gură roșie care-ți făcea poftă să muști din ea și mai ales o ținută incredibilă pentru ea, atât de discretă: un combinezon de mătase-panteră care-i mula corpul de la gât până la glezne, și care-i venea ca o mănușă, simplu ranforsată în locurile strategice, dar, în mod vizibil purtată fără lenjerie intimă. El îi putea admira linia sânilor ei mici și atunci când ea se întoarse, aceea a crupei magnifice de care el profitase odinioară.

— Vă place? întrebă ea, cu vocea sa aspră. Am cumpărat asta jos, la galerie. Se găsesc lucruri extraordinare. Evident numai la Las Vegas se poate găsi așa ceva.

— Sunteți minunată, spuse Malko, cu o sinceritate dezarmantă.

Libidoul său crescuse dintr-o dată. Nu voia altceva decât să se arunce imediat asupra lui Ling Sima. Privirile lor se întâlniră și ea surâse complice.

— Să mergem mai întâi să mâncăm, spuse ea. Mor de foame.

Ea se apropie și-l atinse fugitiv cu tot corpul, precizând cu o voce mai suavă:

— În seara asta mă simt mai în apele mele decât la Vancouver. Am poftă să mă destind. Am rezervat o masă jos la *Prime*, pe terasă. Vom fi liniștiți.

Ea merse înaintea lui și, din nou, el trebui să se abțină să nu se arunce asupra ei. El însă ardea de nerăbdare să cunoască adevărul. El luă inițiativa la restaurant, comandând imediat o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs. Chelnerul le dădu posibilitatea să aleagă între recoltele din mai mulți ani și el optă pentru 1988. În Las Vegas se găseau într-adevăr de toate. Ei ciocniră și Ling Sima degustă mai întâi supa sa de homari cu grația unei pisici. Malko stătea ca pe jar. În sfârșit, ea făcu o pauză, scoase o țigaretă pe care Malko i-o aprinse imediat cu bricheta sa Zippo cu stemă.

Degetele lor se atinseră și ea îi adresă un surâs ironic.

— Ardeți de nerăbdare să aflați, nu-i așa?...

El nu avu curajul să mintă. Ar fi fost ridicol.

— Da, spuse el. Li Sha-Tin era sub protecția C.I.A. El nu avea decât de câștigat dacă rămânea în Statele Unite. Cum ați reușit să-l convingeți să fugă?

Liag Sima trase îndelung din țigară și răspunse calm:

— Totul era aranjat la Vancouver, după reuniunea noastră de la hotelul *Delta*, dar îi acordasem o favoare — aceea de a se amuza câteva zile la Las Vegas și să cheltuie câți bani va vrea el. După aceea nu va mai avea nevoie de bani. Acesta era un vis al lui și nu deranja prea mult...

Aceasta era cel puțin o parte din adevăr. Malko insistă:

— Deci atunci când noi cinam împreună, dumneavoastră jucați o comedie?

Ling Sima aproape pufni, gest care nu era în obiceiul ei.

— Bineînțeles! Trebuia dat ceva în schimb, trebuia adormită vigilența dumneavoastră, cea a prietenilor dumneavoastră, ca totul să se deruleze conform planului stabilit. Acesta a fost unul dintre momentele cele mai grele ale vieții mele. Urlam de bucurie interioară, muream de poftă să fac dragoste cu dumneavoastră, dar eram obligată să joc rolul femeii frigide, blocate.

— Sunteți o artistă excelentă, remarcă Malko cu un pic de amărăciune.

— Mulțumesc! Dumneavoastră mă mai doriți?

— Nu, spuse Malko, decât dacă-mi spuneți cum l-ați convins pe Li Sha-Tin.

— Desigur.

Ea scoase din poșeta sa un sul de hârtie pe care-l derulă. Mai întâi, el nu văzu decât caracterele chinezești, apoi văzu că lângă fiecare rând exista și traducerea în engleză. Era o listă de nume: Sui Quing Li; Chang To Li; Chang Biao Li; Liang Zhi Li; Yue Bing Nan; Ming Ti Tsang; Ming Tsu Tsang; Su Lan Tsang; Guang You Tsang; Qiu Ju Li; Xiao Hui Liu.

Malko ridică ochii intregat.

— Cine sunt acești oameni?

— Membrii cei mai apropiați ai familiei lui Li Sha-Tin, explică Ling Sima. Nu i-am inclus și pe copii dar sunt o duzină. Această listă îmi fusese înmânată de grupul 4 – 20, comisia însărcinată cu rezolvarea cazului lui Li Sha-Tin. Sunt pe listă și frații lui, surorile sale, membrii familiei sale prin alianță, cumnați și cumnate. Noi în China avem

familii mari, adăugă ea fără să râdă. Atunci când am venit la hotelul *Delta*, i-am arătat această listă lui Li Sha-Tin, după care i-am dat cuvântul fratelui lui. Acesta din urmă i-a confirmat că paisprezece dintre prieteni și complici fuseseră deja executați în urma unor procese secrete. El însuși era deținut și fusese autorizat să asiste la aceste execuții.

— Este monstruos, spuse Malko căruia îi pierise pofta.

— Nu, îl corectă Ling Sima, este o măsură indispensabilă pentru a-l face credibil față de fratele lui. După ce el și-a expus mărturia, eu i-am explicat lui Li Sha-Tin termenii alternativei cu care el se confrunta. Eu nu dispuneam de nici un mijloc ca să-l aduc în China iar guvernul canadian își încălcase angajamentele luate față de noi. Atunci, i-am propus următoarea alternativă: ori pleca în Statele Unite și atunci toți membrii familiei sale începând cu fratele venit din China urmau să fie executați într-un termen foarte scurt, sentințele fiind deja redactate, sau accepta să vină de bunăvoie în China pentru a suferi o pedeapsă justă, familia fiind cruțată și, putând chiar să păstreze o parte din bogăția sa.

Îngrozit, el lăsă să se răcească New York steak-ul său. El avea impresia că se află în fața unei umanoide lipsită de orice sensibilitate. Ea vorbea despre oameni așa cum se vorbește despre insecte.. Potrivit normelor comuniste, individul nu înseamnă nimic.

— Și el v-a crezut? întrebă el neîncrezător.

Ling Sima lăsă vexată furculița din mână.

— Bineînțeles! Aceasta nu era o capcană. Între chinezi, atunci când facem o tranzacție, ne ținem de cuvânt. În afară de asta, eu știam că Li Sha-Tin, chiar dacă era un tâlhar, ca toți chinezii, era foarte atașat de familia sa. Atunci când fratele său i-a spus că va fi împușcat la înapoierea sa, el a clacat. Restul a fost ușor. Era suficient să organizezi modalitățile practice. Eu am acceptat etapa Las Vegas pentru că un om care face de bunăvoie un sacrificiu pentru o cauză nobilă, merită o compensație

— Deci dumneavoastră nu erați plecată la Bangkok?

— Nu! Eu am venit direct aici pentru a organiza totul.

El avea impresia că a primit o lovitură în cap. Încântătoarea creatură debordând de sexualitate din fața lui, era un monstru fără sentimente. Deși ar fi vrut să se concentreze asupra frumuseții ei fizice, el nu reușea să-și scoată din minte oroarea pe care ea i-o revelase.

— Deci, spuse el, Li Sha-Tin va muri.

Ea înclină capul fără să răspundă, apoi, ca și când i-ar fi citit gândurile, ea preciză cu voce mai blândă:

— Nu uitați că pentru a-și putea vedea liniștit de contrabanda sa, el ne-a dat pe mână toată rețeaua de spionaj a Taiwanului din Hongkong, oameni care erau prietenii lui și care toți au fost împușcați.

Un înger cu aripile ciuruite de gloanțe trecu și fugi spre Strip. Înotau în plină murdărie.

— Nu voi lua desert ci doar o cafea, după care vom merge la dumneavoastră.

* * *

Chiar și cei mai pătimași jucători aciuiți pe lângă automatele pentru monede nu se puteau abține și întorceau capul după Ling Sima. Ea se întoarse râzând atunci când ajunse în fața ascensoarelor și remarcă:

— Bărbații mă iau drept prostituată în ținuta asta.

Ea era mai rău decât asta... Malko comandase de la *Bellagio* să-i fie adusă în cameră o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Rosé 1993. Ling Sima surâse cu subînțeles descoperind oglinda mare în care se reflecta patul și o mare parte din cameră. Nu exista nici minibar nici toaletă, trebuia o compensație... Ea așteptă ca Malko să destupe șampania și ciocniră din nou. Camera era luminată doar de luminile de pe Strip.

Apoi, Ling Sima lăsă paharul din mână, își împreună brațele după gâtul lui Malko și-l sărută îndelung. Taittingerul îl ajuta pe Malko să se rupă de realitate. El înțelese de asemenea toată manevra încâlcită a chinezilor. Pierdut în gândurile sale, el o auzi pe Ling Sima spunându-i:

— Nu mă mai doriți?

Această simplă propoziție îl dezlănțui pe Malko și brusc el decise să trăiască momentul. Pipăind tot combinezonul, el nu găsi nici un fermoar. Vexat, el fu obligat să întrebe:

— Cum desfacem asta?

— Asta nu se desface, preciză Ling Sima cu vocea sa răgușită. Ori nu faci nimic, ori o deșiri.

Evident, ea opta pentru varianta a doua. Mătasea nu rezistă prea mult timp lui Malko. El o deșiră în dreptul sânilor și în cel al interminabilelor coapse ale lui Ling Sima. Când îi cuceri sexul deja inundat, ea se cambră ca un animal, el se dezbrăcă și o aruncă pe pat în patru labe. După aceea, el o luă prin spate, penetrând-o cu o puternică lovitură din șale care-l făcu să ajungă în fundul ei. Oglinda reflecta o cuplare stranie – o panteră călărită de un bărbat.

Atunci când ea juisă, ridică capul ca o sălbăticiune scoțând un lung mieunat.

Era efectiv o foarte bună idee de a-i lăsa hainele pe ea. Malko se controla cu răceală și continuă s-o sucească în toate pozițiile, până ce în fine juisă și el, strivind-o sub el cu picioarele lungi încolăcite în jurul coapselor sale.

— Mai dă-mi puțină șampanie, ceru ea. Mă simt atât de bine. Apoi vom face dragoste cum vrei tu.

* * *

Lungiți în fața oglinzii Ling Sima și Malko flirtau între două mângâieri. Îl mai frământa o idee și îi puse ultima întrebare.

— Toată lumea știe că țara ta este coruptă până în măduva oaselor, spuse el. De ce atunci atâta înverșunare contra lui Li Sha-Tin?

Ea surâse.

— Pentru că el a mers foarte departe și foarte sus. El atinsese vârful ierarhiei. Lor li s-a făcut frică. Ei sunt cei care m-au trimis, pentru a se proteja. Acum să nu mai vorbim de asta.

Ea luă paharul și, râzând, îi vărsă conținutul peste sexul lui Malko. Era rece și ustura, dar foarte repede, gura și limba chinezoaicei îl făcură să uite senzația inițială de frig. Era prima dată când ea îi lua sexul în gură. Ea îl supse, așa cum le făcea pe toate: cu tehnică, silință și un pic de senzualitate. Atunci când îl simți tare, potrivit gustului său, ea îl prinse, îl introduse în sexul ei și începu să galopeze.

Ei juisară aproape în același timp și căzură pe pat satisfăcuți. În același timp începu să clipească frenetic semnalul roșu al mobilului lui Malko. Simon Levine se cățăra probabil pe pereți, ceea ce îl tulbură pe Malko.

Deodată el realiză că Ling Sima nu mai vorbea. Respirația ei era calmă și regulată. Obosită de sex și de Taittinger, ea adormise, cu sentimentul datoriei îndeplinite. Acum Malko înțelesese motivul neglijenței lui Li Sha-Tin. Știind că el urma să moară, le lăsase un mic cadou, nu chiar o asigurare pe viață. Aceasta era pur și simplu răzbunarea sa. Malko adormi la rândul său.

El fu trezit de lumina zilei. Era șase dimineața. Ling Sima dormea în continuare cu spatele la el. El se apropie de ea și contactul cu pielea sa catifelată și cu mătasea îl excitară din nou. El o prinse de coapse și o așeză așa cum îi convenea, purtând mereu deghizarea sa de panteră. Pe jumătate adormită ea se lăsă așezată în genunchi în fața oglinzii și o penetră forțând puțin, ceea ce spori deliciul actului.

El avea impresia că face dragoste cu o ființă din domeniul science fiction.

Atunci când o simți că participă, el se retrase și fără să ezite o penetră în orificiul anal. Ling Sima tresări, gemu dar nu se eschivă. El știa că ea adora acest mod de a face dragoste. Malko o prinse de coapse cu amândouă mâinile și în timp ce efectua mișcările de du-te vino între fesele ei, în lumina blândă a zorilor, își spuse că totuși ea nu câștigase chiar tot, datorită generosului cadou postum care le rămăsese de la Li Sha-Tin.

Acest gând îl făcu să juiseze și mai puternic, atunci când explodă între fesele ei.

Tehnoredactare computerizată: ***Mariana Radu***

Tiparul executat sub comanda nr. 10 461

Compania Națională a Imprimeriilor
„CORESI" S.A. București
ROMÂNIA

Sistemul calității certificat SR EN ISO 9001